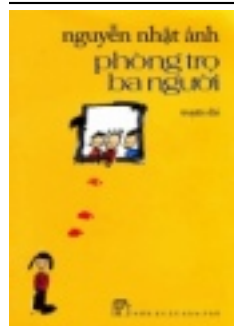

Phòng Trọ Ba Người

Contents

Phòng Trọ Ba Người	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	12
3. Chương 03	17
4. Chương 04	24
5. Chương 05	29
6. Chương 06	37
7. Chương 07	42
8. Chương 08	49
9. Chương 09	54
10. Chương 10	60
11. Chương 11	67
12. Chương 12	73
13. Chương 13	81
14. Chương 14	90
15. Chương 15	96

Phòng Trọ Ba Người

Giới thiệu

Phòng trọ ba người là nơi dành cho ba chàng sinh viên Chuyên, Nhiệm, và Mẫn trú ngụ, là nơi họ ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-tro-ba-nguoi>

1. Chương 01

Chương 1

Tiếng chổi quét loạt soạt vọng lên từ dưới sân làm Nhiệm thức giấc. Anh quay đầu nhìn sang bên cạnh, thấy Chuyên và Mẫn vẫn còn ngủ. Trừ trừ một lát, Nhiệm lại nằm yên. Một buổi sáng chủ nhật thong thả như thế này mà dậy sớm thì quả là uổng phí, Nhiệm nghĩ vậy và lười nhác đưa mắt nhìn qua cửa sổ, ngắm những trái dầu khô vừa rơi vừa quay tít trong không khí mỗi khi có một làn gió thổi qua.

Bây giờ, Nhiệm mới để ý đến tiếng chổi. Cứ mỗi lần gió thổi mạnh, vô số trái dầu rụng xuống là tiếng chổi lại vang lên một cách vội vã và hậm hực khiến Nhiệm bật cười.

Và bỗng như sức nhớ đến chuyện gì trọng đại, Nhiệm vội vàng ngồi bật dậy, nhảy tót xuống khỏi giường và chạy ra lu nước phía sau súc miệng, rửa mặt. Sau khi nhúng qua loa cái đầu bồm xồm vào thau nước, Nhiệm lấy khăn lau tóc và ra ngồi trước bàn “tân trang” lại “nhan sắc”. Soi mặt vào chiếc gương nhỏ nứt một đường dài, Nhiệm bắt đầu tỉa tóc. Với chiếc lược không ngừng xoay ngang xoay dọc trên tay, anh đánh vật với mái tóc khốn khổ của mình một hồi mới bắt được những sợi tóc chỉ thiên bướng bỉnh kia tạm thời nằm ép xuống với một vẻ khép nép giả tạo. Bao giờ cũng vậy, cái rùng tóc rẽ tre kia chỉ giả vờ vâng lời Nhiệm, chúng nằm đợi chừng nào thứ dầu gội đầu H₂O của Nhiệm bốc hơi hết là lại nhất loạt xù lên như rừng chông biên giới. Nhiệm biết vậy nhưng anh mặc kệ. Khoác vội chiếc sơ mi tươm tất vào người (phía dưới vẫn trang bị sơ sài bằng... quần đùi), Nhiệm nhô người lên khỏi cửa sổ nhằm trình diễn một bức ảnh bán thân vô cùng lịch sự, được trang điểm thêm bằng một nụ cười duyên dáng.

Người con gái vẫn cầm cúi quét sân, không hề biết đến những diễn biến phức tạp đang xảy ra trên cao.

Từ cửa sổ căn gác, thần tình ái ái sơ mi quần đùi hăng giọng gọi:

- Sương!

Cô gái dừng chổi, ngó lên:

- Anh gọi tôi?

Nhiệm nheo mắt, cười cười:

- Thì gọi Sương chứ gọi ai! Cô gái tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Anh gọi tôi có việc gì không?

- Sương dễ thương quá!

- Xí!

Cô gái cau mặt “xí” một tiếng rồi cúi xuống quét sân tiếp. Những gói thuốc rỗng, những chiếc lá vàng, những trái dầu khô bị đùa mạnh dưới từng nhát chổi. Ý chừng cô gái không hài lòng, Nhiệm đoán vậy. Đắn đo một lát, anh lại gọi:

- Sương!

Nhưng cô gái không ngẩng đầu lên.

- Sương! - Nhiệm vẫn gọi.

Cô gái tiếp tục giả điếc.

Nhiệm vẫn kiên trì:

- Ngó lên nói cái này cho nghe nè!

Lần này thì cô gái không thể làm ngơ. Sương ngó lên, giọng nghiêm nghị:

- Nói đằng hoàng à ghen!

Nhiệm cười:

- Ủ, đằng hoàng!

- Vậy nói đi!

Chỉ đợi có vậy, Nhiệm nói liền:

- Chiều nay Sương rảnh không?

Sương lắc mái tóc:

- Không.

- Chiều chủ nhật làm gì không rảnh?

- Giặt đồ, nấu cơm.

- Vậy chiều mai?

- Không luôn.

- Chiều mốt?

- Cũng không.

Nhiệm nhăn mặt:

- Sương khó quá!

- Ủ, tôi vậy đó!

- Khó quá sẽ ế chồng.

- Kệ tôi.

Không biết làm sao, Nhiệm đành chép miệng:

- Tiếc quá!

Sương thản nhiên:

- Gì đâu mà tiếc?

Nhiệm nhún vai:

- Tiếc chứ! Tưởng Sương rảnh, chiều nay rủ Sương đi xem phim. Phim hay lắm!

- Anh rủ người khác đi! - Người khác thì nói làm gì. Tôi chỉ muốn rủ Sương.

- Hừ.

- Gì mà “hừ”?

- Ai mà thèm đi xem phim với anh.

Nhiệm cười:

- Sao vậy? Bộ tôi vô duyên lắm hả?

- Chứ gì nữa!

Nhiệm nhún vai:

- Chắc Sương quáng gà hay sao ấy chứ! Ai cũng bảo là tôi có duyên, chỉ có Sương là nói ngược lại.

- Thôi đi! Không quen biết tự dưng rủ người ta đi xem phim mà bảo là không vô duyên!

Nhiệm đưa hai tay lên trời:

- Trời đất, lảng giềng với nhau mà bảo không quen biết! Tôi chẳng biết tên Sương là gì!

Sương lạnh lùng:

- Nhưng tôi thì không biết tên anh.

Nhiệm gãi đầu:

- Cái đó là lỗi ở Sương. Tên tôi dễ nhớ lắm. Tôi tên Chuyên.

Vừa ba hoa dứt câu, Nhiệm bỗng giật mình khi nghe một giọng nói đồng dạng vang lên sau lưng:

- Nè, nè, không có mạo danh ầu à ghen!

Hóa ra từ nãy đến giờ sự tán tỉnh ồn ào của Nhiệm đã đánh thức Chuyên và Mẫn dậy. Cả hai không buồn lên tiếng mà bấm bụng nhin cười theo dõi “trò khỉ” của Nhiệm. Chỉ đến khi nghe Nhiệm mạo tên mình, Chuyên mới lên tiếng can thiệp.

Thấy âm mưu bị bại lộ, Nhiệm đành quay mặt ra cửa sổ, cười cười:

- À, à, tôi xin giới thiệu lại. Tôi tên Nhiệm.

Sương thắc mắc:

- Sao khi nãy anh bảo anh tên Chuyên?

- Tôi lộn.

- Tên mình mà lộn?

- Ủ, tính tôi vậy. Tôi lộn hoài.

- Xạo. - Thật mà. Tôi hay lộn tên tôi với tên bạn tôi lắm.

- Bạn anh đâu?

- Hẳn đây nè!

Vừa đáp, Nhiệm vừa quay đầu nháy mắt với Chuyên:

- Người đẹp hỏi thăm mày kia! Ra đi!

Chuyên vẫn ngồi yên trên giường:

- Người đẹp của mày thì mày nói chuyện. Đâu phải người đẹp của tao.

Nhiệm đành phải quay ra:

- Hẳn không chịu xuất hiện.

Sương nhún vai:

- Kệ anh ta! Tôi đâu có cần chiêm ngưỡng bạn anh.

Nhiệm khịt mũi:

- Nhưng tôi thì lại muốn giới thiệu bạn bè với... người yêu của mình!

Trước lối ăn nói bậm trợn của Nhiệm, Sương đỏ mặt “hứ” một tiếng rồi cúi xuống tiếp tục... quét.

Nhiệm vẫn không buông tha:

- Sương!

Chỉ có tiếng chổi loạt soạt trả lời anh.

- Bộ hỏi tên người ta rồi làm lơ hả?

Sương vẫn cầm cúi quét.

- Chiều nay đi xem phim chứ?

Im lặng.

Biết không thể dai... hơn đĩa được nữa, Nhiệm tính quay vào thì bỗng dừng Sương ngược lên. Nhiệm mừng quýnh:

- Gì đó Sương?

Nhiệm chắc mẫm là Sương nói chuyện đi xem phim, ai dè Sương nói chuyện khác:

- Mấy anh ăn ở mắt vệ sinh quá!

Nhiệm chưng hửng:

- Nè, nè, không phải thấy người ta nhiệt tình rủ đi xem phim rồi muốn xài xể cách sao cũng được à ghen!

Sương chỉ tay vào đồng rác vừa gom lại:

- Chứ ai hút thuốc xong ném vỏ xuống đây?

Nhiệm giả bộ ngây thơ:

- Ai biết! Tôi đâu có hút thuốc. Đây chắc là “thành tích” của tên Chuyên và tên Mẫn.

Sương đang định hạch sách tiếp thì bỗng thấy một cái đầu khác nhô lên khung cửa. Cái đầu nói:

- Đừng có nghe lời hần. Hần chuyên môn ném vỏ thuốc lá qua cửa sổ. Sương không biết cái đầu đó tên Chuyên. Cô chưa kịp nhìn kỹ thì Nhiệm đã đẩy Chuyên ra:

- Đi súc miệng rửa mặt đã mày! Trình diện với người đẹp mà mặt mày trông phát ớn.

Rồi Nhiệm vuốt tóc mình:

- Phải thơm tât như tao đây nè!

Đang bốc phét bỗng Nhiệm giật mình nhận ra những sợi tóc phản chủ của mình đã dựng đứng lên tự lúc nào. Hoảng hốt, Nhiệm vội ngồi thụp xuống khỏi cửa sổ: - Chết mẹ!

Điệu bộ lóng ngóng của Nhiệm khiến Mẫn cười hích hích.

Nhiệm trợn mắt: - Cười chọc quê hả mày?

Mẫn vừa cười vừa nói:

- Tao cười là cười mày kém thông minh. Lần sau, khi nói chuyện với “em”, mày nhớ đội mũ.

Nhiệm gật gù:

- Ý kiến hay đấy!

Chuyên xen vào:

- Hay thì hay, nhưng theo tao, mày không nên áp dụng.

- Sao vậy?

- Mày để đầu trần, các em để “mê” mày hơn.

Nhiệm liếm môi:

- Thật không?

Chuyên nheo mắt:

- Tao xạo mày làm gì! Tâm lý các em thường thích những mái tóc bần chải như mái tóc của mày.

Nhiệm bán tín bán nghi:

- Tâm lý gì lạ vậy?

Chuyên tỉnh bơ:

- Có gì đâu mà lạ! Em nào giặt đồ mà chẳng cần... bàn chải.

Mẫn ngồi trên giường cười ha hả, tuyên bố:

- Một - Không!

Nhiệm nhún vai:

- “Một không” cái con khỉ! Thằng Chuyên là đồ đều!

Chuyên cười hì hì:

- Còn mày là đồ vô tích sự. Tán tỉnh em Sương cả buổi mà chẳng được cái cóc khô gì.

Mẫn nhận xét:

- Cái giọng tán tỉnh của nó, khỉ trên rừng nghe thấy cũng chạy dài nữa là con gái.

Phớt lờ sự châm chọc của Chuyên và Mẫn, Nhiệm lặng lẽ bước đến bên cửa sổ, nhìn xuống. Chuyên hỏi:

- Em Sương còn đó không?

Nhiệm thở dài:

- Biến rồi.

Rồi Nhiệm lim dim mắt, hắng giọng ngâm:

- Mắt nàng đắm đắm trông lên

Con bướm bướm trắng về bên ấy rồi

Bỗng dưng tôi thấy bồi hồi

Tôi buồn tự hỏi: hay tôi yêu nàng?

Mẫn xuýt xoa:

- Hay quá! Thơ ai vậy?

Nhiệm ưỡn ngực:

- Thơ tao chứ thơ ai!

Mẫn trố mắt:

- Mày sáng tác hả?

- Chứ sao! Tao làm cả khối thơ.

Mẫn đưa mắt ngó Nhiệm từ đầu tới chân, chép miệng:

- Mày mà làm được thơ kể cũng lạ. Mày trông giống lơ xe đồ hơn là nhà thơ.

Nhiệm gục gặc đầu:

- Mày đừng có đánh giá con người qua bề ngoài. Chính em Sương cũng đánh giá sai lầm về tao nên bỏ lỡ một cơ hội bằng vàng trong đời mình đó.

Chuyên nãy giờ im lặng, bỗng bật cười hí hí.

Nhiệm liếc Chuyên, cảnh giác:

- Cười gì đó mày?

- Tao cười chuyện người chết sống lại.

Nhiệm giật thót: - Ai chết sống lại?

Chuyên hắng giọng:

- Nguyễn Bính chứ ai.

Biết bị lộ tẩy, Nhiệm im re.

Riêng Mẫn vẫn chưa hiểu:

- Làm gì có chuyện chết đi sống lại?

Chuyên tặc lưỡi:

- Mày thì suốt ngày chỉ lo vùi đầu vào mấy cuốn sách toán, cóc biết văn chương thơ phú gì hết nên cứ bị thằng Nhiệm nó lừa.

Mẫn ngơ ngác:

- Lừa gì đâu?

- Mấy câu thơ vừa rồi là của Nguyễn Bính, thằng Nhiệm nó bảo của nó, mày cũng tin. Mẫn gật gù:

- À, à, hèn gì tao thấy nghi nghi!

Rồi Mẫn ngó Nhiệm, khịt mũi:

- Tao nói đâu có sai. Tưởng mày mà là nhà thơ! Mày chỉ có “chôm” thơ của người khác.

Nhiệm cười tỉnh:

- Không phải “chôm” mà là “vận dụng”. “Vận dụng” đúng nơi đúng lúc cũng là một nghệ thuật chứ đâu phải dễ. Tao nhờ Nguyễn Bính nói hộ tâm trạng tao “Tôi buồn tự hỏi: hay tôi yêu nàng?”...

Chuyên nheo mắt:

- Nếu mày không trả lời được thì tao có thể trả lời giùm mày cái câu “tự hỏi” đó.

Nhiệm ngó Chuyên, giọng đề phòng:

- Trả lời sao?

Chuyên thần nhiên:

- Trả lời là mày không yêu nàng.

Nhiệm nhảy chồm chồm:

- Nè, nè, mày không được quyền nghi ngờ tình cảm chân thật của tao nghen!

- Chân thật cái con khỉ! Sao hôm trước mày bảo mày yêu em Thủy?

Nhiệm ngớ ra:

- Hôm trước tao có bảo vậy hả?

- Chứ gì nữa!

Nhiệm gãi đầu ấp úng:

- Nếu vậy thì...

- Thì sao?

- Thì tại vì... tao yêu cả hai em!

Trước sự thú nhận “thành thật” của Nhiệm, Chuyên với Mẫn cười lẫn bỏ càng.

Nhiệm vẫn “ngây ngơ”:

- Có gì đâu mà cười! Tao yêu cả hai em nhưng em nào tao cũng yêu... chân thành.

- Rồi mai mốt mày thích một em khác thì sao? - Mẫn chọc.

Nhiệm tỉnh bơ:

- Thì tao yêu... cả ba. Có sao đâu!

Chuyên chép miệng:

- Yêu “tập thể” như mày hèn gì không em nào yêu lại!

Nhiệm đặng háng:

- Có đấy!

- Ai?

- Tao thấy em Thủy có “để ý” tao chút chút!

- Chút chút thì ăn nhằm gì!

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa “cốc, cốc” vang lên khiến cả ba giật mình.

Nhiệm nhảy hai bước đã ra tới cửa. Anh đặt tay lên chốt, hỏi: - Ai đó?

- Tôi đây.

- Chờ chút xíu nghen.

Nhiệm quay vào, giục hai bạn:

- Mặc quần áo nhanh lên! Người đẹp “giáng lâm”!

- Ai vậy?

- Em Thủy.

Mẫn liếc Chuyên:

- Em thiêng thật. Mình vừa nhắc là em tới liền.

Chuyên nhú mày:

- Sáng sớm em lên đây làm gì vậy cà?

Mẫn chép miệng:

- Chắc đòi tiền nhà.

Thấy Chuyên và Mẫn có vẻ rề rà, Nhiệm sốt ruột giục:

- Em lên làm gì thì lát nữa biết! Tụi mày khẩn trương lên một chút!

Khi cả ba mặt mảy sạch sẽ, quần áo xong xuôi, Nhiệm bước ra mở cửa:

- Thủy vào chơi!

Thủy bước vào. Áo trắng thêu bông đỏ. Căn phòng sáng rực hắt lên như có một mặt trời vừa mọc.

Ba chàng trai lập tức đứng ngay đơ. Vẻ ngoan ngoãn của họ khiến những người tử tế nhất cũng phải phát ghen. Miệng người nào người nấy cười tươi như hoa.

Nhưng Thủy không buồn để ý đến các chàng trai. Mắt cô nhìn lướt qua căn phòng, nhảy từ chiếc bàn ọp ẹp qua cái giá sách bệ bệ, liếc ban nhạc ABBA lồng trong khung ảnh khổ lớn một chút, liếc cái giỏ rác bị rác chôn kín ở góc phòng một chút, và cuối cùng dừng hẳn lại ở chiếc giường bừa bãi của bạn Mẫn.

Từ nãy đến giờ, Nhiệm nín thở theo dõi ánh mắt của Thủy, hết như đài ra - đa theo dõi sự di động của máy bay đối phương, trống ngực đập thành thịch. Đến khi thấy “máy bay đối phương” đáp ngay xuống đám chăn gối bèo nhèo như một đồng giẻ rách trên giường, Nhiệm tái mặt, hắng giọng:

- Chuyên, xếp mền ngay ngăn lại coi, mày! Tao nói hoài mà tụi mày chẳng bao giờ chịu bỏ cái tật làm biếng!

Thực ra, Nhiệm làm biếng nhất trong bọn. Công việc vệ sinh hằng ngày chủ yếu do Chuyên và Mẫn đảm nhiệm. Nhưng biết Nhiệm đang cần “ra oai” với người đẹp nên Chuyên đành phải ngoan ngoãn vâng lời. Anh vừa xếp mền vừa cười thâm trong bụng.

Thấy lệnh lạc của mình được chấp hành răm rắp, Nhiệm “khí thế” hẳn lên. Anh nhìn Thủy:

- Thủy lên chơi hay có chuyện gì không?

Thủy không trả lời câu hỏi của Nhiệm mà hỏi lại:

- Nó đâu?

Câu hỏi của Thủy khiến cả ba chưng hửng. Nhiệm trố mắt:

- Nó nào? Tụi này chẳng có mặt “trợn bộ” ba đứa là gì!

Thủy nghiêm mặt:

- Tôi không hỏi các anh! Tôi hỏi con nhỏ kia kìa!

Chuyên ngạc nhiên:

- Con nhỏ nào?

Thủy nhún vai:

- Con nhỏ hồi hôm chứ con nhỏ nào! Các anh đừng làm bộ!

Mẫn dang hai tay:

- Trời ơi, Thủy nói gì kỳ vậy! Tụi này đâu phải là hạng người...

Mẫn mới nói tới đó, Thủy đã đỏ mặt, cắt ngang:

- Anh hiểu lầm rồi. Không phải tôi nói chuyện đó. Con nhỏ ở đây là con bé con kia. Bảy, tám tuổi gì đó.

Chuyên nhăn nhó:

- Tụi này chưa có... vợ, làm gì đã có con!

Thủy cố giữ giọng nghiêm trang:

- Tôi không đùa! Mẹ tôi bảo tôi lên hỏi xem con bé đó là ai!

Chuyên tặc lưỡi:

- Thì tôi đã nói rồi. Tụi này không biết con bé nào hết. Chắc Thủy nhìn lầm hay sao ấy!

Thủy lộ vẻ sốt ruột. Nhưng cô vẫn cố gắng giải thích:

- Không phải nhìn mà là nghe! Tối hôm qua, những người ở tầng dưới đều nghe tiếng nó cười khúc khích trên này.

Ba chàng trai ngơ ngác nhìn nhau. Nhiệm nhíu mày:

- Lúc đó khoảng mấy giờ?

Thủy lắc đầu:

- Tôi không nhớ. Nhưng lúc đó các anh đang mở nhạc ầm ầm trên này.

Chuyên ngó Mẫn:

- Lúc đó mấy giờ, mày?

- Ai biết! - Mẫn so vai - Lúc nào tụi mình chẳng mở nhạc!

Chợt Nhiệm reo lên:

- Thôi rồi! Tôi hiểu rồi!

Trước những cặp mắt dò hỏi của Chuyên, Mẫn và Thủy, Nhiệm nhanh nhẹn bước lại chỗ cái cassette “Panasonic” cổ lỗ sĩ của Chuyên đang đặt trên bàn. Anh cho băng quay ngược lại và nhẹ nhàng nhấn nút “play”. Một điệu nhạc vui nhộn vang lên. Bản “Young, Free and Single” của nhóm Boney M.

Tới đây thì Mẫn và Chuyên bắt đầu hiểu ra. Chỉ có Thủy là vẫn chưa hiểu:

- Tự nhiên anh mở nhạc chi vậy?

Nhiệm cười bí mật:

- Thủy chờ một lát đi!

Bản “Happy Song” tiếp ngay sau bản “Young, Free And Single”. Ba chàng trai lẩm nhẩm hát theo: “Every body, let’s go to the King’s”.

Thủy đang lắng tai nghe, bỗng giật mình khi nghe một giọng con nít trong trẻo cất lên: “Right to dance, it’s time to sing”. Và cái giọng trẻ con ấy lại cười hí hí trong máy. Giọng cười hồn nhiên và vui vẻ đến nỗi Thủy bất giác buột miệng:

- Dễ thương quá!

Nhiệm tỉnh rụi:

- Tôi hả? - Xi, anh mà dễ thương! Tôi khen giọng con bé kia kìa!

Nhiệm tắt máy và nheo mắt nhìn Thủy:

- Con bé Thủy tìm này giờ chứ gì?

Thủy gật đầu, bối rối:

- Vậy mà tôi cứ tưởng...

- Tưởng sao?

Thủy không đáp. Cô đỏ mặt và tránh trả lời bằng cách nhìn ra cửa sổ. Nhiệm đành hỏi lảng sang chuyện khác:

- Bản nhạc hay không?

Thủy quay lại:

- Hay! Bản gì vậy?

- Bản “Happy Song”.

- Cho Thủy mượn nghe!

- Ừ.

Nhiệm tháo máy, lấy cuộn băng đưa cho Thủy. Anh không quên giở cái giọng tán tỉnh “rẻ tiền” cố hữu:

- Cái gì của tôi cũng là của Thủy.

Chuyên hăng giọng, phá bình:

- Cái đó là của tao, mày! Nhiệm tỉnh khô:

- Thì cái gì của mày cũng là của tao!

Nghe cái giọng ngang như cua của Nhiệm, Chuyên đành chịu thua. Còn Thủy thì cười cười. Cô cầm lấy cuộn băng, chào ba chàng trai, ra về.

Nhiệm quay vào, thở phào:

- Thế là xong!

- Xong cái gì? - Mẫn hỏi.

- Mối tình của tao và em Thủy.

Mẫn vẫn không hiểu:

- Xong sao?

Nhiệm khịt mũi:

- Mày chậm hiểu quá! Xong nghĩa là “hai đứa tao” đã chính thức “đặt vấn đề” với nhau.

- Xạo đi mày!

- Chứ gì nữa! Em chẳng mượn băng nhạc của tao là gì!

Mẫn nheo mắt:

- Chuyện đó thì nhằm nhò gì! Em mượn băng nhạc của mày cũng giống như tao mượn tiền của mày thôi, có khác gì đâu!

Nhiệm nhìn Mẫn, giọng khinh khỉnh:

- Mày ngốc quá! Sao lại “có khác gì đâu”? Em mượn băng nhạc của tao, nhưng chủ yếu là để nghe bài “Happy Song”. Mà “Happy Song” nghĩa là “Bài ca hạnh phúc”. Mày thấy cái ý nghĩa thâm thúy trong vụ mượn băng này chưa?

Trong khi Mẫn đang trầm ý, ngồi gục gặc đầu thì Chuyên cười khúc khích:

- Thằng Nhiệm chỉ giỏi tài tán phét!

Nhiệm trừng mắt:

- Mày đừng thấy tao có số đào hoa mà tìm cách hạ “uy tín” tao. Tao nói thật ày biết, em Thủy biết tổng tiếng con nít là ở trong bản “Happy Song”, em chỉ giả bộ lên hỏi han để tìm cơ “tỏ tình” với tao thôi! - Rồi Nhiệm chép miệng, giọng kẻ cả - Nói thật với tụi mày, muốn thành công trong tình yêu phải “nắm bắt” được những biểu hiện nhỏ nhất nhất!

Chuyên đã chán ngấy trò thuyết giáo về ái tình của Nhiệm, anh ngáp dài:

- Thôi, mày muốn yêu ai thì kệ mày! Đun nước pha cà phê uống đi!

Mẫn nhăn mặt:

- Giờ này mà uống cà phê gì nữa! Hơn chín giờ rồi!

- Chết mẹ! Vậy thì chuẩn bị nấu cơm trưa!

- Chưa đi chợ! - Mẫn nói.

Chuyên liếc Nhiệm:

- Thằng Nhiệm đi chợ một bữa đi!

Nhiệm tặc lưỡi:

- Tao đâu có biết mua gì?

- Có gì đâu mà không biết! Trước tiên mày mua hai trái cà chua, hành, ngò, rồi mua vài con cá nục hấp, rồi...

Nhiệm vội vã khoát tay:

- Thôi, thôi, mày dặn đủ thứ làm sao tao nhớ hết! Hay là như thế này...

- Sao?

- Ba đưa cùng đi!

- Thật chán ày! Đi chợ mà cũng kéo cả lũ!

Nhiệm cười hề hề:

- Chủ nhật mà! Sẵn đi chợ, tụi mình dạo phố luôn!

Chuyên nhòm người dậy:

- Thôi, tao với mày đi! Thằng Mẫn ở nhà!

Sở dĩ Chuyên nói vậy vì Mẫn có tật ở chân, đi lại khó khăn. Hồi nhỏ, Mẫn bị sốt tê liệt. Bệnh nặng, tưởng chết. Nhưng ông ngoại Mẫn, vốn là một thầy thuốc giỏi, đã cứu được Mẫn. Cơn bạo bệnh đi qua nhưng từ đó chân trái của Mẫn bị biến tướng, nó teo lại chỉ bằng cẳng tay. Vì vậy, dáng đi của Mẫn không được bình thường mặc dù từ lâu rồi Mẫn đã quen với khuyết tật của mình và hầu như anh không hề ý thức về sự có mặt của nó.

Nghe Chuyên bảo mình ở nhà, Mẫn lập tức phản đối:

- Tao đi nữa!

Chuyên gạt phắt: - Thôi, mày ở nhà đi! Mày ở nhà vo gạo nấu cơm, tụi tao đi chợ về làm đồ ăn là vừa.

Nghe Chuyên nói cũng có lý, Mẫn không đòi đi theo nữa. Vả lại, anh cũng vừa sức nhớ chiều nay anh còn phải tới nhà Thu Thảo dạy kèm. Vì vậy, phải ăn trưa sớm một chút để còn chuẩn bị bài vở. Nhưng trước khi bước lại vật lộn với cái bếp dầu, Mẫn còn chạy ra cửa nói với theo:

- Tụi mày mà về trễ, tao nấu cơm khét rắng chịu à ghen!

2. Chương 02

Chương 2

Mẫn được nhận vào dạy kèm Thu Thảo là một điều hoàn toàn may mắn.

Hồi trước, Chuyên, Nhiệm, Mẫn cùng học chung với nhau lớp mười hai ở trường phổ thông thị trấn. Đậu vào đại học, lên thành phố, được người quen giới thiệu, cả ba lại thuê chung với nhau căn gác trọ này. Chuyên và Nhiệm học ở Đại học Tổng hợp Văn, Mẫn lại học ở Đại học Bách Khoa.

Trong bọn, gia đình Nhiệm là khá giả nhất. Nhà Nhiệm là lò bánh mì lớn và khá nổi tiếng của thị trấn. So với hai bạn, Mẫn nghèo nhất. Anh luôn là “con nợ” của Chuyên và Nhiệm. Vì vậy, vừa đặt chân lên thành phố, Mẫn đã lo kiếm việc làm thêm ngoài giờ học.

Một hôm, đọc được mẩu rao vặt cần người dạy kèm, Mẫn lò dò đến nhà Thu Thảo. Đó là một căn nhà gạch xinh xắn nằm khuất sau dãy hàng rào bông giấy rực rỡ. Mẫn hơi ngập ngừng một thoáng trước khi đưa tay bấm chuông.

Người bước ra mở cổng là một chàng trai trạc tuổi Mẫn. Anh ta quan sát Mẫn vài giây rồi hỏi:

- Xin lỗi, anh tìm ai?

Tự nhiên, Mẫn cảm thấy bối rối:

- Tôi... tôi đọc trên báo...

Người con trai mỉm cười, ngắt lời:

- Anh đến xin dạy kèm phải không?

Mẫn gật đầu.

Chàng trai đưa Mẫn vào nhà. Anh ta tự giới thiệu:

- Tôi là Sơn.

- Còn tôi là Mẫn.

Mẫn đáp, giọng không được tự tin lắm. Anh tỏ ra ngượng ngập về những bước chân khập khiễng của mình mặc dù Sơn cố ý không nhìn Mẫn. Sau này, Mẫn mới biết Sơn là anh trai của Thu Thảo, sinh viên trường Mỹ thuật, một chàng trai khá cởi mở.

Tính cách người cha khác hẳn cậu con trai, ba Thu Thảo có một bề ngoài khá nghiêm nghị. Ông ít cười. Hôm đó, sau khi mất đúng một buổi sát hạch Mẫn về mọi phương diện, cuối cùng ông mới đồng ý nhận Mẫn vào dạy kèm Thu Thảo.

Thực ra, ba Thu Thảo thích tìm cho con gái một cô giáo hơn. Đó là tâm lý của các bậc cha mẹ biết... lo xa. Cô giáo bao giờ cũng “an toàn” hơn. Còn các chàng trai, không “bất trắc” nào là không thể xảy ra. Nhưng khổ một nỗi, từ hôm mẫu rạo vặt được đăng báo đến nay, chẳng có người phụ nữ nào đến xin dạy. Chỉ toàn là giống mây râu. Nhưng tất cả đều bị ba Thu Thảo loại thẳng cánh. Ông không chọn một người nào, khi thì vì lý do này, khi thì vì lý do khác.

Đúng vào lúc Sơn và Thu Thảo bắt đầu phàn nàn về sự khó tính của ông thì Mẫn xuất hiện như một vị cứu tinh. Vẻ khiêm tốn và lễ phép của Mẫn chinh phục ông ngay. Hơn nữa, với một bên chân bị tật của mình, Mẫn có “lợi thế” rõ rệt so với những chàng trai khác, ít ra nó cũng cho biết rằng anh không phải là mẫu người hấp dẫn với các cô gái và vì vậy anh hoàn toàn... vô hại với phụ nữ. Tất nhiên, Mẫn không hề biết tất cả những ngoắt ngoéo, phức tạp bên trong việc mình được nhận vào dạy Thu Thảo. Đối với anh, tìm được việc làm là một niềm vui vô hạn.

Phòng học của Thu Thảo nằm ở đằng trước, phía trái nhà, cửa sổ trông ra một khoảnh sân nhỏ trồng hoa. Góc sân là một cây ổi xum xuê, đầy trái. Đó là một căn phòng thanh nhã mà khi vừa bước chân vào, anh đã cảm thấy tất cả vẻ tươi mát, dễ chịu của nó.

Giống như Sơn, Thu Thảo là một cô gái thông minh và vui tính. Mẫn hài lòng khi thấy Thu Thảo tiếp thu bài khá nhanh và anh hiểu rằng việc giúp cô tốt nghiệp trong kỳ thi cuối cấp và sau đó, đỗ vào đại học không phải là một nhiệm vụ quá nặng nề.

Thu Thảo cũng rất mến Mẫn. Cô coi Mẫn như anh, một người anh tử tế và tận tụy. Dạy cô học, Mẫn không quát tháo om sòm như Sơn. Chỗ nào cô chưa hiểu, anh kiên trì giảng đi giảng lại nhiều lần kỳ cho đến khi cô hiểu rõ mới thôi.

Nếu có điều gì ở Mẫn làm Thu Thảo không vừa lòng thì đó là tính ít nói của anh. Khi đi vào bài học, đề cập đến hàm số, đến tích phân, đến phương pháp tọa độ, Mẫn nói năng lưu loát bao nhiêu thì khi gấp tập lại anh hóa thành con người khác hẳn. Anh trở về với sự thình lặng cổ hữu. Đường như ngoài “phương pháp tọa độ” ra, anh chẳng có một “phương pháp... trò chuyện” nào khác. Thu Thảo thường gọi đùa tính ít nói của anh là “tính đơn điệu của hàm số”.

Những lúc đó, Mẫn chỉ cười cười:

- Biết nói chuyện gì bây giờ?

Thu Thảo nheo mắt: - Thiếu gì chuyện!

- Như chuyện gì chẳng hạn?

- Thì anh nghĩ đi!

Mẫn nhú mồm nghĩ ngợi một hồi rồi bắt lực thú nhận:

- Nói thật là... tôi nghĩ không ra.

Thu Thảo bĩu môi:

- Dở ơ là dở! Có mỗi câu chuyện cũng nghĩ không ra mà đòi làm thầy giáo!

Mẫn bối rối:

- Làm thầy giáo chỉ cần dạy học thôi.

- Hứ! Nói như anh!

- Nói như tôi là sao?

Thu Thảo quay mặt đi chỗ khác, đáp:

- Là không lịch sự với phụ nữ! Câu nói của Thu Thảo khiến Mẫn xấu hổ đến đỏ mặt. Nhưng anh không giận Thu Thảo. Anh hiểu rằng cô nói đúng. Người đàn ông không biết cách nói chuyện với phụ nữ là người đàn ông... bỏ đi. Anh biết vậy nhưng cảm thấy mình khó mà sửa đổi được tính nết. Giữa bạn trai với nhau thì không sao; như sống bên cạnh Chuyên và Nhiệm, Mẫn lúc nào cũng thoải mái, vui vẻ, hồn nhiên. Anh tham gia vào các trò đùa tếu của các bạn một cách tự nhiên, hăng hái.

Nhưng khi đối diện với phụ nữ, Mẫn tự dưng mất đi sự thư thái, tự tin. Anh trở nên khép kín, cô độc. Trạng thái tâm lý đó như một thứ vỏ bọc, lâu ngày đã hóa vôi, đôi khi Mẫn cũng muốn phá vỡ nó nhưng anh lại thiếu một sức mạnh cần thiết từ bên trong.

Dĩ nhiên, điều gì cũng có nguyên nhân của nó. Ngay từ nhỏ, Mẫn đã cảm thấy mặc cảm về sự không toàn vẹn của mình. Chung quanh Mẫn như lúc nào cũng có những đứa bạn tinh quái, chúng không ngớt tìm cách chế giễu, trêu chọc sự tật nguyền của anh. Bọn con gái không đứa nào chịu đánh bạn với anh. Những giờ ra chơi, Mẫn thường ngồi dưới một gốc cây trong sân trường nhìn bạn bè chạy nhảy, hò hét với nỗi thèm muốn và ghen tị lặng lẽ. Lớn lên trong hoàn cảnh đặc biệt như vậy, Mẫn càng ngày càng sống co rút như thể con ốc thu mình trong lớp vỏ. Sự cô đơn trở thành bạn đồng hành thân thiết của anh. Chỉ đến khi lên lớp mười, bắt đầu ý thức về tương lai, Mẫn mới quyết tâm thoát khỏi trạng thái tâm lý nặng nề của mình. Sau khi xác định sự tật nguyền của mình là một run rủi bình thường mà bất cứ ai cũng có thể gặp phải, anh tìm cách quên nó đi và cố thích nghi với hoàn cảnh. Dứt bỏ những nghĩ ngợi vẩn vơ và vô bổ, anh vùi đầu vào sách vở và coi học vấn là con đường tiến thân đúng đắn và hoàn toàn có thể bù đắp cho những khuyết tật khác của con người. Từ đó, Mẫn sống cởi mở hơn. Bạn bè lúc này cũng đã lớn, chẳng ai còn để ý và chọc ghẹo những bước đi khập khiễng của Mẫn.

Chẳng bao lâu, Mẫn trở lại là một con người lạc quan, vui vẻ. Anh sống hòa nhập với môi trường chung quanh một cách dễ dàng, thoải mái. Những năm cuối cấp ba, anh chơi thân với Chuyên và Nhiệm và bây giờ, cả ba trở thành “ba chàng ngự lâm pháo thủ” không rời nhau nửa bước.

Tuy nhiên, những thay đổi của Mẫn chỉ xảy ra trong mối quan hệ với các bạn trai. Trước mặt phụ nữ, anh luôn thu mình như một phần xạ có điều kiện. Mẫn không làm sao dứt bỏ được ý nghĩ rằng những sinh vật xinh xắn này không phải để dành cho anh. Họ ở trong một thế giới khác, thế giới đó có Chuyên, có Nhiệm, nhưng không có anh.

Ý nghĩ mang màu sắc u ám đó thật ra không làm Mẫn bận lòng. Từ lâu, anh đã quen với nó. Mẫn vẫn hào hứng tham gia vào các trò tán tỉnh nghịch ngợm của các bạn mình, vẫn hồn nhiên tán phét về tình yêu như trăm ngàn chàng trai yêu đời khác. Tuy nhiên, anh luôn luôn xác định mình đứng ngoài tất cả những trò chơi tình cảm đó. Anh chưa yêu ai và chưa ai yêu anh, hay ngược lại, vì chưa ai yêu anh nên anh chưa yêu ai!

Thu Thảo không thể hiểu tất cả những điều đó. Cô cứ bắt anh phải “cởi mở” với mình. Mẫn đối phó bằng cách cười cười.

- Nói không nói, cứ cười hoài! Y như đười ươi! - Thu Thảo nhăn mặt, trách.

- Đười ươi cũng được! - Mẫn trả lời xui lơ.

Thu Thảo thở dài:

- Nói chuyện với anh chán ơi là chán!

Mẫn tắc lưỡi:

- Chán thì thôi! Mở tập ra học tiếp đi!

Thế là hai “thầy trò” vùi đầu vào môn giải tích để quên đi những “xung đột”.

Sơn có một người bạn thân cùng lớp là Phúc. Phúc thường hay đến nhà Sơn chơi và Mẫn nhanh chóng nhận ra anh ta “quan tâm đặc biệt” đến Thu Thảo.

Phúc đẹp trai, nói năng lưu loát. Chiếc Cub mà Phúc thường chở Sơn đi chơi chứng tỏ anh thuộc một gia đình khá giả. Trong xử sự đối với phụ nữ, Phúc là một con người tuyệt vời. Anh ta thường tặng Thu Thảo những món quà nho nhỏ, dễ thương. Thu Thảo xem ra rất thích các món quà đó, nhất là con gấu bông có nhạc. Cô thường vịn chốt cho nó reo luôn.

Thoạt đầu, Mẫn không biết con gấu bông đó. Có lần, vừa bước vào phòng, chợt nghe tiếng nhạc “tính tang”, Mẫn ngơ ngác nhìn quanh. Nhưng anh không thể xác định được tiếng nhạc phát ra từ đâu.

Thu Thảo theo dõi nét mặt của Mẫn với vẻ thích thú:

- Đố anh biết nhạc ở đâu đó!

Mẫn nhìn quanh một lượt nữa rồi lắc đầu:

- Chịu.

Thu Thảo giơ lên con gấu bông cô đang ôm trong lòng:

- Ở đây nè!

Rồi cô vịn chốt cho nhạc trỗi lên một lần nữa. Mẫn lắng tai nghe, đầu gật gù.

- Nhạc nghe hay không? - Thu Thảo hỏi.

- Hay!

- Em thích lắm! - Thu Thảo xuýt xoa.

Mẫn đồng tình:

- Tôi cũng thích! Con gấu ở đâu ra vậy?

- Anh Phúc tặng em.

- Quà sinh nhật hả?

Thu Thảo lắc đầu:

- Không! Thịnh thoảng anh Phúc vẫn hay tặng quà cho em vậy thôi!

Rồi cô nheo mắt:

- Anh Phúc “ga - lăng” hơn anh nhiều!

Câu nói vô tình của Thu Thảo như một mũi tên bắn vào tim Mẫn, đau nhói. Anh hiểu, điều kiện của anh và Phúc hoàn toàn khác xa nhau. Vả lại, mỗi người đến đây đều với mục đích không giống nhau. Anh đến đây đơn giản chỉ là đi làm. Anh dạy học để kiếm sống. Thu Thảo là một cô gái dễ thương, nhưng điều đó đối với anh vô nghĩa. Cô và anh ở trên hai mặt phẳng không thể cắt nhau, dù kéo dài đến vô cực. Vì vậy, Mẫn không hề ghen tị với tình cảm của Phúc, thậm chí anh coi mối quan hệ của Phúc với Thu Thảo là điều hoàn toàn tự nhiên. Nhưng sẽ không ổn chút nào nếu có ai đó công khai so sánh anh với Phúc, điều mà anh không bao giờ muốn nghĩ đến.

Vì vậy câu nói của Thu Thảo làm anh hơi nhẩn mặt. Bất gặp ánh mắt trách móc của anh, Thu Thảo giật mình hiểu ra mình nói hớ. Cô rất muốn xin lỗi anh nhưng lại không đủ can đảm mở miệng. Nhưng từ đó về sau, cô không bao giờ đại dốt đi làm cái chuyện so sánh giữa hai người.

Chiều nay, Mẫn đến nhà Thu Thảo với một tâm trạng vui vẻ. Anh vẫn chưa hết buồn cười về chuyện mới sáng sớm, Thủy đã lên gác trọ của bọn anh để truy tìm “con bé” trong bản nhạc “Happy Song”. Và cả về anh chàng Nhiệm “đi hết thất bại này đến thất bại khác” trong công trình tán tỉnh em Sương nhưng vẫn luôn luôn cao giọng “lên lớp” về “phương pháp thành công trong tình yêu” y như ta đây là Don Juan thứ thiệt.

Khi anh bước vào phòng, Thu Thảo còn đang ngồi ngắm nghía một bức tranh gì đó trên bàn. Cô cứ hết nghiêng đầu sang bên này lại nghiêng sang bên khác, mắt nheo nheo.

- Tranh gì vậy? - Mẫn hỏi.

- Tranh của em! Anh xem thử giống em không?

Vừa nói, Thu Thảo vừa giơ bức tranh lên, xoay lại phía Mẫn.

Anh nhìn cô gái xinh xắn trong tranh, gật đầu khen:

- Giống lắm!

- Nhưng có đẹp không? - Thu Thảo tinh nghịch hỏi.

Anh đùa:

- Điều đó thì khỏi phải nói!

Sự “cởi mở” của anh làm Thu Thảo ngạc nhiên. Cô ngó anh:

- Hôm nay trông anh có vẻ khang khác.

- Khác gì đâu?

- Trông vui vẻ hơn mọi bữa.

Mắt mỉm cười:

- Cũng vậy thôi chứ khác gì.

Rồi anh nhìn bức tranh, hỏi:

- Bức tranh này do anh Phúc vẽ phải không?

- Ủ. Sao anh đoán ra hay vậy?

- Gì mà không đoán ra! Sao Thu Thảo không treo lên?

Thu Thảo chép miệng:

- Thôi.

Mắt ngạc nhiên:

- Sao vậy? Treo lên mới đẹp!

Thu Thảo rụi vai:

- Ba em thấy ba em la chết!

- À!

Mắt hiểu ra. Anh tắc lưỡi:

- Tiếc quá hén!

- Ủ. Bức tranh này mà kẹp trong tập thì uổng quá! - Giọng Thu Thảo buồn buồn.

Chẳng nghĩ ra cách gì giúp Thu Thảo, Mắt đành nhún vai:

- Biết sao giờ!

Anh đặt cuốn sách giáo khoa lên bàn, đang định lật tới chỗ bài học hôm nay thì Thu Thảo bỗng đề nghị:

- Hay là thế này!

Anh quay lại:

- Sao?

Thu Thảo chìa bức tranh ra:

- Anh cầm về đi!

Mắt thắc mắc:

- Chi vậy?

Thu Thảo cười:

- Treo lên giùm em chứ chi!

Mắt bất giác bước lui một bước. Anh ngơ ngác:

- Tôi treo hình Thu Thảo làm gì?

Buột miệng xong, Mẫn bỗng nhận ra mình vừa nói một câu cực kỳ thiếu tế nhị. Lẽ ra, anh có thể diễn đạt ý nghĩ vừa rồi bằng một câu nói khác, nhẹ nhàng và khéo léo hơn. Nhưng không hiểu sao anh lại phản ứng một cách sỗ sàng dù rằng ngay sau đó anh kịp nhận ra sai lầm của mình và ấp úng:

- Tôi... xin lỗi...

Thu Thảo dường như không nghe lời xin lỗi của Mẫn. Câu nói đầy xúc phạm của anh vừa rồi khiến cô tái mặt hẳn đi. Sau một thoáng sững sờ, cô lặng lẽ nhét bức tranh vào giữa chồng tập trên bàn và bỏ đi ra ngoài.

Còn lại một mình trong phòng, Mẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ về phản ứng của mình. Anh thừa hiểu rằng Thu Thảo đề nghị anh đem bức tranh về nhà chỉ với ước muốn nó được treo lên thay vì nằm hẩm hiu giữa các trang sách. Một ước muốn hồn nhiên và trong sáng. Như ước muốn của một người em gái. Trong khi đó thì anh lại hùng hổ như một tên du côn “Tôi treo hình Thu Thảo làm gì?”. Càng ngẫm nghĩ, Mẫn càng thấy bứt rứt. Niềm vui buổi sáng bay vèo đâu mất.

Lát sau, Thu Thảo bước vào, cũng lặng lẽ như khi đi ra. Cô đứng lúi húi lục tìm trong chồng tập và hỏi anh bằng một giọng như không có gì xảy ra:

- Hôm nay học tới bài gì hén?

Mẫn nuốt nước bọt:

- Tới chương “tích phân bất định”.

Anh trả lời một cách khó khăn và nghe miệng mình khô đắng. Và anh loay hoay xem thử nên bắt đầu bài học như thế nào cho đỡ ngượng ngập nhất.

3. Chương 03

Mẫn vừa ló đầu vô phòng, Chuyên đã hỏi:

- Làm gì mặt mày bí xị vậy?

- Có gì đâu! - Mẫn chối phắt.

Chuyên nhún vai:

- Thôi đi, đừng có chối! Dòm mặt mày là tao biết liền!

Mẫn cười cười, không trả lời. Anh lặng lẽ đi thay áo rồi nằm lăn đùng ra trên giường.

Chuyên vẫn tiếp tục truy:

- Sao? Bị học trò bắt bí, không giải đáp được phải không?

- Giỡn hoài!

- Chứ sao? Hay là chọc ghẹo con nhà người ta nên sắp bị cho nghỉ việc?

- Không bao giờ!

- Hay là...

Mẫn cau mặt, gắt:

- Hay là cái con khỉ! Tao đã bảo không có gì là không có gì! Mà sao hỏi dai như đĩa!

- Tại sao thấy mày buồn buồn.

- Buồn đâu mà buồn! Bữa nay giảng bài nhiều, tao hơi mệt chút thôi! - Rồi Mẫn nhìn quanh, hỏi - Thăng Nhiệm đâu?

- Nó chạy đi mua mấy cái hộp vịt.

Đúng lúc đó, Nhiệm về tới.

Chuyên trách:

- Mua mấy cái hộp vịt mà đi đâu cả buổi vậy, ông tướng?

Nhiệm chép miệng:

- Tao về gần đến nhà thì bị kẹt.

- Kẹt gì? - Cảnh sát giao thông.

Chuyên nheo mắt:

- Sao vậy? Bộ mày đi đường ngược chiều hả?

Nhiệm chép miệng:

- Quanh đây đâu có đường một chiều.

- Chứ sao? Hay là mày vượt đèn đỏ?

- Đèn đỏ đâu mà vượt! - Vừa nói, Nhiệm vừa chỉ xuống sân nhà - Tao kẹt ở ngay đây nè!

Chuyện hừ giọng:

- Xạo đi mày! Ở đây làm gì có cảnh sát giao thông!

Nhiệm gật đầu:

- Có! Một nữ cảnh sát!

Thoạt đầu Chuyên ngỡ người ra nhưng rồi anh hiểu ngay:

- Em Thủy hả?

- Chứ ai nữa! Thấy em “cắm chốt” ngay trước cửa, tao đâu dám đi qua. Mắt em như đèn đỏ ở ngã tư. Đợi em vào nhà, đèn đỏ tắt, tao mới dám phóng qua.

Nhiệm vừa kể vừa ra điệu bộ khiến Chuyên cười ngặt nghẽo. Chỉ có Mẫn là chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Anh nói Nhiệm:

- Làm gì mày sợ em Thủy dữ vậy?

Nhiệm đả đốn:

- Không phải sợ mà là... tránh gặp mặt!

Mẫn vẫn lơ đãng:

- Sao vậy?

Nhiệm liếc Mẫn:

- Ủa, té ra thằng Chuyên chưa nói gì với mày sao! Hồi chiều, em Thủy lại lên đây...

Mẫn gật gù, vẻ hiểu biết:

- Em lên trả bằng nhạc chứ gì!

Nhiệm nhăn mặt:

- Em trả cái con khỉ! Em kêu tụi mình trả thì có!

- Trả gì?

- Trả tiền nhà chứ trả gì! Quá hạn đã mười ngày rồi!

Bây giờ, Mẫn mới nhận ra tính chất nghiêm trọng của vấn đề. Từ khi thuê căn gác này đến nay, chưa bao giờ bọn Mẫn trả tiền đúng hạn; tháng nào cũng đóng trễ, nhưng chưa lần nào trễ như lần này. Khổ nỗi, nguyên nhân đưa đến sự trễ nãi triển miên này đều xuất phát từ sự khó khăn của Mẫn. Lần này cũng vậy. Nghe Nhiệm nói, Mẫn chỉ biết chép miệng:

- Không hiểu sao nhà tao kỳ này gởi tiền lên trễ quá!

Chuyên hăng giọng:

- Thôi, lỡ trễ mười ngày rồi, cho nó trễ chẵn nửa tháng luôn đi!

Nhiệm hừ mũi:

- Ở trọ mà mày làm như... ở rể không bằng!

Chuyên gục gặc đầu, giọng tinh quái:

- Tao và thằng Mẫn thì không nói làm gì! Còn mày thì coi như “ở rể”. Mày chẳng bảo em Thủy có “để ý” mày chút chút là gì!

Nhiệm xuýt xoa:

- Chà chà! Từ khi tao biết mày đến giờ, lần đầu tiên tao mới nghe mày nói được một câu thông minh!

Chuyên hấp háy mắt:

- Tao nói đúng không?

Nhiệm khoái chí:

- Quá xá đúng!

Chuyên nói tiếp, giọng chậm rãi:

- Vậy thì nhiệm vụ của “chú rể” là năn nỉ với “cô dâu” cho khát vụn tiền nhà thêm vài hôm nữa...

Chuyên nói chưa dứt câu, Nhiệm đã giãy nảy: - Thôi, thôi, đủ rồi! Mày đừng có cho tao vào bẫy! Tình yêu là tình yêu, tiền bạc là tiền bạc, hai cái đó không có nhập nhằng với nhau được.

- Có gì nhập nhằng ở đây đâu? Chỉ khát lại vài hôm...

Nhiệm vẫn lắc đầu nguây nguây:

- Tao mà nói vậy, em nghĩ tao ra liền! Em sẽ tưởng tao yêu em chỉ để dễ dàng khát nợ!

Chuyên trấn an:

- Em không nghĩ vậy đâu!

Nhiệm khẳng khái:

- Em sẽ nghĩ!

Chuyên nổi sùng:

- Kệ em!

- Không kệ được đâu! - Nhiệm vừa nói vừa dang hai tay như Chúa Jésus đang bị đóng đinh trên cây thập ác - Bởi vì nếu vậy, tình yêu của tao sẽ bị mất giá thê thảm! Lúc ấy, những người con gái yêu tao sẽ thất vọng mà gán lên trái tim tao tấm bảng “đại hạ giá” y như những tấm bảng treo lơ lửng bên những quầy hàng ế ngoài phố. Lúc ấy, em Thủy sẽ bỏ tao. Và chỉ đợi có vậy, mày và thằng Mẫn sẽ... nhảy vô giành chỗ...

Mẫn cười khúc khích:

- Thôi, thôi, đừng diễn kịch Shakespeare nữa! Không ai dám giành em Thủy của mày đâu!

Nhiệm nghinh mặt:

- Tao nói chơi vậy thôi chứ tụi mày có muốn giành cũng chẳng được. Em Thủy chỉ mê mỗi tao thôi. Em đã nói rồi.

Chuyên lừ mắt:

- Em nói hồi nào?

- Hồi sáng. Lúc em mượn băng nhạc.

- Xạo! Em nói sao tụi tao không nghe?

Nhiệm nhún vai:

- Tụi mày là “người ngoài”, làm sao nghe được! Em nói với tao bằng... mắt!

Chuyên “kê” liên:

- Mày mới bảo mắt em giống như đèn đỏ đây mà!

- Thì hồi sáng khác, bây giờ khác. Hồi sáng mắt em là đèn xanh. Từ khi đòi tiền không được, nó mới... đổi màu.

Chuyên cười hô hô:

- Vậy mà mày bảo em yêu mày! Nếu em yêu mày thật thì mắt em lúc nào cũng xanh màu... tình tứ, dù mày có quýt tiền em đi nữa.

- Mày ngốc quá! - Nhiệm nghiêm mặt - Mày không nhìn thấy hết sự phức tạp trong vấn đề này. Bản thân em đâu có muốn đòi tiền tụi mình. Nhưng mẹ em giục em lên hỏi. Hỏi không có, chắc chắn mẹ em sẽ mắng mỏ em thậm tệ, chẳng hạn như “Con ngốc kia, mày yêu thằng Nhiệm thì cứ việc yêu nhưng tiền trợ thì vẫn phải lấy chứ, sao cứ để tụi nó thiếu hoài vậy?”. Trước những lời lẽ như vậy, dĩ nhiên em phải khổ sở, phải khóc, mà khóc thì mắt phải đỏ...

Chuyên thở ra:

- Thôi đi mày ơi! Mày chỉ giỏi tưởng tượng! Còn khuya em mới khóc vì mày!

Nhiệm tỉnh khô:

- Thì em thường khóc vào lúc... canh khuya chứ sao!

- Đẹp mày đi! Tao đi luộc trứng đây!

Nói xong, Chuyên đứng dậy cầm hai quả hột vịt trên bàn đi lại chỗ góc bếp. Trong khi đó, Mẫn lui cui dọn bàn chuẩn bị cho bữa ăn tối. Vừa sắp xếp chén đĩa, anh vừa nghĩ đến khoản tiền nhà đang thiếu, chưa biết xoay sở ra sao. Tiền của gia đình thì chưa thấy gởi lên. Tiền dạy kèm lại chưa tới kỳ lãnh. Nhiệm chắc còn tiền nhưng hẳn lại có trách nhiệm vĩ đại là “bảo hiểm” tiền ăn cho cả bọn. Đụng vào “khoản dự trữ” này, tụi Mẫn có nguy cơ nhịn đói như chơi.

Nhiệm dường như chẳng quan tâm nhiều đến chuyện đó. Ngoài cái miệng lúc nào cũng oang oang, Nhiệm là một chàng trai vô tâm chính hiệu. Lớn lên trong một gia đình tương đối khá giả, từ nhỏ Nhiệm đã chẳng phải lo lắng gì. So với Chuyên và Mẫn, Nhiệm lúc nào cũng mơ mơ mộng mộng. Sự mơ mộng lại thường đi đôi với thơ ca. Với Nhiệm, điều đó thể hiện khá rõ. Anh rất khoái làm thơ nhưng vì thơ quá ẹ nên có khi anh thẳng tay xé vụn “tác phẩm” của mình và ném vào sọt rác. Trước mặt Chuyên và Mẫn, Nhiệm chỉ dám ngâm thơ người khác.

Hồi Nhiệm tốt nghiệp phổ thông, gia đình Nhiệm bắt Nhiệm thi vào Đại học Bách khoa. Ba Nhiệm muốn con mình trở thành một kỹ sư tương lai. Nhưng Nhiệm không nghe. Anh chọn thi vào Đại học Văn để có điều kiện phát huy tài làm thơ... con cóc của mình. “Nếu không trở thành nhà thơ thì ít ra tao cũng sẽ trở thành một nhà báo!”. Mỗi khi nghe Nhiệm tuyên bố về tương lai một cách hăm hở như vậy, Chuyên thường bĩu môi: “Mày mà là nhà báo! Báo... đời thì có!”. Những lúc đó, say sưa với viễn ảnh xán lạn trước mắt, Nhiệm không thèm cãi nhau với Chuyên, anh chỉ giở giọng hăm dọa: “Để rồi coi! Tối lúc đó, có khi mày phải tới năn nỉ tao đăng giùm mẩu rao vặt ”bán nhà” ấy không chừng!”.

Chiều nay, trong khi chờ đợi trở thành một nhà báo nổi tiếng, Nhiệm đứng tựa cửa sổ nhìn lơ đãng xuống khoảng sân hàng xóm, mặc cho Chuyên và Mẫn lục đục sửa soạn bữa ăn tối.

Buổi chiều, sân ngập đầy lá vàng và những trái dầu khô. Mỗi lần gió thổi qua, những trái dầu vừa rụng vừa quay tít trông rất đẹp mắt. Mặc dù đã nhìn ngắm hàng trăm lần, Nhiệm vẫn dõi theo những trái dầu rơi không chán mắt. Thỉnh thoảng, một vài trái gị gió tạt vào cửa sổ rơi lăn lóc trên sàn nhà.

Nhiệm đưa tay nhắc lên một trái dầu vừa đáp xuống khung cửa sổ và chợt nghĩ đến Sương. Anh cố đoán xem giờ này Sương đang làm gì. Hồi sáng Sương bảo là chiều nay cô phải giặt đồ, nấu cơm nhưng anh lắng tai một hồi vẫn không nghe tiếng nước chảy. Vậy là chắc Sương đang nấu cơm.

Nghĩ đến “cơm”, tự nhiên Nhiệm thấy đói bụng. Anh quay vào nhìn Chuyên:

- Sao luộc hột vịt lâu dữ vậy mà? Gần xong chưa?

Chuyên nhăn nhó:

- Xong cái con khỉ! Từ nãy đến giờ cái bếp đâu có đỏ!

- Kéo tim lên!

- Kéo rồi nhưng không ăn thua.

- Sao vậy?

- Hết dầu! - Chuyên thở dài ngán ngẩm.

Mẫn lên tiếng:

- Hay cắm đờ cái bếp điện?

Chuyên quệt mồ hôi trán:

- Bếp điện đứt dây rồi!

Nhiệm hắng giọng:

- Giờ tính sao chứ? Chẳng lẽ ăn cơm với nước tương ?

Chuyên ngó Nhiệm:

- Mà chạy xuống em Thủy mượn đờ nửa lít dầu đi!

Nhiệm rụt cổ:

- Thôi đi! Đừng xúi bậy!

- Xúi bậy gì! Ngộ biến phải tùng quyền chứ!

Nhiệm nheo mắt:

- Vậy mà đi đi!

- Tao mặt mày nhem nhuốc thế này mà đi đâu!

Rồi Chuyên quay sang Mẫn:

- Thôi, mà đi đi, Mẫn!

Mẫn thè lưỡi:

- Thôi, cho tao xin! Thà tao ăn nước tương còn hơn là gặp em Thủy trong lúc này.

Cả bọn đôi co một hồi, chẳng ai chịu làm... vật hy sinh.

Bỗng Nhiệm đứng phắt dậy, đồng dục:

- Thôi, để tao đi cho!

Chuyên và Mẫn tròn mắt:

- Mày nói thật hay nói chơi đó?

- Tao mà thèm nói chơi với cái lũ “nhất gan” như tụi mày ! Đưa chai dầu đây!

Vừa ra lệnh, Nhiệm vừa chìa tay ra, dáng điệu trông uy nghi như một viên tướng giữa trận tiền đang chờ quân sĩ trao vũ khí để xông lên đánh xáp lá cà.

Sợ Nhiệm đổi ý bất tử, Chuyên vội vàng chạy đi lấy chai dầu đem lại.

Trước khi bước ra khỏi cửa, Nhiệm còn quay lại dặn:

- Nếu chẳng may tao bị em Thủy bắt làm “tù binh” tối nay tụi mày ráng ăn cơm với nước tương nghen!

Chuyên cười hì hì:

- Mày yên chí! Em Thủy không đến nỗi “dại dột” như vậy đâu!

- Biết đâu được!

Vừa nói, Nhiệm vừa lần xuống cầu thang.

Chuyên và Mẫn ngồi bệt xuống trước cửa ngó theo, đợi.

- Thằng Nhiệm coi vậy mà gan cùng mình! - Mẫn nói.

- Hình như em Thủy “mết” nó thật mày ạ! - Chuyên nhận xét.

- Làm gì có chuyện đó! - Thằng Nhiệm chỉ ba hoa thôi! - Mẫn lắc đầu, phản đối.

Chuyên gật gù:

- Có đấy! Tao thấy em Thủy cười với nó mấy lần.

- Cười thì ăn nhằm gì!

- Nhưng mà em cười lạ lắm! Nụ cười của em nó ngọt ngào cứ y như... đường cát vậy!

Mẫn khịt mũi:

- Đó là mày thèm đường mày tưởng tượng ra thôi!

Chuyên cãi:

- Tưởng tượng sao được...

Chuyên nói chưa dứt câu thì Nhiệm lên tới.

- Mượn được dầu không? - Mẫn hỏi ngay.

Nhiệm chìa chai dầu ra trước mặt với vẻ đắc thắng:

- Đây nhóc!

Mẫn xuýt xoa:

- Tài thật!

Chuyên vừa rót dầu vô bếp vừa hỏi: - Mày nói sao mà em Ợn hay vậy?

Nhiệm búng tay:

- Thì như một người yêu nói với một người yêu vậy thôi! Tao bảo “Em thương yêu, em cho anh mượn đỡ một ít dầu đi, nếu không, chủ nhật tới anh sẽ không rủ em đi chơi...” Thế là em vội vàng giăng ngay chai dầu khỏi tay tao...!

- Xạo ới là xạo!

Nhiệm tỉnh bơ:

- Không tin thì mày đi hỏi em mà xem! Tao còn hát thì thầm bên tai em nữa...

- Bài “Happy Song” chứ gì? - Mẫn hỏi, cố nén cười.

- Không! Tao hát bài tình ca về dầu lửa. Khi tao hát đến câu “Trái tim em mở dầu...” em cảm động muốn xỉu. Tao không nhanh tay đỡ thì em đã té vào nồi nước sôi đặt trên bếp lửa rồi.

Không buồn để ý đến những lời bốc phét của Nhiệm, Chuyên nghiêm giọng hỏi:

- Bộ em không hỏi gì vụ tiền nhà sao?

- Hỏi chứ sao không!

Chuyên rụt cổ:

- Mà trả lời sao?

Nhiệm rút vai:

- Thì móc tiền ra trả chứ trả lời sao!

Chuyên trố mắt:

- Tiền đâu mà trả?

- Thì tiền chợ chứ tiền đâu!

Chuyên và Mẫn đều giật thót:

- Chết mẹ!

Nhiệm khịt mũi:

- Chết thì thôi chứ biết làm sao bây giờ! Chưa trả xong tiền nhà, ai dám vác mặt đi mượn dầu!

Chuyên thở dài:

- Tưởng mày tài giỏi làm sao chứ ai dè! Vậy mà này giờ cứ tán dóc!

Nhiệm gãi đầu:

- Nhưng mà tao có hát cho em nghe thật...

- Thôi đi!

- Thật mà! Tao hát bài “đời sinh viên nghèo lắm em ơi, mùa đông thiếu áo, hè thời thiếu chăn...”.

Chuyên cắt ngang:

- “Thiếu ăn” chứ “thiếu chăn” gì!

Nhiệm sờ túi, chép miệng:

- Tụi mày đừng lo! Tao còn tiền đi chợ bốn ngày nữa !

Mẫn bỗng reo lên:

- Ô, vậy là khỏe re! Bốn ngày nữa thì tao lãnh tiền chỗ em Thu Thảo rồi!

Nhiệm liếc Chuyên:

- Mày thấy chưa! Ông bà đã nói “cùng thời tắc biến, biến thời thông”. Có gì đâu mà phải hoảng lên!

- Chuyện ăn uống hàng ngày, không hoảng sao được!

Vừa nói, Chuyên vừa vớt hột vịt ra chén. Anh gọi Mẫn:

- Lại lột vỏ phụ với tao đi mày! Ăn lệ, tối nay tao còn phải đi học.

- Học gì?

- Thì học Anh văn.

- Mày học tối thứ hai kia mà?
- Tối mai nhà trường sửa chữa hệ thống điện nên dời buổi học lại tối nay.

Nhiệm ngồi đằng bàn, háng giọng chen vào:

- Tiếng “Anh” để cho bọn con gái học, tụi mình chỉ cần học tiếng “Em” thôi!

Chuyên “xì” một tiếng:

- Tiếng “Em” cần quái gì học!

Nhiệm cười hì hì:

- Không học, làm sao đi mượn dầu được mày!

Vừa nói, anh vừa xới cơm ra chén. Đúng lúc đó, bản “Money, money, money” của nhóm ABBA vang lên từ chiếc “Panasonic” khiến cả ba đều bật cười.

4. Chương 04

Chuyên đăng ký học tiếng Anh ban đêm chủ yếu vì mê âm nhạc nước ngoài. Cách đây gần một năm, đến chơi nhà một người bạn, Chuyên đã mê mẩn khi lần đầu tiên nghe nhóm ABBA chơi các bản “Happy New Year”, “Ring Ring”, “Chiquitita”..., nhất là các giọng nữ của Agnetha Faltskog và Annifrid Lyngstad. Từ đó, anh quyết tâm sắm một cái cassette.

Dành dụm mấy tháng trời được một món tiền kha khá, Chuyên rủ Nhiệm và Mẫn đi lang thang sục sạo các cửa hàng bán đồ cũ. Sau một ngày lê tha hết cửa hiệu này đến cửa hiệu khác đến mỗi nhà người, cả ba khuôn vể cấn gác trọ chiếc “Panasonic” cũ kỹ còn toòng teng mảnh giấy nhỏ, ghi “chất lượng 80%”. Món tiền trong túi không cho phép Chuyên mua một chiếc máy tốt hơn, nhưng dù sao Chuyên cũng rất hài lòng vì đó là món tài sản “đáng giá” duy nhất của ba anh em.

Những ngày sau đó là những ngày lùng sục băng nhạc. Chuyên tha về nhà đủ thứ trên đời: Beatles, ABBA, Boney M., Modern Talking, Wham, Capenter, Scorpions, Beegees... Mua hết tiền của mình, Chuyên vay tiền của Nhiệm. Anh thu thập các băng nhạc một cách say sưa đến nỗi Nhiệm phải bực mình tuyên bố:

- Thôi, đủ rồi! Tao không ày mượn tiền nữa!

Bị cắt “viện trợ”, Chuyên đành thôi. Và bắt đầu những chuỗi ngày dài nằm lì trên giường nghe nhạc, không buồn nhúc nhích chân tay. Báo hại cho Nhiệm, những ngày đó anh phải rửa chén, cọ rửa sàn nhà thay cho Chuyên. Vừa nhúng nùi giẻ vô thau nước, Nhiệm vừa nhìn lên chỗ Chuyên nằm với ánh mắt ác cảm:

- Chưa chán hả mày?
- Chưa.

Nhiệm liếm môi:

- Vừa lau nhà vừa nghe nhạc cũng được vậy?

Chuyên tỉnh bơ:

- Nằm yên nghe nhạc thích hơn!

Nhiệm gằm gừ:

- Biết vậy trước đây tao không ày mượn tiền mua băng!

Mặc cho Nhiệm tức tối, Chuyên vẫn nằm trơ trên giường, cười hề hề.

Nhưng Nhiệm không phải tức tối lâu. Khoảng một tuần lễ sau, Chuyên đã bắt đầu “ngồi dậy” được. Và những cuộn băng nhạc cũng từ từ giảm bớt trên giá sách. Không biết Chuyên đem đi bán lại, đem đi đổi hay cho ai những cuộn băng anh không thích nhưng bây giờ anh chỉ còn giữ lại những collection nhạc của Beatles, ABBA và Boney M.

Trong ba nhóm đó, Chuyên đặc biệt thích ABBA. Mẫn thích ABBA và Beatles. Nhiệm thì khoái Boney M.

Nhiệm bảo:

- Tụi Boney M. hát nghe “khí thế” hơn, táo bạo hơn!

Chuyên chọc quê:

- Táo bạo giống như mày chứ gì?

Nhiệm lắc đầu:

- Làm sao bằng tao được!

Sau vụ “Happy Song”, Nhiệm càng khoái Boney M. gấp bội.

Nhưng khác với Nhiệm và Mẫn, Chuyên không chỉ bằng lòng với việc nghe nhạc “khơi khơi” như vậy. Ngoài việc thưởng thức cái hay của âm điệu, tiết tấu, ngoài việc nắm bắt được ý nghĩa của lời ca, Chuyên còn muốn để tâm hồn mình rung động theo những sắc thái tình cảm, những biến đổi tinh tế trong giọng hát John Lennon, Frida v.v... Nói chung, Chuyên mơ ước nghe nhạc nước ngoài bằng cái tai của chính... người nước ngoài, một ước muốn vừa chính đáng vừa có vẻ kỳ quặc. Vì vậy, khi nghe Chuyên tuyên bố sẽ đi học thêm “chính thị” tiếng Anh và giải thích lý do, Nhiệm trợn mắt kêu lên:

- Học tiếng Anh chỉ để nghe nhạc cho... khoái lỗ tai?
- Có sao đâu! Mỗi người học ngoại ngữ đều có mục đích riêng của mình!
- Nhưng tao thấy mục đích của mày nó có vẻ “khùng khùng” làm sao!

Chuyên trợn mắt:

- Tao khùng kẹ tao! Mày có đi không?

Nhiệm lắc đầu:

- Thay vì đi học với mày, tao để thì giờ đi chơi với em Sương khoái hơn.

Chuyên bĩu môi:

- Em ày đi theo xách dép thì có!

Nhiệm trơ trơ:

- Xách dép cũng được!

Thấy không lay chuyển được Nhiệm, Chuyên quay sang Mẫn:

- Mày đi học chung với tao cho vui! Mẫn tặc lưỡi:
- Không được! Tối thứ tư và thứ sáu tao kẹt đi dạy kèm.

Rốt cuộc, Chuyên đành phải đi học một mình.

Tối nay là tối khai giảng khóa mới nên giờ vào lớp sớm hơn thường lệ.

Chén qua loa vài chén cơm với hột vịt dầm nước tương, Chuyên ôm tập phóng ra khỏi nhà. Nhiệm nói với theo:

- Tao để dành chén bát cho lát mày về mày rửa nhen!

Chuyên đi thẳng một mạch, không thèm đáp. Anh đang sợ bị trễ giờ. Từ chỗ Chuyên ở đến trường khá gần, đi bộ mất khoảng mười phút. Nhưng hôm nay, do trục trặc vụ “hết dầu” nên anh ra khỏi nhà khá muộn.

Đúng như Chuyên nghĩ, khi anh vào lớp thì các dãy bàn đã chật ních người ngồi. Đảo một vòng, anh lò dò tiến xuống chỗ ghế trống ở cuối lớp.

- Sao đi trễ vậy? - Một người bạn quen ngồi bên cạnh hỏi.

- Tại ăn cơm trễ! - Chuyên đáp.

Rồi Chuyên ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao hôm nay lớp mình đông vậy?

- Hình như có thêm một số học sinh mới.

Chuyên cũng vừa nhận ra những gương mặt xa lạ ngồi rải rác trong lớp. Anh gật gù:

- Hèn chi!

Và không để ý đến chuyện đó nữa, Chuyên bắt đầu lật cuốn sách để trước mặt, lần giở đến chỗ bài học mới.

Nhưng Chuyên chỉ tập trung đầu óc vào bài học được khoảng thời gian đầu. Khi nghỉ giải lao vô, anh không làm sao theo dõi được những lời giảng của cô giáo. Mọi chuyện đột ngột xảy ra khi Chuyên chợt nhìn thấy “con nhỏ” áo đỏ ngồi ở dãy bàn trên cùng.

“Áo đỏ” dễ thương dễ sợ, Chuyên tắc lưỡi. Mặc dù chỉ diện kiến dung nhan người đẹp từ... phía sau, Chuyên vẫn có cảm giác cái mái tóc buông lững lờ trên bờ vai thon thả kia hoàn toàn có thể gây ra sóng gió cho bất cứ chàng trai nào ưa suy nghĩ vẩn vơ. Như Chuyên chẳng hạn.

Và từ lúc đó cho đến khi chuông reo báo giờ tan học, Chuyên vô tình đặt chân lên con đường tiên tri của Nhiệm: anh quên phắt tiếng Anh, quên phắt nỗi đam mê âm nhạc và chợt hiểu rằng trong cuộc sống, tiếng “Em” đáng quan tâm hơn tiếng “Anh” gấp một triệu lần. Và để thực hiện sự quan tâm đó một cách đầy đủ hơn nữa, Chuyên không ôm tập ra về ngay như thường lệ. Anh đứng lảng vảng trước cổng, chờ áo đỏ đi ngang. Anh tiếc là đã không mang theo xe đạp. Lát nữa áo đỏ phóng vù qua, anh chỉ có nước đứng hít bụi ngó theo. Và trên đường về “lạnh lẽo”, chỉ có thể giải khuây bằng cách ngâm tậm bài thơ... “Cuộc chia ly màu... đỏ” của Nguyễn Mỹ: “Chiếc áo đỏ rực như than lửa, cháy không nguôi trước cảnh chia ly...”, mặc dù đây là cuộc chia ly ai về nhà nấy và ba ngày sau lại gặp lại.

Mãi nghĩ lung tung, áo đỏ đi ngang qua trước mặt lúc nào Chuyên không hay. Khi anh phát hiện ra thì cô đã đi khỏi cổng trường một quãng xa. Chuyên mừng húm khi thấy áo đỏ cũng đi bộ... như mình.

Chuyên vội vã phóng theo và mặc dù thở hồng hộc, Chuyên vẫn ngạc nhiên một cách thích thú khi phát hiện áo đỏ về cùng đường với anh, và cứ theo cái hướng đi đó thì có khi cô về thẳng nhà... anh luôn không chùng!

Tới bên góc người đẹp, Chuyên bắt đầu đi chậm lại và để cho cô gái không nhận ra cuộc rượt đuổi suông sã của mình, Chuyên hóp bụng điều hòa hơi thở theo lối... dưỡng sinh. Vừa thở, anh vừa nghĩ cách bắt chuyện với cô gái. Tất nhiên, không thể bắt chước tên Nhiệm du côn, hể mở miệng là “Em dễ thương quá!” liền tù tì được.

Chuyên vừa ngẫm nghĩ vừa liếc chùng áo đỏ. Anh bỗng giật mình khi thấy cô quen quen. Hình như anh có gặp cô ở đâu rồi. Anh lại liếc cô gái và tin rằng mình không lầm. Nhưng dù nặn óc, anh vẫn không tài nào nhớ nổi đã gặp cô trong trường hợp nào.

Cô gái dường như đã phát hiện ra cái đuôi phía sau và cố ý bước nhanh hơn. Không biết làm sao, Chuyên đành rảo bước lên ngang cô gái và tò mò liếc sang, cố nhìn rõ mặt.

Cô gái có vẻ như hết chịu nổi thái độ lì lợm của Chuyên. Cô quay phắt lại nhìn thẳng vào mặt anh với ý định ra một lời “cảnh cáo” xanh dờn nào đó. Nhưng cô bỗng mở tròn mắt, thốt lên một tiếng “A” đầy vẻ ngạc nhiên.

Chuyên cũng bị bất ngờ. Anh ngăn người ra, lắp bắp:

- Ủa, hóa ra là... Sương! Sương không nhận ra Chuyên ngay. Sau một thoáng bối rối, cô ập ứng hỏi:

- Anh ở đâu, tôi thấy... quen quen?

Chuyên mỉm cười chỉ tay lên trời:

- Tôi ở trên gác.

Sương nhìn theo ngón tay Chuyên, ngơ ngác:

- Gác nào?

- À không! - Chuyên vội rút tay lại cho vào... túi quần để khỏi chỉ bậy một lần nữa - Tôi muốn nói đến căn gác kế nhà Sương kia!

Sương hiểu ra:

- À, thì ra anh ở chung với anh Nhiệm chứ gì? Chuyên gật đầu:

- Đúng rồi. Tôi là Chuyên.

Sương cười khúc khích:

- Tôi nhớ tên anh rồi. Cái tên mà hôm trước anh Nhiệm bảo là xưng lộn đó phải không?

Chuyên cười khê:

- Đó là anh Nhiệm đùa vậy thôi!

Sương hỏi:

- Còn một người nữa tên gì?

- Anh đó tên Mẫn. Ba anh em học chung với nhau hồi lớp mười hai.

- Bây giờ lại ở chung với nhau vui quá hén?

- Ủ, còn Sương?

- Tôi sao?

- Sương học trường nào? Hùng Vương hay Mạc Đĩnh Chi?

Sương nhún vai:

- Anh đoán trật lất!

Chuyên lại nói mò:

- Hay ở trường chuyên Lê Quý Đôn?

Sương cười:

- Anh không đoán trúng đâu! Tôi đã tốt nghiệp phổ thông rồi.

Chuyên trở mặt:

- Thật không? Sao trông Sương còn “nhí” quá vậy?

- Đó là anh tưởng vậy thôi! Đàn ông bao giờ cũng có thói quen xấu là luôn luôn tự mình “lớn” hơn phụ nữ!

Chuyên rụt cổ:

- Chà, chà, Sương lý luận ghê quá! Chắc Sương học trường lý luận phê bình?

- Tôi học Cao đẳng Sư Phạm.

- À, thì ra Sương định làm cô giáo! Nghề giáo nghèo thấy mô, Sương vô đó làm chi? Bộ Sương không nghe người ta nói “Chuột chạy cùng sào mới vào Sư phạm” sao?

Sương “hứ” một tiếng:

- Nói như anh thì lấy ai dạy học trò?

Câu hỏi vặn của Sương khiến Chuyên bối rối. Anh ấp úng:

- Đâu phải mình tôi nói. Nhiều người nói. Báo chí cũng nói...

Sương khẽ nhún vai:

- Nếu ai cũng nói thì tất nhiên ông Nhà nước phải biết. Ông biết thì ông phải sửa. Còn bốn năm nữa tôi mới ra trường. Lúc đó, đồng lương nhà giáo chắc đã được nâng lên rồi.

Chuyên khịt mũi:

- Nếu tới lúc đó, lương nhà giáo vẫn còn thấp hơn... mặt đất thì sao?

Đến lượt Sương bối rối. Cô ngập ngừng:

- Thì lúc đó sẽ... tính.

Rồi cô quay sang nhìn Chuyên:

- Nhưng đâu phải ai đến với nghề giáo cũng nhất thiết vì đồng lương!

Chuyên chớp mắt:

- Chứ vì cái gì?

- Vì nhiều lý do. Như tôi chẳng hạn, tôi chọn nghề dạy học vì tôi yêu trẻ con.

Lý do của Sương khiến Chuyên tiếc hùi hụi “Phải chi mình là trẻ con hoài thì hay biết mấy!”. Tất nhiên Chuyên không dám nói sự tiếc nuối của mình cho Sương biết. Anh mỉm cười một mình và nói lảng qua chuyện khác:

- Sương mà là cô giáo chắc học trò không dám giỡn mặt.

Sương vuốt tóc:

- Cũng còn tùy! Gặp học trò như ông bạn Nhiệm của anh, chắc tôi phải bỏ nghề sớm!

Chuyên không biết trả lời sao, đành cười hì hì.

Hai người im lặng đi bên nhau.

Một lát, Chuyên hỏi:

- Hôm nay, Sương mới đi học bữa đầu tiên phải không?

- Ừ. Tôi đăng ký đại vô lớp này, không ngờ gặp anh ở đây. Anh theo học lâu chưa?

- Hơn nửa năm rồi.

Sương lại hỏi:

- Ở nhà anh có băng không?

Chuyên sáng mắt lên: - Có. ABBA, Beatles, Boney.M, đủ thứ!

- Không phải băng nhạc. Tôi hỏi băng học tiếng Anh kìa! Có thì cho tôi mượn nghe vài hôm!

Chuyên gật đầu lia lịa:

- Có, có!

Mặc dù Chuyên thừa biết là mình chẳng có gì cả. Những băng tiếng Anh đã học qua, gần đây Chuyên đều đem đi thu thêm những bài hát của ABBA, Beatles từ các đĩa hát cũ. Băng mới thì anh chưa có. Nhưng anh biết là anh sẽ có, vì Sương, anh sẽ có. Sáng mai, anh sẽ dậy thật sớm, không ăn cơm, không uống cà phê, anh sẽ phóng như bay đến hiệu sang băng gần nhà để thu cuộn băng tiếng Anh có bài học mới nhất. Và dĩ nhiên, để hoàn thành “sứ mạng” đó, and buộc phải... vay tiền của Nhiệm. Nghĩ đến hoàn cảnh trớ trêu đó, bất giác Chuyên bật cười.

- Anh cười gì vậy? - Sương ngạc nhiên.

- Không, tôi có cười gì đâu! - Chuyên chối.

- Anh cười rõ ràng!
- Vậy hả? - Chuyên lúng túng - Tại tính tôi vậy. Tôi hay cười... một mình lắm!
- Tính gì kỳ vậy?
- À, à...

Chuyên đang âm ừ thì Sương đã lên tiếng:

- Thôi, tôi về đây! Tối nhà rồi!
- Như được giải vây, Chuyên mừng rỡ:
- Ủ, Sương về. Tối thứ tư tới, tôi đem băng cho Sương.
- Nhớ nghe!
- Nhớ.

Đợi Sương vào nhà xong, Chuyên mới rảo bước về nhà mình. Hai nhà kề bên, chỉ cách nhau một khoảng sân rộng, khoảng sân mà sáng nào Sương cũng xuất hiện với cây chổi trên tay. Hèn gì khi nãy mình cứ ngờ, Chuyên vừa đi vừa mỉm cười. Khi đặt chân lên thang gác, anh định bụng sáng mai sẽ bật ngồi dậy ngay lập tức khi tiếng chổi đầu tiên loạt soạt vang lên

5. Chương 05

Nhiệm tiếc hùi hụi khi biết Sương “lạc” vào lớp của Chuyên. Anh năn nỉ Chuyên:

- Mày đăng ký bổ sung giùm tao đi!
- Đăng ký sao được mà đăng ký! Người ta đã khóa sổ từ đời nào rồi!
- Họ khóa thì mình năn nỉ họ mở ra!
- Mày tới đó mà năn nỉ!

Nhiệm gãi đầu:

- Chà, gay quá hén!

Mẫn cười:

- Đáng đời! Hôm trước thằng Chuyên rủ mày đi học, mày lại chê tiếng Anh tối mày tối mặt! Nhiệm tặc lưỡi: - Lúc đó làm sao tao biết được có một ngày tiếng Anh nó quan hệ chặt chẽ với tiếng “Em” như thế này!

Rồi Nhiệm ngó Chuyên:

- Hay là hôm nào mày ở nhà để tao đi học thế ột bữa!

Chuyên “hừ” giọng:

- Lạ mặt như mày, ló vô khỏi cửa lớp là người ta tổng cổ ra liền!

Nhiệm nhăn mặt:

- Gì khó dữ vậy?
- Chứ sao! Có khi người ta kêu công an tới “tố” cổ mày ngay lập tức. Người ta tưởng mày lên vô trường ăn cắp xe.

Nghe Chuyên “hừ”, Nhiệm phát rét. Anh rụt cổ:

- Vậy thì tao tính cách khác.

Chuyên tò mò:

- Cách gì?

- Viết thư, nhờ mày đưa giùm!

Mẫn hòa vô:

- Hay đấy! Tao sẽ ày mượn cuốn “Những bức thư tình hay nhất thế giới” để tham khảo.

Nhiệm gặt phất:

- Khỏi! Tự tao viết là đã thừa sức hay rồi! Tao sẽ trích thơ...

Mẫn vọt miệng:

- Thơ đó mày sáng tác chứ gì?

Biết Mẫn nhắc chuyện cũ chọc quê mình, Nhiệm cười cười:

- Thôi đi mày! Tao trích thơ Nguyễn Bính đang hoàng...

Mẫn hỏi tới:

- Trích câu gì?

Nhiệm hùng hồn:

- Tao sẽ tuông vào lá thư của tao những câu thơ tình tứ nhất...

Rồi anh lấy giọng, luyến láy:

- Nhà nàng ở cạnh nhà tôi

Cách nhau cái giậu mồng tơi xanh rờn

Hai người sống giữa cô đơn

Hình như nàng có nỗi buồn giống tôi ...

Chuyên nhún vai:

- Hừ, nỗi buồn giống tôi! Có bao giờ tao thấy mày buồn đâu! Toàn là nói dóc!

Nhiệm gãi đầu:

- Dù tao không buồn nhưng trong thư bao giờ cũng phải nói là đang có một nỗi buồn. Tụi con gái nó thấy mình “buồn” nó mới “thương”, còn nó thấy mình “vui” nó đâu có thêm quan tâm!

Mẫn lắc đầu:

- Không ổn rồi! Em Sương sẽ biết ngay là thằng Nhiệm nói dóc. Ngày nào mà em chẳng thấy nó lộ mặt ra cửa sổ chọc ghẹo lếu láo...

Nhiệm phẩy tay:

- Không sao! Tao sẽ “điều chỉnh” lại. Kể từ ngày mai trở đi, tao sẽ xuất hiện bên cửa sổ với gương mặt thiếu não của... thằng gù nhà thờ Đức Bà. Tao sẽ nhìn em bằng ánh mắt “triu nặng sầu đau”. Em sẽ nhận thấy, sẽ hiểu ra “nỗi buồn” khủng khiếp của tao, em sẽ vội vàng mở ra, đọc ngấu nghiến và thốt thức kêu lên rằng....

- “Đồ ba xạo!” - Chuyên tiếp.

Bị mất hứng, Nhiệm quắc mắt:

- Đừng trù ẻo, mày! Em sẽ kêu lên: “Anh yêu thương, thế mà trước nay em cứ tưởng anh đùa...”

Chuyên cười hìhì:

- Còn bây giờ em mới biết là anh... giỡn!

Nhiệm sùng sộ:

- Tao giỡn hồi nào?

Chuyên vắn lại:

- Vậy chớ em Thủy mà bỏ cho ai?

Nhiệm cà lăm:

- Em Thủy hả...à...? Em Thủy thì.... không bỏ cho ai hết! Cứ để dành đó!

Mẫn ôm bụng cười bò:

- Đúng là tình yêu... tướng cướp!

Nhiệm đập tay lên ngực:

- Đó là tình yêu của những người có “trái tim vĩ đại”! - Rồi anh quay sang Chuyên, nhờ vả - Thứ tư này gặp em, mà đưa thư giùm tao nhen!

Chuyên gật đầu:

- Được rồi, nhưng với một điều kiện...

- Một châu cà phê?

- Không, mà cho tao mượn tiền mua một cuốn băng...

Nhiệm nhăn mặt:

- Thôi, thôi, đủ rồi! Nhà cả khối băng mà mua gì nữa!

- Không phải mua băng nhạc, tao mua băng học tiếng Anh.

Nhiệm tính toán một lát rồi chép miệng:

- Đưa tiền ày mua băng thì được, nhưng...

- Nhưng sao?

- Nhưng... trong vòng ba ngày tới, tức là cho đến khi thằng Mẫn lãnh được tiền dạy học, ba đứa mình sẽ phải đi... tu.

Chuyên sốt ruột:

- Có gì nói đại ra cho rồi, mà sao ưa lòng vòng quá! Nhiệm cười:

- Không phải tại tao nói lòng vòng mà tại vì đầu óc tui mà kém thông minh. Đi tu ở đây tức là ra tiệm cơm chay ăn cho nó rẻ tiền, chứ đi chợ thì tất nhiên không đủ...

Chuyên gật gù:

- Được thôi! Trước nay thỉnh thoảng kẹt tiền, mình vẫn kéo ra đó vậy...

Nhiệm cắn môi:

- Nhưng lần này ăn chay liên tù tì ba ngày.

Mẫn lên tiếng:

- Không sao đâu! Cứ đưa tiền cho thằng Chuyên mua băng đi! Ngó vậy chứ ngoài tiệm cơm chay cũng có cà-ri, rô-ti, chả giò... đâu thiếu món gì! Chỉ cần giàu tưởng tượng một chút là coi như mình đang ngồi ở nhà hàng Arc-en-Ciel!

Chuyên nói:

- Trong túi mình chỉ có thằng Nhiệm là giàu tưởng tượng thôi!

Nhiệm liếc Chuyên:

- Xỏ xiên gì đó mày?

- Xỏ xiên gì đâu! Tao chỉ khen là mày giàu tưởng tượng. Nhất là trong tình yêu.

- À, mày muốn nói chuyện em Sương chứ gì! Được rồi, cứ chờ kết quả tối thứ tư này rồi sẽ biết! Lúc đó, không khéo mày phải bái tao làm “sư phụ” không chừng! - Nhiệm tuyên bố với một giọng điệu đầy lạc quan.

Chuyên đáp lại ngắn gọn: - Để coi!

Khi nói như vậy, Chuyên quyết định dẹp qua một bên những tình cảm riêng tư của mình để toàn tâm ý hoàn thành sứ mệnh “giúp bạn”. Anh không hình dung được Sương sẽ đón nhận lá thư của Nhiệm với thái độ thế nào. Kệ, thứ tư sẽ hay! - Chuyên thở dài. Từ nay đến đó, anh cũng bỏ cả kế hoạch “thức dậy từ tiếng chối đầu tiên” để nhường ô cửa sổ cho Nhiệm sử dụng vào mục đích... triển lãm “nỗi buồn thế kỷ”. Trong chuyện này, Mẫn đóng vai trò “quan sát viên”, một “quan sát viên” luôn luôn thích thú và hồi hộp theo dõi diễn tiến của sự việc.

Tối thứ tư, sau giờ dạy kèm, Mẫn vội vã quay về nhà, chân bước nhanh hơn thường lệ. Anh đang nóng lòng muốn biết kết quả “chuyện tình” của Nhiệm.

Giờ này, lòng Mẫn đang thơ thối, vui vẻ. Quan hệ giữa anh và Thu Thảo đã trở lại bình thường. Cái không khí nặng nề hôm “tôi treo hình Thu Thảo để làm gì” đã biến mất, nhanh hơn là anh nghĩ. Suốt trong buổi học, đã mấy lần Mẫn định hỏi Thu Thảo về số phận của bức tranh nhưng rồi anh thấy không tiện, đành thôi. Mà Thu Thảo dường như cũng chẳng còn nhớ gì đến chuyện đó nữa. Cô cười nói riu rít luôn miệng. Vui lây niềm vui hồn nhiên của cô, thỉnh thoảng Mẫn cũng nói đùa dăm ba câu khiến Thu Thảo cứ hỏi dò: “Anh có chuyện gì vui phải không?”. Cô đâu biết anh vui chỉ vì thấy cô vui. Phần khác, những màn “tấn công tình cảm” gần đây của Nhiệm khiến anh cảm thấy cuộc sống phẳng lặng trước nay bỗng như hào hứng và sôi nổi hơn.

Bước chân vào nhà, thấy Nhiệm đang nằm hút thuốc trên giường, Mẫn hỏi:

- Thăng Chuyên chưa về hả?

- Chưa.

- Sao trễ vậy?

- Ai biết! Chắc nó chờ em Sương viết thư trả lời!

Mẫn phì cười:

- Mày lúc nào cũng lạc quan tếu!

Nhiệm dụi thuốc vào chiếc gạt tàn, nói:

- Thật chứ tếu gì!

Mẫn chọc:

- Rủi em viết thư từ chối thì sao?

Nhiệm hừ mũi:

- Mày sao giống hệt thằng Chuyên, lúc nào cũng nói chuyện xui xẻo.

Ngập ngừng một chút, Nhiệm nói tiếp:

- Chắc chắn là em sẽ đáp lại tình cảm của tao, nếu như em không quá khù khờ.

Mẫn nheo mắt:

- Thế nếu như em khù khờ thật?

Nhiệm chép miệng:

- Thì... đòi em sẽ khổ! Nếu như em cho tao “de” để vớ phải một thằng khác như mày hoặc như thằng Chuyên thì thật tội nghiệp cho em.

Mẫn cười hí hí:

- Tội nghiệp ày thì có! Còn em thì chẳng có gì phải tội. Cho “de” một thằng nhà báo như mày để yêu một thằng kỹ sư như tao, đòi em “lên hương” thấy rõ!

Nhiệm bĩu môi:

- “Lên Hương” cái khỉ mốc! Mày tưởng kỹ sư ngon lắm hả? Bây giờ khối thằng thất nghiệp!

Mẫn nhún vai:

- Tao cóc sợ thất nghiệp! Nếu mình có tài năng thực sự thì chẳng sợ thiếu việc làm. Không làm nhà nước thì làm tư nhân. Kỹ sư hóa - thực phẩm như tao hoàn toàn có thể mở một lò bánh mì như nhà máy. Hoặc tao sẽ thành lập một xí nghiệp thực phẩm Cầu Tre thứ hai. Cũng có thể tao sẽ sản xuất bia, bán ày với thằng Chuyên, rồi tao sản xuất xi-rô cho em Sương uống mệt nghỉ, tao sẽ làm kem cho em ăn, ngon hơn kem Bạch Đằng gấp triệu lần, rồi tao sẽ làm....

Nhiệm cắt đứt lời thuyết trình hào hứng có khả năng kéo dài đến năm 2000 của Mẫn bằng một giọng kẻ cả:

- Mày sản xuất gì thì kệ mày, nhưng muốn tiêu thụ được thì phải nhờ báo chí quảng cáo. Đẳng nào mày cũng phải tới năn nỉ tao!

Mẫn nheo mắt:

- Tao cóc cần mày! Tao sẽ quảng cáo trên ti-vi! Hoa hậu Đỗ Thị Kiều Khanh sẽ uống một hơi hết ba chai xi-rô và duyên dáng tuyên bố: “Tôi trở thành hoa hậu nhờ ngày nào cũng uống xi-rô hiệu ”Văn Mẫn”. Thế là xi-rô của tao bán đắt hơn tôm tươi!

Nghệ thuật quảng cáo do nhà kỹ sư xi-rô tương lai vừa phát họa thật... hết ý! Nhiệm đành chịu thua:

- Thôi cũng được! Nếu em Sương vớ phải thằng kỹ sư có đầu óc kinh doanh như mày thì đòi em cũng không đến nỗi nào. Nhưng thằng ép em kia thì dứt khoát cho nó ra rìa. Em Sương mà nhào vô nó cũng như nhào vô lửa. Đòi em sẽ cháy ra tro.

Mẫn bật cười trước vẻ quả quyết của Nhiệm. Thằng ép em ở đây tức là Chuyên. Thoạt đầu, Chuyên cũng có dự định trở thành nhà báo như Nhiệm. Nhưng từ khi mê nhạc nước ngoài, Chuyên “tẩy chay” nghề báo. Suốt ngày, Chuyên chỉ mơ ước ra trường xong là xin về đài phát thanh tin tức và ca nhạc FM, tất nhiên anh sẽ phụ trách phần ca nhạc nước ngoài.

Thấy Chuyên chuyển hướng... cuộc đời, bỏ mình đơn độc trên con đường “lập nghiệp”, Nhiệm tức lắm. Mỗi lần nhắc đến chuyện đó, Nhiệm thường lấy câu: “Ép dầu ép mỡ ai nỡ ép em” để châm chọc Chuyên.

Lần này cũng vậy, Nhiệm “hạ uy tín” của Chuyên tối đa:

- Em Sương mà lấy nó, suốt ngày chỉ có nhịn đói. Trong bụng toàn là mớ đơn, mớ kép...

Trong khi Nhiệm đang hùng hồn công kích nghề nghiệp tương lai của thằng ép em thì thằng ép em bước vào.

Thế là Nhiệm vội vàng nín bật và bật người dậy, chìa tay ra:

- Thư đâu?

Chuyên trở mặt:

- Thư gì?

Nhiệm liếm môi:

- Thư phúc đáp của em.

Chuyên nhún vai:

- Phúc đáp cái con khỉ! Em không chịu nhận thư của mày!

Câu nói của Chuyên khiến Nhiệm chưng hửng:

- Giỡn chơi kiểu gì nghe đứng tim vậy mày?

Chuyên ngồi xuống ghế:

- Tao giỡn mày làm gì! Em bảo là em không cần đọc thư mày. Nhìn bộ mặt “ôm đóm” của mày mấy bữa nay bên cửa sổ, em biết mày định “rên rỉ” những gì trong thư rồi! - Thế rồi sao?

- Chẳng sao cả? Em bảo em không nhận, thế thôi!

Nhiệm trách móc:

- Lẽ ra mày phải làm mọi cách để em nhận, hoặc ít ra mày phải đọc cho em nghe những lời tình tứ tao viết trong thư chứ! Nghe những câu thơ của Nguyễn Bính, biết đâu em cảm động em “mê” tao thì sao!

Chuyên gục gặc đầu:

- Thì tao có đọc! Sau khi em bảo là em không nhận thư, tao liền bóc thư mày ra đọc cho em nghe

Nhiệm sáng mắt lên:

- Em có nghe không?

- Có. Em nghe chăm chú.

Nhiệm hồi hộp:

- Nghe xong, em có nói gì không?

Chuyên lắc đầu:

- Không. Nhưng em cười.

Mặt Nhiệm rạng rỡ:

- Em cười hả? Em cười chứng tỏ là em thích thú khi đọc thư tao.

Chuyên xác nhận:

- Ủ, em rất thích. Em bảo là em đọc thư mày giống hệt như...

Nhiệm nín thở:

- Hệt như gì?

Chuyên cười toe:

- Em bảo là hệt như đọc báo... “Tuổi trẻ cười”!

Nhiệm đỏ mặt:

- Xạo đi mày!

Chuyên gật đầu:

- Thật. Em bảo sao mày không gửi đăng báo mà gửi cho em.

Nhiệm nghiêng răng: - Đồ yêu tinh!

Chuyên làm mặt tỉnh:

- Sao lại rửa em! Em chẳng phát hiện ra năng khiếu... làm báo của mày là gì!

Còn Mẫn thì cười ha hả:

- Hôm trước mày bảo em dễ thương như thiên thần, bây giờ lại bảo em là yêu tinh. Lộn xộn quá!

Nhiệm găm gừ:

- Hôm trước khác, bây giờ khác! Bọn con gái là cái bọn thay đổi như chong chóng! Mẫn hăng giọng:
- Chỉ có mày thay đổi thì có! Còn em Sương thì tao thấy trước sau vẫn vậy, chẳng bao giờ em để ý mày lấy một li. Đâu có trách em được!

Nhiệm khẳng khẳng:

- Cứ trách! Ai bảo hôm trước em hỏi tên tao làm tao tưởng bỏ...

Chuyên bật cười:

- Nói dóc đi mày! Hôm trước tự mày khai tên ra chứ em hỏi hỏi nào! Tụi tao nghe rõ ràng!

Nhiệm cãi bừa:

- Em không hỏi nhưng thái độ thì rõ ràng muốn hỏi. Chỉ cần nhìn vào thái độ...

Mẫn ngán ngấm:

- Thôi, thôi, cho tao can! Mày mắt lé nhìn đâu trật đó mà lúc nào cũng dạy đời, nghe mệt quá!

Nhiệm cười hề hề:

- Tao “dạy” kệ tao! Tụi mày không muốn “học” thì thôi, ai ép!

Rồi Nhiệm nhìn Chuyên, chớp chớp mắt:

- Nè mày, hay là em Sương có người yêu rồi! Chỉ có vậy thì em mới nở chê tao.

Chuyên gật gù:

- Hình như vậy.

Nhiệm nhướng mắt:

- Mày biết thằng khốn đó không?
- Biết.

Nhiệm hỏi dò:

- Tao với thằng Mẫn biết không?
- Biết.

Nhiệm nuốt nước bọt:

- Thằng nào vậy?
- Tao chứ ai!

Nhiệm bĩu môi:

- Mốc xì!

Chuyên tặc lưỡi:

- Mày không tin thì thôi.

Nhiệm nhếch mép:

- Làm sao tin nổi! Tao mà em còn chê nữa là mày!

Chuyên thản nhiên:

- Nhưng tao có lợi thế hơn mày là tao học chung lớp với em. Tuần nào tụi tao cũng gặp nhau hai, ba lần.

Mẫn chen vào:

- Gặp nhau hoài thì trước sau gì cũng “đỉnh” thôi! Sách đã nói rồi: “Nhất cự ly, nhì tốc độ”!

Nhiệm chùng như thám ý. Anh buồn bã thừa nhận:

- Thăng Mẫn nói nghe cũng có lý!

Rồi Nhiệm ngó Chuyên:

- Thôi, tao “bàn giao” em Sương ày đó! Tao sẽ chọn ình con đường khác, rộng rãi hơn...

Mẫn trêu:

- Con đường nào đó mà? Nếu rộng rãi thì cho tao đi với!

Nhiệm nghiêm giọng:

- Mà đi theo không được đâu! Đây là con đường dẫn đến trái tim em Thủy, chỉ có tao mới đủ khả năng đi trên con đường gập ghềnh đó. Mà lò dò đi theo là té gãy giò liền.

Mẫn cười:

- Tao đùa thôi chứ đi theo mà làm gì! Nhưng chùng nào mà mới khởi hành?

Nhiệm gãi đầu: - Khởi hành thì tao khởi hành từ lâu rồi nhưng trước nay tao mới đi những bước thăm dò, chưa đi thật. Kể từ hôm nay, tao sẽ tăng tốc độ, thậm chí tao sẽ chạy với tốc độ khủng khiếp của... Ben Johnson.

Chuyên liếc Nhiệm:

- Làm gì chạy dữ vậy?

Nhiệm hừ giọng:

- Chạy đua với mà chứ làm gì! Mà chạy với em Sương, tao chạy với em Thủy, xem đứa nào tới đích trước. Giống như cuộc chạy đua giữa thỏ và rùa vậy.

Mẫn vỗ tay:

- Hoan hô! Tao sẽ làm trọng tài! Đứa nào tới đích sau sẽ bao anh em một châu phở, đồng ý không?

Chuyên nhúm mày:

- Chạy đua với thằng Nhiệm cũng được thôi, nhưng căn cứ vào đâu để làm “đích”?

Mẫn lúng túng:

- Ủ hén! Căn cứ vào đâu cà?

Nhiệm đề nghị:

- Đứa nào hôn được em trước coi như tới đích!

Chuyên nhăn mặt:

- Thôi đi mà! Chưa yêu đã nghĩ đến hôn rồi! Tình yêu không phải lúc nào cũng “thực dụng”. Mà có nghe bài hát “Yêu nhau chưa chắc đã là hôn nhau” chưa?

Mẫn cũng phản đối đề nghị của Nhiệm:

- Mà nếu tụi mày có hôn nhau cũng hôn lén lút ở đâu, làm sao tao kiểm tra được.

Nhiệm thở dài:

- Vậy mà tính sao?

- Bây giờ như thế này, - Mẫn nói, sau một hồi nghĩ ngợi - Đứa nào rủ được em đi xem phim trước coi như thắng cuộc, được không?

Chuyên đồng ý ngay:

- OK!

Chỉ có Nhiệm là chưa chịu:

- Rủ em đi xem phim thì đâu có nói lên được điều gì?
- Giỡn hoài! Nếu em không “chịu” mày sức mầy em đi chung với mày!

Nhiệm tỏ ra “hách xì xằng”:

- Nhưng như vậy thì dễ quá!

Mẫn hất hàm:

- Dễ thì mày làm đi! Thăng Chuyên sẽ dẫn tao và mày đi ăn phở!

Nhiệm gật đầu, giọng hăm dọa:

- Được rồi! Thăng Chuyên chuẩn bị sẵn tiền đi! Nội trong tuần này tao sẽ dẫn em Thủy đi xem phim!

Trong thoáng mắt, Nhiệm quên mất nỗi buồn em Sương. Trong đầu Nhiệm bây giờ chỉ còn mỗi một bóng hình của Thủy. Mà Sương hay Thủy cũng vậy thôi, em nào Nhiệm cũng yêu... chân thành và chẳng bao giờ anh áy náy về điều đó. Mặc cho Chuyên và Mẫn dọn giường chuẩn bị đi ngủ, Nhiệm bỏ ra ngồi trước đầu cầu thang, miệng hát “là lá la” còn đầu thì loay hoay nghĩ cách “dụ khị” em Thủy. Một khi không còn nợ tiền nhà thì con người ta có thể nói tiếng “yêu” một cách tự tin và dễ dàng, Nhiệm tự nhủ lòng như vậy.

6. Chương 06

Mẫn không thể nào tin được trong cuộc “chạy đua tới tình yêu” giữa hai ông bạn, rốt cuộc Nhiệm lại là kẻ thắng cuộc.

Ngay trong buổi chiều Nhiệm ở đâu chạy ào lên gác hí hửng thông báo cho Mẫn và Chuyên tin sốt dẻo:

- Tối nay lúc bảy giờ tao sẽ dẫn em Thủy đi xem phim ở rạp Hòa Bình. Tụi mày nhớ... đón xem!

Mẫn còn mỉm cười bán tín bán nghi:

- Lại tưởng tượng!

Nhiệm giơ ngón tay cái lên, hào hứng nói:

- Thật trăm phần trăm! Thăng Chuyên đến giờ này vẫn chưa thấy động tĩnh gì, coi như thua rồi!

Chuyên trầm tĩnh:

- Để coi! Nếu quả đúng như vậy thì tao chịu thua mày!

Đúng bảy giờ kém mười lăm, Chuyên và Mẫn đã đứng lóng ngóng trước rạp Hòa Bình, chờ xác nhận nguồn tin của Nhiệm.

Đợi đến bảy giờ hai mươi, vẫn không thấy hai nhân vật chính xuất hiện, Chuyên cười khẩy:

- Thăng Nhiệm tung tin vịt gạt tụi mình ra đây đứng mồi căng chơi!

Mẫn chép miệng:

- Chắc nó “xù” rồi! Em Thủy sức mầy chịu đi xem phim với nó! Chuyên ngó Mẫn:
- Giờ tính sao? Về hay đợi?

Mẫn lưỡng lự:

- Thôi, đợi thêm năm phút nữa đi!

Đợi thêm năm phút nữa, vẫn chẳng thấy gì, cả hai tính quay về, bỗng Mẫn kêu lên:

- Nép vô gốc cây, lẹ lên! Thăng Nhiệm tới!

Chuyên nhảy vô gốc cây, thò đầu ra: - Đâu?

- Đằng kia kìa!

Chuyên dòm theo tay chỉ của Mẫn nhưng vẫn không thấy Nhiệm, bèn hỏi:

- Nó đi một mình hay đi với em Thủy?

Mẫn xuýt xoa:

- Đi với em Thủy đằng hoàng!

Chuyên than thở:

- Vậy là tao thua rồi!

Nhiệm vừa đi vừa dòm dáo dác, ý chừng muốn tìm xem Chuyên và Mẫn nấp ở đâu. Thủy đi bên cạnh, vẫn áo trắng thêu bông đỏ. Có lẽ đó là chiếc áo ưa thích nhất của cô. Cả hai bước lên những bậc thang và trong thoáng mắt mất hút sau cửa rạp.

Chuyên khều Mẫn, giọng ỉu xìu:

- Thôi về!

Mẫn cười nói:

- Mày chuẩn bị tiền dẫn tụi tao đi ăn phở đi chứ!

Chuyên không trả lời Mẫn. Anh vừa đi vừa lăm bắm:

- Tức thật!

- Mày dở thì thua chứ tức gì! - Mẫn nói

- Tao thua không phải tại tao dở. Thế mới tức!

- Không dở sao lại thua? - Mẫn bắt bẻ.

Chuyên tặc lưỡi:

- Nếu tao rủ em Sương đi xem phim, có thể em sẽ đi nhưng tao không dám rủ, bởi vì tao yêu em thật. Tao rủ, nếu em từ chối, chắc tao trốn luôn. Thăng Nhiệm thì khác, gặp ai nó cũng tán bừa, được thì tốt, không được thì thôi, y như xổ số kiến thiết vậy, chẳng đắn đo gì ráo. Yêu như nó...

Mẫn bênh Nhiệm:

- Nhưng nó cũng phải có nét hấp dẫn gì đó em Thủy mới chịu đi chơi với nó chứ!

Chuyên gật gù:

- Cũng có thể. Nhưng vấn đề là em Thủy đã đi làm do đó em bạo dạn hơn em Sương của tao. Em Sương đang đi học, còn nhút nhát...

- Nhưng mày đã rủ em đi chơi đâu mà biết em nhát?

- Cần gì rủ mới biết. Nói chuyện với em mấy lần là biết liền.

Mẫn tò mò:

- Mày nói với em những chuyện gì?

Chuyên ấp úng:

- Thì nói... đủ thứ chuyện...

Mẫn hỏi tới:

- Mày đã nói mày yêu em chưa?

- Chưa.

- Sao chưa nói?

Chuyên hích vai Mẫn:

- Mà chẳng biết cái quái gì hết! Không phải bao giờ cũng có thể nói tiếng “yêu” một cách dễ dàng. Phải đợi đúng... thời cơ mới được!

Mẫn cười:

- Gặp tao là tao nói đại.

Chuyên nhăn mặt:

- Mà đừng có bắt chước thằng Nhiệm. Bộp chộp như nó chẳng bao giờ thành công.

Mẫn nhún vai:

- Giỡn hoài! Rủ được em Thủy đi xem phim mà mà bảo không thành công!

Chuyên đực mặt ra:

- Ủ hén! Tao cũng chẳng hiểu ra làm sao!

Mẫn vung tay:

- Tối nay tao sẽ “phỏng vấn” nó xem thử nó áp dụng bí quyết gì trong chuyện này.

Gần mười giờ khuya, Nhiệm mới mò về nhà, mặt mày tươi roi rói như mới bắt được vàng.

Mẫn nhóm ngay dậy:

- A, chào người hùng! Đi đâu giờ này mới về?

- Thì đi xem phim với em chứ đi đâu!

- Xem phim gì mà tới mười giờ?

Nhiệm nháy mắt:

- À, xem phim ra còn dẫn em đi ăn.

Chuyên khịt mũi:

- Ngon quá hén!

- Ngon chứ sao không! Ít ra cũng ngon hơn mày!

Mẫn hỏi: - Mà nói cách nào mà em chịu đi xem phim với mày hay vậy?

Nhiệm “xổ” câu quen thuộc:

- Thì như một người yêu nói với một người yêu vậy thôi...

Mẫn cười:

- Mà nói sao?

Nhiệm ngó lên trần nhà:

- Để tao nhớ coi! À, tao bảo với em là “Tối nay em đi xem phim với tụi anh không?” Em hỏi “Tụi anh là những ai?” Tao nói “Là anh, anh Chuyên với anh Mẫn”. Em lắc đầu nguây nguây “Thôi, em hông có thèm đi với anh Chuyên và anh Mẫn đâu, em chỉ đi với mình anh thôi à”...

Chuyên đập chân xuống giường, ngắt lời:

- Mà xạo vừa vừa để tụi tao còn nghe cho thủng chứ!

Nhiệm tặc lưỡi:

- Thì có sao tao kể vậy...

- Có sao kể vậy cái con khỉ! Kể đằng hoàng đi!

Nhiệm xốc lại cổ áo:

- Kể đằng hoàng hả? Kể đằng hoàng thì như thế này. Hôm trước tao xuống gặp em hỏi “Em nghe cuộn băng Boney M. có thích không?” Em bảo “Thích”. Tao khoe “Tụi Beatles hát cũng hay lắm”. Em sáng mắt lên “Anh có không, cho tôi mượn đi”. Thế là tao lựa cuộn băng Beatles có bản “Yesterday” cho em mượn. Mấy bữa sau tao lại hỏi “Em thích nhạc Beatles không?” Em bảo “Thích”. Tao hỏi tiếp “Thích bản “Yesterday” không?”. Em lại đáp “Thích”. Thế là tao làm tới luôn “Rap Hòa Bình đang chiếu phim “Yesterday” nè, trong phim có bốn thằng nhóc bắt chước John Lennon, Paul Mc. Cartney, Ringo Starr... có hát cả bài “Yesterday” nữa, hay lắm!”. Thế là em gật đầu một cái rụp!

Mấn hít hà: - Chà, chà, tao không ngờ mày cũng “chiến lược” gớm!

Nhiệm cười đắc ý:

- Chứ sao! Trong tình yêu, muốn thành công phải thăm dò đối phương kỹ càng rồi sau đó giành thắng lợi từng bước...

Chuyên cắt ngang:

- Như vậy em đi xem phim là vì thích bản “Yesterday” chứ đâu phải là vì thích mày!

Câu “xỏ” của Chuyên làm Nhiệm cụt hứng. Anh trợn mắt:

- Ai bảo mày vậy? Mày thua cuộc rồi bây giờ định tìm cách “đại hạ giá” thành công của tao phải không? Nói thật cho tụi mày biết, khi này trong rạp hát, tao và em đã hôn nhau mùi mẫn...

Mấn cười cười:

- Thật không?

Nhiệm “hừ” một tiếng:

- Tao xạo mày làm gì!

Mấn lại hỏi:

- Mày hôn em mấy cái?

Nhiệm lúng túng:

- Tao không nhớ. Khoảng bảy tám cái gì đó!

Mấn nheo mắt: - Còn em cho lại mày mấy cái?

Nhiệm ngẩn người ra:

- Cho mấy cái gì?

Mấn cười hì hì:

- Thì mấy cái tát chứ mấy cái gì!

Nhiệm nháy chồm chồm:

- Nè, nè, mày đừng có bắt chước thằng Chuyên bôi bác tao nghe chưa!

Mấn kéo dài giọng:

- Tao nói thật chứ bôi bác gì! Mày chỉ giỏi xạo! Mày mà hôn được em Thủy, tao đi đầu xuống đất liền!

Nhiệm gật đầu:

- Tao có hôn thật. Nhưng chỉ hôn một cái thôi. - Sao khi này mày bảo hôn bảy, tám cái?

Nhiệm nuốt nước bọt:

- Khi này tao đùa. Tao chỉ hôn có một cái.

Mẫn nhún vai:

- Một cái cũng không có! Đừng xạo!

Thấy Mẫn cương quyết không chịu nhượng bộ, Nhiệm đành xuống nước:

- Thì không hôn. Nhưng mà có... cầm tay...

Chuyên vọt miệng:

- Cầm tay cũng không luôn!

Nhiệm quắc mắt:

- Có. Tao cầm đằng hoàng!

- Xạo.

- Thật. Mà không tin thì thôi!

Chuyên bĩu môi:

- Mà cầm tay mà thì có. Tay trái cầm tay phải chứ gì?

Nhiệm sùng sộ:

- Đẹp mà đi!

Chuyên vẫn bướng bỉnh:

- Đẹp mà thì có!

Đang tức tối, Nhiệm chợt nhớ ra “món nợ” của Chuyên. Mắt anh sáng lên:

- Dẫn tụi tao đi ăn phở đi mà!

Nghe nhắc đến chuyện phở, Chuyên xụi lơ:

- Giờ này khuya rồi mà đi đâu!

- Vậy thì sáng mai!

Chuyên thở dài:

- Ủ, sáng mai.

Mẫn bình luận:

- Nói gì thì nói, bữa nay thằng Nhiệm vẫn “đại thắng”, vừa được đi xem phim với em vừa được thằng Chuyên bao ăn phở.

Nghe khen, Nhiệm rung đùi, ba hoa:

- Tao đã nói rồi, trong tình yêu...

Mẫn cắt ngang:

- Thôi, thôi, tao khen mà là đủ rồi. Mà khỏi cần huênh hoang thêm nữa.

Chuyên hắng giọng:

- Tình yêu còn trăm ngàn thứ phức tạp khác nữa chứ đâu phải chỉ đi xem phim...

Nhiệm liếc Chuyên:

- Khiêu khích gì đó mà?

- Khiêu khích gì đâu! Tao chỉ nói vậy thôi!

Nhiệm gật gù:

- Được rồi! Để đó, tao sẽ cho tụi mày coi!

Mẫn ngó Nhiệm:

- Coi cái gì?

- Coi cái gì đến lúc đó sẽ biết!

Chuyên cười khi dễ:

- Mày chỉ giỏi tài “hù”!

Nhiệm không thèm trả lời. Anh đi thay áo và bước lại lu nước rửa mặt, phớt lờ lời châm chọc của Chuyên:

- Rửa sơ sơ thôi! Coi chừng trôi hết son môi của em Thủy bây giờ!

7. Chương 07

Té ra Nhiệm không dọa. Ba ngày sau khi tuyên bố “tao sẽ cho tụi mày coi”, Nhiệm cho Chuyên và Mẫn coi liền.

Chuyên và Mẫn đang ngồi học bài trên gác, Nhiệm ở đâu chạy xộc vô, mặt mày hớt hơ hớt hải:

- Chết rồi! Cứu tao, tụi mày ơi!

- Gì vậy? - Chuyên trở mắt - Bị chó cắn hả?

Nhiệm nhăn nhó:

- Mày lúc nào cũng đùa được!

- Tao hỏi thật chứ đùa gì! Nếu không bị chó rượt thì có gì phải hốt hoảng vậy?

Nhiệm móc trong túi áo ra một tờ giấy đặt lên bàn:

- Xem đây nè!

Chuyên và Mẫn lập tức châu đầu lại đọc. Hóa ra đó là thư của em Thủy mới gửi cho Nhiệm.

Thư viết: “Trước nay tôi luôn nghĩ anh là người đàn ông hoàng vì vậy tôi đã không ngại ngần khi nhận lời đi xem phim với anh. Không ngờ anh lại cả gan bịa đặt những chuyện tày trời về quan hệ giữa anh và tôi. Chỉ vì tình cờ mà tôi nghe được những điều anh bốc phét với bạn anh. Nhưng như vậy cũng đã quá đủ để vĩnh biệt một con người như anh!”.

Thư lèo tèo vài dòng nhưng lời lẽ cay đắng và quyết liệt. Nhiệm, cả Mẫn và Chuyên, hoàn toàn bất ngờ trước “biến cố” này.

Mẫn ngó Nhiệm, tắc lưỡi:

- Kiểu này thì nguy to!

Nhiệm ỉu xìu:

- Thật khổ! Mình nói chuyện với nhau trên này, chẳng hiểu sao em lại nghe được!

Chuyên chép miệng:

- Ban ngày ồn ào có thể không nghe, chứ buổi tối thì chắc nghe rõ, nhất là giọng mày lúc nào cũng oang oang.

Mẫn nheo mắt:

- Kệ, có vậy lần sau mày mới bỏ cái tật ba hoa.

Nhiệm chấp hai tay:

- Thôi, thôi, con lạy ông, con biết tội rồi! Cái quan trọng bây giờ không phải là hạch tội con mà là chỉ cho con cách gỡ bí đây nè!

Khi nói câu đó, nét mặt của Nhiệm trông rất khổ sở, khác xa với vẻ lạc quan, lếu láo hàng ngày. Mẫn bật cười:

- Sao hôm trước tụi tao nghe mày hướng dẫn muốn thành công trong tình yêu, phải...

Nhiệm xua tay:

- Chuyện đó cũ rồi, đừng nhắc nữa! Tao đang rối lên đây mà mày cứ cà khịa!

Chuyên nãy giờ im lặng, bỗng hắng giọng hiến kế:

- Theo tao thì mày phải gặp em để thanh minh chuyện này...

Chuyên chưa nói dứt câu, Nhiệm đã lắc đầu:

- Không được đâu!

- Sao không được?

- Không được là không được chứ sao! Vừa thấy mặt tao, em đã lĩnh đi chỗ khác, làm sao nói chuyện được!

Chuyên liền đề nghị:

- Không gặp được thì viết thư.

Nhiệm gật gù:

- Ủ, viết thư thì may ra. Nhưng viết gì bây giờ?

Mẫn vọt miệng:

- Thì trích thơ Nguyễn Bính.

Nhiệm lườm Mẫn:

- Không chơi chọc quê ghen mày!

Chuyên lấy vẻ nghiêm nghị, nói:

- Mày đồng tay lên mà nghe cho kỹ nè. Mày phải viết thư cho em, nói rằng những điều mày bốc phét đó là “đùa cho vui”...

Nhiệm phản đối:

- Không ổn rồi! Em sẽ bảo thiếu gì chuyện không đùa mà đi đùa lố mãng vậy!

Chuyên giải thích:

- Mày đừng lo Tao đã dự kiến chuyện đó rồi. Trong thư mày sẽ nói rằng lối đùa tếu của mày quả có lố mãng thật, mày thề sẽ không bao giờ đại dốt ăn nói như vậy nữa, nhưng mày cũng nói thêm sở dĩ mày phát ngôn như vậy cũng chỉ vì mày quá yêu em, mày muốn biến những ước mơ đó thành hiện thực cho lẹ bằng con đường... ba hoa. Thành ra mày quả có lỗi với em thực nhưng xét cho cùng, khuyết điểm đó xuất phát từ động cơ... đúng đắn.

Nhiệm gật gù, mắt sáng rỡ:

- Hay lắm! Tao không ngờ đầu óc chậm chạp của mày đôi lúc cũng sáng suốt gớm!

Chuyên cười hề hề, triết lý:

- Trong tình yêu cũng như trong bàn cờ, kẻ ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn người trong cuộc.

Nhiệm nói, giọng dứt khoát:

- Được rồi, tao sẽ viết theo gợi ý của mày.

Mẫn bổ sung ý kiến:

- Theo tao, mày nên gửi kèm cho em cuộn băng nhạc có bài “Take a chance on me”. “Hãy cho anh một cơ hội!”, nghe bài này, em sẽ xúc động “tha tội” ày liền!

Nhiệm reo lên:

- Lại thêm một sáng kiến độc đáo. Tao sẽ gửi.

Rồi anh chép miệng, khen:

- Ngày hôm nay tao mới vỡ lẽ ra tụi mày là những thằng bạn tốt.

Chuyên hừ mũi:

- Tốt lâu rồi mày!

- Nhưng hôm nay thì cái tốt đó mới hiện ra lồ lộ. Không có tụi mày tham mưu, chắc tao chết quá!

Mẫn đĩa:

- Mày chết là em Thủy chết theo liền.

Nhiệm gục gặc đầu:

- Cũng có thể lắm!

Sau khi tuyên bố một câu hách xì hăng, Nhiệm đứng dậy đi thay áo rồi vội vã ngồi vào bàn viết. Lật cuốn tập ra, xé tờ giấy một cái “rẹt”, Nhiệm bắt đầu hí hoáy lá thư tình đầy màu sắc tự kiếm của mình.

Trong khi đó thì Chuyên rút một lá thư khác ra khoe Mẫn.

- Cho mày xem nè! - Chuyên nháy mắt.

- Gì vậy?

- Thì thư.

- Thư gia đình mới gửi lên hả?

Chuyên huých vai Mẫn:

- Mày cù lần quá! Thư gia đình thì tao khoe mày làm gì! Đây là thư tình!

Mẫn trố mắt:

- Thư tình? Chuyên ưỡn ngực:

- Chứ sao! Bộ mày tưởng chỉ thằng Nhiệm mới có thư tình hả?

Mẫn hào hứng hẳn lên:

- Em nào gửi ày vậy?

- Thì còn ai nữa ngoài em Sương.

Mẫn xuýt xoa:

- Hết sẩy hén! Em nói gì vậy?

Thấy Mẫn cứ hồi lòng vòng, Chuyên cau mặt, gắt:

- Tao đưa thư thì mày đọc đi! Hối, hối hoài!

- Tại tật tao vậy!

Mẫn nhe răng cười và cuống xuống mở thư ra đọc.

Thư Sương viết cho Chuyên chẳng có gì “ác liệt” lắm, chỉ toàn chuyện mượn sách mượn vở. Đọc xong, Mẫn thất vọng ra mặt:

- Cái này đâu phải là thư tình!

Chuyên cãi:

- Thư tình chính cống chứ gì nữa! Mẫn lắc đầu:

- Thư tình gì chẳng có lấy một chữ “yêu”, cũng chẳng có một “pha” hẹn hò nào hấp dẫn.

Chuyên khịt mũi:

- Mày ngốc lắm! Đâu phải viết mấy chuyện đó vào đây thì mới là thư tình! Ăn thua là chỗ giọng điệu. Đây nè, mày xem câu này có “trữ tình” không nào: “Nếu thứ sáu này anh vẫn không đem cuốn sách đó đến thì tôi nghỉ chơi anh ra luôn...”

Mẫn giương mắt éch:

- “Trữ tình” chỗ nào đâu?

Vẻ khờ khạo của Mẫn khiến Chuyên phát chán. Anh nhăn nhó:

- Nói chuyện tình yêu với đứa cù lần như mày tao mệt quá! Cái câu trữ tình êm ái như vậy mà mày không “cảm thụ” được kể cũng lạ. Đây nè, cái từ “nghỉ chơi” nhõng nhẽo này thường con người ta chỉ dùng trong hai trường hợp thôi, hoặc là bọn con nít nói với nhau hoặc là hai người yêu nói với nhau...

Mẫn gật gù:

- Vậy là tao hiểu rồi. Trường hợp của mày với em Sương thì dứt khoát không phải là trẻ con rồi...

Chuyên rung đùi:

- Chữ gì nữa!

Mẫn tò mò:

- Nhưng yêu em sao mày lại “xù”?

Chuyên giật mình:

- Tao “xù” gì đâu?

- Thì cái vụ sách đó! Em chẳng trách mày thất hứa là gì!

Chuyên thở ra: - À, cái vụ đó là do tao ấu. Em bảo là em đang tìm đọc cuốn “Những vì sao”, em hỏi tao có không. Tao bộp chộp trả lời có. Về nhà soát lại thì hóa ra không phải. Tao chỉ có cuốn “Dưới những vì sao” của A Cronin, còn cuốn em nói là cuốn “Những vì sao” của A Daulet – Chuyên gãi cổ, than thở – Mấy bữa nay tao lùng khắp các hiệu sách nhưng vẫn chưa tìm ra cuốn đó.

Mẫn nhú mày:

- Cuốn “Những vì sao” hả?

Chuyên thấp thỏm:

- Ủ, mày thấy ở đâu không? Mẫn cắn môi:

- Hình như Thu Thảo có cuốn này.

- Thu Thảo nào? Con bé mày dạy kèm đó hả?

- Ủ, để tao hỏi coi! - Hỏi lẹ lẹ đi! Thứ sáu này tao phải “nộp” cho em rồi!

Thấy vẻ mặt lo lắng, bồn chồn của Chuyên, Mẫn phì cười:

- Hết thằng Nhiệm tới mày! Yêu iếc gì mà y như ngồi trên đồng lửa!

Chuyên cười tươi:

- Ngồi trên lửa ấm lắm nghen mày!

Đúng lúc đó, Nhiệm kêu giật giọng:

- Xong rồi! Tụi mày xem lại giùm tao chút, coi thử có cần thêm bớt gì không!

Chuyên và Mẫn châu đầu vô lá thư. Xem xong, Chuyên phán:

- Tốt lắm! Khỏi cần thêm bớt gì nữa!

Nhiệm xoa xoa tay:

- Ổn rồi phải không? Tao gửi à!

Chuyên tắc lưỡi:

- Nhưng mà... nhưng mà...

Nhiệm sốt ruột:

- Còn nhưng nhị gì nữa! Sao khi nãy mày bảo tốt!

- Nội dung thì tốt rồi, nhưng về hình thức tao thấy chưa được. Thư cho em mà mày viết trên giấy nhéch nhác quá! - Nhéch nhác gì đâu! Giấy trắng tao xé trong tập đảng hoàng!

- Xé là không được rồi! Phải lấy kéo cắt cho nó thẳng thớm, phẳng phiu. Tụi con gái chỉ cần nhìn vào tờ giấy là chúng biết ngay tình cảm của mày ngay ngắn hay luộm thuộm rồi...

Nhiệm là vua ba hoa, một con người luôn luôn thuyết giáo về những bí mật của tình yêu. Thế mà khi “lâm trận”, gặp trục trặc, lại nhũn như con chi chi. Chuyên nói đến đâu, anh “tiếp thu” đến đó: < br> - Mày nói chí lý. Tao sẽ kiếm một tờ giấy khác. Miệng nói tay làm, Nhiệm vớ lấy cái kéo và lại lật tập ra.

- Làm gì nôn nóng vậy? - Mẫn chọc.

Nhiệm nhún vai: - Tính tao vậy. Làm gì là làm liền. Vả lại...

- Vả lại sao?

- Vả lại... nếu không kịp thời “giải đáp thắc mắc” cho em, lỡ em “kết” một thằng chết tiệt nào đó thì khốn.

Chuyên trề môi:

- Mày đánh giá em Thủy thấp quá!

Nhiệm tỉnh khô:

- Thì thấp chứ sao! Em chả ở tầng dưới, mình ở tầng trên là gì!

Chuyên lắc đầu:

- Ăn nói như mày, em đòi “nghỉ chơi” là phải!

Nhiệm giãy nảy:

- Đừng trù ẻo, mày! Em đòi nghỉ chơi hồi nào! Đó là em chỉ dọa thôi! - Dọa mà mày xanh mét mặt mày?

Nhiệm chống chế:

- Mặt tao lúc nào chẳng... xanh. Tại cái màu da nó vậy. Mà thôi, tao sắp sửa gửi thư “cầu hòa”, tụi mày đừng có nói gở nữa!

Lá thư “cầu hòa” của Nhiệm có kết quả nhanh chóng không ngờ. Thư gửi hôm trước, hôm sau Chuyên và Mẫn đã thấy Nhiệm tươi hơn hớn. Buổi trưa đi học về, mới ló mặt vô khỏi cửa, Nhiệm đã triển lãm một nụ cười rộng tới mang tai.

- Sao, xong rồi hả? - Mẫn hỏi.

Nhiệm vung tay trong không khí:

- Xong ngay!

- Mà gặp em hồi nào?

- Mới khi này.

- Thư đâu?

- Thư gì?

- Thư trả lời của em! Nhiệm lắc đầu:

- Em đâu có viết thư trả lời.

Chuyên tỏ vẻ nghi ngờ:

- Vậy sao mà biết “xong ngay”?

Nhiệm nhướng mắt:

- Sao không biết? Em không trả lời thư nhưng mà em cười. Mấy hôm nay em đâu có thèm cười với tao.

- Nhưng vừa rồi thì cười?

- Ủ, cười... thân ái.

Chuyên gật gù:

- Vậy là tốt. Cười có nghĩa là chịu tha tội ày.

Nhiệm khoe:

- Không những cười mà em còn nói chuyện nữa.

- Em nói sao?

- Em bảo là khi nghe tao ba hoa về em, em giận ghê gớm. Nhưng khi đọc thư tao, tự nhiên em cảm thấy thương tao khủng khiếp. Thương gì đâu!

- Lại xạo đi!

- Thật.

- Làm gì có chuyện em nói thương mày!

Nhiệm khịt mũi:

- Thật ra em không nói “thương”. Em nói là em “thông cảm” tao hơn! - Và Nhiệm tự động bình luận - Nhưng “thông cảm” thì cũng như “thương”! Mẫn phản đối:

- Thông cảm là thông cảm, thương là thương! Hai cái đó làm sao giống nhau được?

Nhiệm dứt khoát:

- Giống nhau y hệt! Bằng chứng là sau khi em nói “thông cảm”, tao rủ em cuối tuần này đi Bình Quới chơi, em nhận lời liền.

Mẫn trố mắt:

- Chà, còn cái vụ đó nữa! Vậy thì mày phải đãi anh em một châu gì đó để mừng... thắng lợi chứ?

Nhiệm tỏ ra rộng rãi:

- Nhất định rồi! Tao sẽ bao tụi mày uống... trà đá.

- Dẹp mày đi!

Nhiệm cười:

- Trà đá mà chè! Xi-rô “Vấn Mẫn” được không?

Mẫn nhăn mặt:

- Giỡn hoài!

- Vậy thì một châu hủ tiểu Nam Vang?

Mẫn cười toe: - Ít ra phải vậy chứ!

Nói là làm liền, sáng sớm hôm sau, trước khi đem tập đến lớp, Nhiệm dẫn Chuyên và Mẫn đi ăn hủ tiểu đường hoàng, mỗi người còn được thêm một ly cà phê sữa và một liều thuốc thơm. Mẫn vừa nhấm nháp cà phê vừa rút ra kết luận: tình yêu đúng là có nhiều mặt “tích cực”, mà “tích cực” nhất trong những cái “tích cực” là nó biến người đang yêu trở nên hào phóng và tốt bụng hết biết.

Và dù anh vẫn đang trong tình trạng... cô đơn chiếc bóng, nhưng nhờ ở chung một nhà với hai kẻ đang yêu nên cũng được hưởng ít nhiều... lợi lộc: hôm trước được Chuyên dẫn đi ăn phở, đến nay lại được Nhiệm bao đi ăn hủ tiểu. Khoái thật!

Nhưng Mẫn không phải là loại người nhắm mắt “ăn theo” vô tội vạ. Từ khi hai người bạn thân thiết của mình dẫn thân vào con đường tình cảm đầy “ổ gà”, Mẫn đã đóng góp không ít... nước bọt vào quá trình củng cố mối tình mới chớm nở của Chuyên và Nhiệm.

Đạo này, mỗi tối, sau khi ôn tập bài vở xong xuôi và nằm nghe vài đoạn nhạc, bao giờ Chuyên và Nhiệm cũng bắt đầu “chương trình trò chuyện đêm khuya” bằng những cụm từ quen thuộc “Sương của tao hôm nay...” hoặc “Hồi chiều Thủy nói...”. Chương trình đặc biệt này một khi đã phát thì không tài nào dừng lại được. Hai tên Roméo cứ thủ thỉ suốt đêm không biết chán.

Những lúc ấy, Mẫn thường quần chăn tận cảm, lẩn vào một góc nằm nghe, thỉnh thoảng chêm một vài câu châm chọc. Sau nhiều đêm nằm nghe “đài”, Mẫn ngạc nhiên phát hiện ra rằng, lúc mới bắt đầu đi vào con đường lầy lội của ái tình, hai tên Chuyên và Nhiệm chế giễu, châm biếm nhau bao nhiêu thì bây giờ khi ai đã yên phận nấy, cả hai lại có vẻ gắn bó, đoàn kết với nhau bấy nhiêu, nhất là những khi tên này nhờ tên kia “gỡ rối tơ lòng” hộ mình.

Nhưng “tơ lòng” của Nhiệm cũng như của Chuyên là một thứ... tơ tổng hợp, được dệt bởi nhiều loại nguyên liệu có chất lượng khác nhau nên lẩn lúc càng gỡ càng rối. Cho đến khi tên này hay ra chính sự “mách nước” của tên kia là nguyên nhân khiến cho “tơ lòng” của mình rối mù lên thì cả hai bắt đầu trách nhau tối mày tối mặt:

- Mày là cái đồ ăn hại!

- Ăn hại sao mày còn hỏi ý kiến tao?

- Tưởng sao! Tao làm theo lời mày, em không thèm nhìn tao lấy một cái, báo hại tao phải năn nỉ đến gãy lưỡi!

- Cái đó là tại mày!

- Tại mày thì có!

- Ủ thì tại tao! Nhưng hôm trước đứa nào xúi dại tao đến chỗ hẹn trễ để em hiểu “giá trị của sự chờ đợi”, khiến em nổi đóa cho tao “leo cây” dài dài?

- Thì tao xúi. Nhưng tại mày không biết cách làm.

- Hừ, cách làm! Mày chỉ toàn xúi bậy!

Những lúc đó, sau khi bày tỏ sự bất tín nhiệm và mặt sát “quân sư” của mình hết lời, Chuyên và Nhiệm thường quay sang cầu cứu kẻ ngoại đạo là Mẫn. Tự dưng thấy uy tín của mình được tôn lên trước sự hục hặc của hai kẻ si tình đang đau khổ, Mẫn không hẹp hòi gì mà không ban cho vài lời khuyên... đạo lý chung chung.

Mặc dù cóc biết gì về những biến chuyển tâm lý trong tình yêu, nhưng nhờ xem phim ảnh và sách báo, cộng với những suy luận nửa khoa học nửa cảm tính, Mẫn cũng trình trợn hăng giọng và “phán” một cách hào hứng và đầy uy quyền:

- Theo tao, trong trường hợp này, phải tính đến các khía cạnh phức tạp của vấn đề...

Thật ra vấn đề chẳng có gì là phức tạp nhưng vì Mẫn đã bắt buộc “phải tính đến những khía cạnh phức tạp của vấn đề” nên vấn đề đâm ra phức tạp hẳn lên khiến người trong cuộc cuống cuồng.

Đôi khi Mẫn còn “chỉ đạo” rối rắm thêm nữa:

- Em nói vậy nhưng chưa chắc em đã nghĩ vậy mà dù có nghĩ vậy chưa chắc em đã làm vậy, nhưng một khi đã nói vậy rồi...

Nói lan man một hồi, Mẫn cũng chẳng biết mình “nói vậy” là nói gì, vả lại sau khi “vậy, vậy” vài lần, chẳng biết “vậy” thêm gì nữa, Mẫn liền tắt. Trong khi đó thì Chuyên và Nhiệm cứ đực mặt ra không biết nên rút từ trong những “phân tích triết lý” cao siêu và sâu sắc của Mẫn những kết luận cụ thể gì ỏi tình của mình.

Nhưng cả hai đều có vẻ bằng lòng, vì dù sao những lời khuyên lung tung của Mẫn cũng tỏ ra ít nguy hiểm hơn những sự “mách nước” cụ thể mà một khi vội vã áp dụng có thể đưa đến những hậu quả báo đời.

Tuy nhiên, không phải lúc nào “thầy dùi” Mẫn cũng khoái... chung chung. Thỉnh thoảng, gặp những “ca” trực trặc đơn giản, dễ giải quyết nhưng vì Chuyên và Nhiệm đang mang căn bệnh “quáng gà” của người đang yêu nên không nhìn ra, Mẫn liền chớp thời cơ đưa ra những lời khuyên cụ thể và tài tình và những lời khuyên đó bao giờ cũng đem lại những kết quả đáng giá khiến các châu phở và hủ tiếu “đền ơn đáp nghĩa” cứ tăng dần theo năm tháng.

Một cách tự nhiên, càng ngày Mẫn càng cảm thấy gắn bó với chuyện tình của Chuyên và Nhiệm.

8. Chương 08

Đạo này, Nhiệm đã thôi đòi chiếm cứ khung cửa sổ mở sang nhà Sương nữa. Bây giờ, túc trực ở “vị trí chiến đấu” đó là Chuyên. Tiếng chổi quét sân sáng sớm của Sương lâu nay đã trở thành tiếng đồng hồ báo thức đối với anh.

Sau khi rửa mặt và diện quần áo tươm tất, Chuyên phốc lại bên cửa sổ ngó xuống, chờ Sương... ngó lên, cười một cái.

Sương biết tất cả những điều đó, nhưng không phải lúc nào cô cũng đáp lại sự chờ đợi của Chuyên. Những khi giận nhau với Chuyên (khi đã yêu nhau hình như con người ta lại giận nhau nhiều hơn!), Sương không thèm liếc lên cửa sổ lấy một cái. Mặc cho Chuyên huýt sáo, nhún nhảy, nắn nỉ đủ kiểu, Sương vẫn cắm cúi quét sân, ra vẻ ta đây khoái nhìn... đồng rác hơn là nhìn bản mặt Chuyên và sau khi kết thúc công việc, cô bỏ vào nhà một mạch, lạnh lùng, sắt đá, Chuyên đành thở dài quay vô.

Gặp những dịp “may mắn” như vậy, Nhiệm không bao giờ bỏ lỡ thời cơ bày tỏ sự “khó ưa” của mình. Anh reo lên khoái chí:

- Đã quá đã!

Và lập tức cao giọng ngâm thơ theo thói quen:

- “Chuyên” chỉ là người mơ ước thôi

Là người mơ ước hão, than ôi!

Bị Sương “tẩy chay”, Chuyên đã phát cáu, giờ lại bị Nhiệm lấy thơ Thế Lữ ra “xỏ”, Chuyên hầm hầm:

- Quá đủ rồi nghen! Tao không có chọc gì mà ỳ à!

Mặt Nhiệm vẫn nhơn nhơn:

- Chưa đủ đâu! Còn câu này của Chế Lan Viên nữa. Hay không thua gì câu kia: “Tôi có chờ đâu có đợi đâu. Đem chi ”Chuyên” lại gọi thêm sầu. Với tôi...”

Nhiệm chưa đọc dứt câu, Chuyên đã cầm lên cái gạt tàn khiến Nhiệm vội vã chộp cuốn tập trên bàn phóng lệ ra cửa, bỏ quên cả cây viết nằm giữa đồng sách.

Nhưng những màn “giận nhau bên cửa sổ” như vậy xảy ra không nhiều. Thường thì cuộc đối thoại trong... tiếng chổi đềm của Chuyên và Sương diễn ra khá suôn sẻ, mặc dù xét cho cùng chẳng có gì hấp dẫn. Mẫn không biết trong những lần gặp nhau ở lớp học tiếng Anh ban đêm, Chuyên và Sương nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ “trữ tình” như thế nào, chứ còn những lúc... hẹn hò bên cửa sổ, hai người nói chuyện nghe phát chán.

Đại khái, Chuyên nói:

- Sáng nay trời mát quá hén Sương?

Sương đáp:

- Ừ.

- Mát hơn hôm qua nhiều.

- Chắc trời sắp mưa.

- Không mưa đâu!

- Biết đâu được!

Ngập ngừng một chút, Chuyên tiếp:

- Sáng nay Sương đi học không?

- Đi.

- Tôi cũng đi.

Những mẩu đối thoại vô duyên như vậy bao giờ cũng khiến Mẫn và Nhiệm che miệng cười hích hích. Nhưng Chuyên phớt lờ và tiếp tục say sưa “tâm sự” với người yêu: - Tôi tìm được cho Sương cuốn sách đó rồi.

- Cuốn “Những vì sao” hả?

- Ừ.

- Tìm đâu hay vậy?

- Tìm trong thư viện. Tôi đi khắp các thư viện trong thành phố mới tìm ra.

- Cực quá hén?

- Ừ, cực ghê!

Chuyên đang kể công ngon lành với Sương thì Nhiệm nhô đầu ra cửa sổ, phá bình:

- Hấn xạo đó! Cuốn sách đó do thằng Mẫn mượn giùm!

Thoáng thấy Nhiệm nhào tới, Chuyên tính xô ra nhưng không kịp, mặt nhẩn như khỉ. Còn Nhiệm sau khi chơi trò “thọc gậy bánh xe” liền rút lui vô giữa phòng, đứng cười hềnh hếch.

Chuyên quắc mắt:

- Chơi trò gì mất nét vậy mày? Nhiệm xoa xoa mái tóc rẽ tre:

- Ai bảo mày lúc nào cũng chê tao ba hoa bốc phét! Bây giờ thấy mày bốc phét thì tao phải “chỉnh” chứ sao!

Chuyên phun nước bọt: - Chỉnh cái con khỉ! Lúc nào chỉnh chẳng được lại nhằm ngay lúc “mùi mẫn”...

Nhiệm trề môi:

- Mùi mẫn! Tụi mày nói chuyện với nhau cứ y như hai tên bị tâm thần, nghe chán ngắt mà kêu mùi mẫn!

Chuyên nổi nóng:

- Tâm thần kệ tao, mày!
- Thì kệ mày chứ sao!
- Đã nói “kệ” thì không có chơi trò phá đám nữa à!

Nhưng Nhiệm chỉ nghiệm tức được vài bữa. Qua mấy ngày sau, anh vẫn chứng nào tật nấy. Hễ nghe Chuyên và Sương nói chuyện với nhau, tới chỗ nào hơi buồn cười là Nhiệm thấy ngứa miệng không chịu nổi. Thế nào anh cũng thò đầu ra chêm một câu ngang phè khiến Chuyên tức anh ách.

Mới đây, Chuyên “xạc” Nhiệm một trận nẩy lửa cũng do cái trò nghịch ngợm oái oăm đó của Nhiệm, lại đúng vào lúc Chuyên và Sương đang lục đục với nhau.

Buổi sáng, lúc chàng Roméo và nàng Juliette đang phát thanh chương trình hỏi đáp bên cửa sổ như thường lệ thì Mẫn thức dậy trước. Nằm nghe ngóng một hồi, Mẫn biết là hai anh chị đang giận nhau. Thực ra chỉ có nàng Juliette hờn giận, còn chàng Roméo vẫn đóng vai năn nỉ như xưa nay. Dường như từ khi ông Adam và bà Eva xuất hiện đến giờ, đàn ông và đàn bà thường được phân vai như vậy nên Mẫn cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên về sự “xuống nước” với giọng điệu mỗi lúc một thiếu não của Chuyên.

Qua những lời thanh minh nỉ non của Chuyên, Mẫn đoán là Sương đang kết tội Chuyên mấy hôm nay đã nói chuyện hơi “trên mức tình cảm” với một cô gái nào đó trong lớp. Còn Chuyên thì vận dụng tất cả sự diễn cảm của giọng nói, hơi thở, ánh mắt và cả tiếng khịt mũi dứt khúc nữa để ra sức chứng minh rằng tất cả chỉ là sự tưởng tượng vô căn cứ của Sương, rằng cái cô gái kia đối với anh không là gì cả (chỗ này không hiểu do quýnh quá hay là do muốn nhấn mạnh, Chuyên còn tương cả tiếng Anh “To me, she is nothing”) và cuối cùng để chứng tỏ rằng nếu như cô gái kia có tình ý gì với anh thì đó là... việc riêng của cô ta, còn anh chỉ là một người ngây thơ vô tội chính cống, Chuyên bèn lên giọng ví von:

- Trong trường hợp này, cô ta là lưỡi câu, còn anh chỉ là con cá, anh đâu có biết gì...

Xui cho Chuyên, đúng lúc đó Nhiệm thức giấc. Chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, cũng chẳng thấy hết mức độ nghiêm trọng của tình hình, vừa mở mắt ra, nghe Chuyên đang vung vít so sánh chuyện tình yêu với chuyện câu cá, Nhiệm đã thấy... nhột lỗ tai.

Thế là phóc một phát từ giường ra cửa sổ, tóc tai dựng đứng, mắt đầy ghèn, Nhiệm ngâm ông ổng:

- Cá cắn câu biết đâu mà gỡ

Chim vào lồng biết thuở nào ra?

Chuyên đẩy Nhiệm một cái khiến anh té bệt xuống sàn nhà, la oai oái:

- Bể dít tao, mày!

Chuyên nghiêng rằng:

- Kệ mày!

Không thèm ngó Nhiệm, Chuyên hấp tấp quay ra cửa sổ đúng lúc Sương xách chổi quay vào nhà. Anh quýnh quýnh gọi:

- Sương!

Sương quay lại, mắt nheo nheo:

- Anh còn kêu tôi làm gì nữa! Anh Nhiệm nói vậy không đúng sao?

Chuyên chưa kịp mở miệng thì Sương đã chạy vọt vào nhà. Tiếng cánh cửa đóng “ầm” một phát như bom nổ khiến Chuyên cảm thấy cả lồng ngực rung rinh, trái tim muốn rớt ra ngoài.

Nhiệm nãy giờ vẫn ngồi dưới đất. Anh vừa xoa mông vừa bắt đầu hiểu ra mức độ tai hại của trò chơi không đúng chỗ của mình.

Sau khi Sương bỏ đi, Chuyên đứng thần thờ bên cửa sổ một hồi lâu, không nói không rằng. Dường như anh đang dõi mắt nhìn theo những đám mây hồng nhạt lững lờ trôi phía chân trời và băng khuâng tự hỏi tại sao tình yêu của mình không được nhẹ nhàng, êm ái như đám mây kia.

Lát sau, Chuyên quay vào. Nhìn thấy Nhiệm, đôi mắt anh như tóe lửa. Nhưng anh vẫn cố kềm giọng, chỉ trách khéo:

- Hay quá hén!

Biết lỗi, Nhiệm im re, không cãi chày cãi cối như mọi khi. Chuyên vẫn tiếp tục giọng “ngọt mật chết ruồi”:

- Giỡn vậy “đã” chưa?

Nhiệm tặc lưỡi, không đáp.

Thái độ im lặng của Nhiệm không hiểu sao lại khiến Chuyên đâm nổi khùng. Từ nói “nhẹ” anh chuyển qua nói “nặng”:

- Mày là cái thằng nhà báo... hại! Mày chỉ biết “phá” cho sướng cái miệng mày, còn người khác ra sao thì mặc kệ!

Nhiệm gãi đầu, ấp úng:

- Nhưng mà thoát đầu tao đâu có biết...

Chuyên cắt ngang:

- Không biết thì im cái mồm lại cho người ta nhờ! Đã không biết mà còn cứ thò mũi vô...

Những lời lẽ “búa tạ” của Chuyên không làm cho Nhiệm tức giận. Anh cứ một mực nhận lỗi:

- Lần sau tao rút kinh nghiệm...

- Rút cái con khỉ! - Chuyên nhún vai - Mày nói câu đó bao nhiêu lần rồi mà tao có thấy mày rút gì đâu! Nhiệm gật đầu, vẽ thành khăn:

- Nhưng lần này tao sẽ rút.

Thấy Nhiệm xui lợ, Chuyên cũng hết ham “xài xể”, đành thở dài:

- Đợi mày rút cho được cái kinh nghiệm thì em Sương đã rút khỏi đời tao tự hồi tám hoành nào rồi!

Nhiệm trở mắt:

- Gì dữ vậy?

- Chứ gì nữa! Khi này em đang giận tao, mày lại “phang” một câu sét đánh như vậy, kỳ này chắc em “thôi” tao luôn!

Trước tình cảnh... nghìn cân treo sợi tóc của Chuyên, Nhiệm tỏ vẻ áy náy:

- Nếu vậy, để tao đi gặp Sương. Tao sẽ nói cho em hiểu...

Chuyên gạt phắt:

- Thôi, thôi, tao lạy mày! Ăn nói bậm trợn như mày mà đi làm “thuyết khách” chắc hai bên khỏi nhìn mặt nhau luôn!

Nhiệm tặc lưỡi:

- Nếu em Sương quyết tâm “de” mày, tao sẽ nhường... em Thủy lại cho. Tao sẽ chinh phục một em khác đẹp hơn em Thủy.

Mất này giờ im lặng theo dõi cuộc đấu khẩu giữa hai đối thủ, bỗng nghe Nhiệm đề nghị “ba trợn” như vậy, anh liền phì cười. Còn Chuyên thì nhăn nhó:

- Đến nước này mà mày còn giỡn được!

Tới giờ đi học nên cuộc kiểm điểm Nhiệm đành phải kết thúc ở đó, trong sự nhẹ nhõm của đương sự. Còn Chuyên, chân bước đến lớp nhưng đầu óc thì loay hoay nghĩ cách làm lành với Sương. Tối mốt, anh tự dặn lòng, mình sẽ không trò chuyện với cô - gái - lười - câu nữa, cô ta hỏi gì mình cũng giả đồ làm con cá diếc. Điếc đặc. Để Sương khỏi thắc mắc lời thôi.

Sương hết thắc mắc lời thôi thật. Không biết hai người “dàn xếp” với nhau như thế nào, qua mấy ngày sau, Chuyên tươi tỉnh hẳn lên. Và chương trình phát thanh buổi sáng bên cửa sổ tiếp tục diễn ra như thường lệ, nghĩa là đậm đà hạnh phúc với người trong cuộc và nhạt như nước ốc với những thánh giả bất đắc dĩ như Nhiệm và Mẫn.

Sau lần gây ra “tai họa” kia, Nhiệm đã thành khẩn hứa rút kinh nghiệm. Nhưng anh chỉ “rút” được có vài ngày. Đến khi thấy chuyện tình của Chuyên đã sóng êm gió lặng, những bóng mây u ám đã trôi vào quá khứ, cái máu nghịch tếu kinh niên của Nhiệm lại nổi lên, bất chấp những lời thề thốt trước đây của mình.

Chuyên chẳng lạ gì tính Nhiệm. Anh thừa biết trước sau gì Nhiệm cũng sẽ lại giở trò phá bình. Vì vậy, dạo này Chuyên đề cao cảnh giác hơn. Mỗi lần đứng nói chuyện với Sương bên cửa sổ, anh luôn liếc mắt theo dõi nhất cử nhất động của Nhiệm. Hễ thấy Nhiệm nhúc nhích định lao về phía cửa sổ là anh kịp thời chặn đường ngay. Nhờ vậy mà từ đó đến nay, Nhiệm chưa có dịp gây thêm một trò rắc rối nào nữa.

Mẫn chứng kiến tất cả những hoạt cảnh bi hài đó với một sự hào hứng lặng lẽ. Qua Chuyên và Nhiệm, anh cảm thấy khi tình yêu chạm ngón tay kì diệu của nó vào người nào, lập tức người đó trở nên ngộ nghĩnh khác thường. Niềm vui và nỗi buồn cứ không ngừng lẫn lộn, xô đẩy và quấy rầy nhau trong trái tim càng ngày càng trở nên đa cảm của các bạn anh.

Trong nháy mắt, chỉ với một nụ cười vật vãnh nào đó của Sương bên cửa sổ, Chuyên trở thành một chàng trai yêu đời vô bờ bến với đôi mắt lấp lánh như gương và mồm huýt sáo suốt ngày. Nhưng chỉ cần một lời trách móc nhỏ nhặt của Sương sau đó vài phút, Chuyên đã có thể rơi xuống tận đáy của địa ngục đau khổ, mặt mày cứ như tàu lá héo, trông thảm hại hết sức.

Nhiệm chẳng hơn gì Chuyên. Cái miệng lúc nào cũng bô bô kia chỉ là một thứ súng bắn đạn... giả, hết như đồ chơi của trẻ con. Đằng sau những tiếng nổ lộp xộp kia là một trái tim yếu bóng vía, lúc nào cũng sẵn sàng cuống lên trước các đòn trừng phạt tinh thần có định kỳ của Thủy.

Đứng ngoài những biến cố trọng đại này, Mẫn mặc nhiên được coi như người tỉnh táo nhất trong bọn. Vì vậy, cái vai trò “quân sư quạu mo” của anh vẫn được duy trì vững chắc giữa hai mối tình của Chuyên và Nhiệm, cho dù gần đây sự rối rắm trong những lời chỉ đạo... gỡ rối của anh không hề bớt rắc rối hơn chút nào.

Chuyên luôn tỏ ra tín nhiệm Mẫn:

- Mẫn ơi, hôm qua tao chở em đi chơi, nửa chừng em đòi về, mày có biết tại sao...

Nhiệm vọt miệng trả lời thay:

- Chắc tại em... nhớ nhà!

Chuyên quắc mắt:

- Tao đâu có hỏi mày, tao hỏi thằng Mẫn...

Mẫn ngó Chuyên, cười:

- Đâu, mày kể đầu đuôi tao nghe!

Thế là Chuyên hăm hở dốc bầu tâm sự. Còn Mẫn vừa lắng tai nghe vừa cố đoán xem một người con gái đi chơi với người yêu nửa chừng đòi về là do nhút nhát hay do đau bụng, hay là cô sợ nhớ quên tắt bếp điện khi ra khỏi nhà.

Những lúc hục hặc với Chuyên, Nhiệm cũng tìm đến Mẫn với vẻ nịnh nọt giả tạo:

- Mẫn ơi, chuyện này ngoài mày ra chắc không ai gỡ nổi...

Mẫn nheo mắt ngắm nghía điệu bộ khúm núm của Nhiệm, lên giọng:

- Chuyên gì?

- Em Thủy bảo tao... - Nhiệm ngập ngừng.

- Em bảo sao?

- Em bảo... em không thích thấy tao đội nón khi đi chơi với em.

Mẫn khịt mũi:

- Thì đừng đội nữa!

Nhiệm tặc lưỡi:

- Nhưng tao không biết em nói thật hay em nói chơi.

- Em nói chơi với mày làm gì?

Nhiệm đưa tay xoa đầu:

- Nhưng chẳng lẽ em... nói thật? Bỏ nón ra, cái đầu tao trông nó kỳ kỳ, tóc nó cứ xù lên...

Mẫn cười:

- Biết đâu em lại “kết” tóc xù thì sao!

Nhiệm ngẩn ngơ:

- Vậy tao bỏ nón hén?

- Ủ, bỏ đi! Đưa cái nón đây cho tao đội!

Thế là nhờ “gỡ rối tơ lòng” cho Nhiệm, Mẫn “tịch thu” được cái nón trong một tình huống rất chi là... hợp lý, hợp tình.

9. Chương 09

Buổi chiều tới nhà Thu Thảo dạy kèm, Mẫn chụp ngay cái nón “chiến lợi phẩm” lên đầu.

Vừa mở cửa ra, thấy anh, Thu Thảo reo ầm lên:

- A, nón mới!

Mẫn sờ tay lên đầu, cười cười:

- Không mới lắm đâu!

Thu Thảo nheo mắt:

- Nhưng đối với em là mới! Lần đầu tiên em thấy anh đội nón.

Vào tới phòng học, Thu Thảo vẫn chưa quên cái nón của Mẫn.

Cô tò mò hỏi:

- Bộ anh thích cái nón này lắm hả?

- Sao Thu Thảo hỏi vậy?

- Tại em thấy anh đội nón buổi chiều. Buổi chiều trời đâu có nắng.

Không biết trả lời sao, Mẫn đành gật đầu:

- Ủ, thích!

Thu Thảo vẫn chưa chịu thôi:

- Vì sao anh thích?

Đang khoái chí về “thành tích” của mình, tự nhiên Mẫn bỗng hào hứng hẳn lên. Anh vui vẻ khoe:

- Bởi vì đây là cái nón “chiến lợi phẩm”.

Thu Thảo trở mặt:

- Chiến lợi phẩm?
- Ừ.

Thu Thảo càng thắc mắc:

- Anh làm gì mà có “chiến lợi phẩm”?

Đến đây, Mẫn có vẻ ngập ngừng:

- À, thì tôi... thì có một người bạn nhờ tôi gỡ rối...

Thu Thảo hiểu ngay:

- Anh “gỡ rối tơ lòng” giùm cho ai chứ gì?

Mẫn cười:

- Đại khái là vậy.

Thu Thảo reo lên:

- Hay quá hén! Hóa ra anh là nhà tâm lý học. Vậy mà trước giờ anh giấu không cho em biết.

Mẫn lại cười. Quan hệ giữa anh và Thu Thảo trong thời gian gần đây đã vui vẻ và cởi mở hơn nhiều. Sau “sự kiện bức tranh”, dường như cả hai đều thấy cần phải quan tâm và đối xử với nhau dịu dàng hơn. Thu Thảo đã bắt đầu ý tứ hơn trong những lần trò chuyện “ngoài giờ” với anh, không còn vô tình “phang” những câu như búa bổ vào lòng tự ái của anh như trước. Ngược lại, Mẫn cũng dần dần bớt “khép kín” hơn. Bây giờ, trong những phút giải lao giữa hai giờ học, Mẫn đã chuyện trò với Thu Thảo nhiều hơn và đề tài nói chuyện dĩ nhiên cũng mở rộng hơn trước.

Trong sự thay đổi này, có một sự tác động ngẫu nhiên nhưng đáng kể từ phía Chuyên và Nhiệm. Sự xuất hiện của Sương và Thủy trên đường đời hai người bạn của anh khiến cuộc sống của học đâm ra nhộn nhịp và “khí thế” hẳn lên. Và cái bầu không khí lúc nào cũng sôi sùng sục như nồi súp - de của căn gác trọ càng ngày càng cuốn hút và nung nóng trái tim vốn nguội lạnh của Mẫn.

Anh trở nên mềm yếu hơn, vì vậy hoạt bát hơn, trước Thu Thảo, một sinh vật mà ngay từ lần đầu gặp mặt, anh đã thề với lòng mình là sẽ không mở miệng nói với cô bất cứ chuyện gì ngoài những con số.

Tuy nhiên, mọi thứ đã thay đổi. Căn bệnh “dị ứng... phụ nữ” của Mẫn đã thuyên giảm nhiều, ít ra là đối với cô học trò thông minh và khả ái của anh. Nhưng điều đó hoàn toàn không có nghĩa là Mẫn đã biết... yêu. Với anh, tình yêu trước sau vẫn là một thứ “xa xỉ phẩm”. Và trung thành với quan niệm thâm căn cố đế của mình, Mẫn chưa bao giờ tìm cách đi theo con đường của Chuyên và Nhiệm, dù chỉ trong ý nghĩ. Anh cho đó không phải là chuyện của mình, mặc dù trong khi hào hứng tham dự vào “chuyện riêng” của Chuyên và Nhiệm, anh luôn cảm thấy một cái gì đó không cân đối, không trọn vẹn trong cuộc sống chung của ba người.

Chuyên và Nhiệm chia sẻ với anh biết bao nhiêu tâm sự, anh thì chẳng có gì để sẻ chia. Anh hạnh phúc và lo lắng theo hạnh phúc và lo lắng của bạn nhưng anh lại chẳng có buồn vui nào để bạn buồn vui. Sự hụt hẫng đó nhiều lúc khiến Mẫn cảm thấy vô cùng bứt rứt. Bứt rứt không phải vì mình không có người yêu hay vì không ai yêu mình, bởi nỗi day dứt của Mẫn không thuộc về lãnh vực tình cảm. Anh chỉ tiếc là mình không có một “chuyện tình” - như là một “tài sản” riêng - để “góp vốn” vào... sự “hỗn loạn” chung trong căn gác ba người. Như vậy, có lẽ cuộc sống sẽ vui nhộn và hoàn chỉnh hơn.

Nỗi day dứt của Mẫn hôm nay lại dịp khơi dậy khi Thu Thảo nhí nhảnh hỏi:

- Anh gỡ rối tơ lòng giùm người ta, vậy tơ lòng của anh thì ai gỡ?

Dù ý tứ hơn trước rất nhiều, Thu Thảo cũng không đủ kinh nghiệm và sự tế nhị để thấu hiểu tâm trạng của Mẫn, vì vậy thỉnh thoảng cô lại buộc miệng hỏi những câu như trên người. Ngược lại, Mẫn hiểu Thu Thảo nhiều hơn, do đó anh không hề giận cô.

Tuy nhiên, trước một câu hỏi “độc địa” như vậy, Mẫn hoàn toàn lúng túng. Thoạt đầu, anh định nói thẳng: “Tôi chẳng bao giờ có tơ lòng để mà rồi!”, nhưng rồi không hiểu sao, cuối cùng anh lại trả lời lấp lửng bằng một thái độ bông đùa:

- Tôi hả? Tơ lòng của tôi thì... người khác gỡ!

Thu Thảo mỉm cười:

- Người khác là ai?

Lỡ ở vào thế “ném lao đành phải theo lao”, Mẫn đành đáp đại:

- Là bạn bè! Hay là bất cứ ai quan tâm đến mình...

Thu Thảo nheo nheo mắt và nở một nụ cười tinh quái: - Như em được không?

- Thu Thảo sao? - Mẫn trở mắt.

- Em sẽ gỡ rối cho anh! - Thu Thảo đề nghị nửa đùa nửa thật - Khi nào anh gặp chuyện gì khó nghĩ, em sẽ tham gia ý kiến với anh.

Nhiệt tình của Thu Thảo khiến Mẫn nửa buồn cười nửa xót xa. Cô không biết rằng anh chỉ có đi gỡ rối cho thiên hạ (mặc dù càng gỡ càng... rối) chứ chẳng hề xảy ra điều ngược lại. Cô tin những lời bông đùa này giờ của anh là thật, vì cô đã... đăng ký “giải đáp tâm tình” cho anh một cách hồn nhiên.

Mẫn tỏ ra bối rối trước tình huống bất ngờ đó. Anh ấp úng:

- À, à, để coi...

Thu Thảo chun mũi:

- Còn để coi gì nữa! Anh gạt đầu đại đi!

Mẫn làm ra vẻ đắn đo:

- Còn phải coi Thu Thảo có giúp được gì không đã chứ!

Thu Thảo mau mắn:

- Chuyện gì em cũng giúp được!

Mẫn cười:

- Thật không?

- Thật.

Về quả quyết của Thu Thảo khiến Mẫn cảm thấy rất mến cô. Nhưng anh không biết nên bịa ra một cái “tơ lòng” nào để cô có dịp “gỡ”.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, tự nhiên trong óc Mẫn lóe lên một ý định mới mẻ. Và ngay lập tức, anh cảm thấy ý tưởng đó hoàn toàn có thể thực hiện và một cách nào đó, nó sẽ “làm đầy” những cái “thiếu sót” của anh đối với Chuyên và Mẫn, nó sẽ giải quyết được những day dứt của anh lâu nay.

Sau khi đã quyết định, mặt mày Mẫn tươi tỉnh hẳn lên. Anh nói với Thu Thảo bằng một giọng tin cậy:

- Nếu Thu Thảo có ý định giúp tôi thì tôi có thể nhờ Thu Thảo chuyện này...

Mẫn chưa nói dứt câu, mắt Thu Thảo đã sáng rỡ:

- Chuyện gì vậy? Làm được là em làm liền! Mẫn hạ giọng:

- Thu Thảo biết không, mối quan hệ giữa tôi với... cô bạn của tôi gần đây không được tốt lắm. Chúng qui chỉ vì cô ta nghĩ rằng - Chỗ này, Mẫn “bịa” một cách khó khăn - trong quan hệ tình cảm hiện nay giữa hai người, tôi là người... chịu ơn. Còn cô ta là kẻ ban phát...

Mẫn “tâm sự” với vẻ rầu rầu rất đạt. Thu Thảo thì ngẩn người nghe không chớp mắt.

- Cô ta cho rằng, mặc dù không nói thẳng, ngoài cô ta ra, tôi không thể yêu ai bởi vì sẽ không cô gái nào... yêu tôi. Suy nghĩ đó khiến cho cách xử sự của cô ta đối với tôi không được tốt đẹp lắm, và gần đây có những dấu hiệu xấu...

Mẫn ngừng lời, và bất giác anh cảm thấy cổ họng khô đắng. Một câu chuyện hoàn toàn bịa nhưng những mặc cảm đó dường như là có thật. Anh không ý thức về sự có mặt của nó nhưng chắc chắn nó tồn tại đâu đó trong anh, ở những tầng sâu thẳm của tiềm thức.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Mẫn nói đến sự thiệt thòi của số phận. Và sợ dĩ anh có thể nói đến nó bởi anh nghĩ anh đang nói về một điều bịa đặt. Nhưng khi lời nói thoát ra khỏi đôi môi, anh lại nhìn nhận vấn đề theo một cách khác, thực tế hơn và cay đắng hơn. Nhưng một khi đã chấp nhận bước vào cuộc chơi, Mẫn hiểu rằng anh không thể quay lại.

Vì vậy, khi Thu Thảo hỏi bằng một giọng ái ngại:

- Em có thể giúp anh được gì?

Mẫn trả lời không chút do dự:

- Thu Thảo sẽ đóng vai một... cô bạn mới của tôi. Tất nhiên Thu Thảo không cần xuất hiện. Nhưng Thu Thảo sẽ viết thư cho tôi... thường xuyên. Tôi sẽ “tình cờ” để cho cô ta phát giác ra những bức thư đó.

Thu Thảo gật gù:

- Em hiểu rồi. Khi biết anh vẫn có những cô gái khác, cô bạn anh sẽ phải nghĩ lại...

Mẫn khen:

- Đúng rồi! Thu Thảo thông minh lắm! Nhưng Thu Thảo thấy có gì bất tiện trong “nhiệm vụ” này không?

Thu Thảo sốt sắng:

- Không! Chẳng có gì bất tiện! Thậm chí em còn thích nữa! Kế hoạch của anh giống hệt như trong các truyện trinh thám! - Đột nhiên Thu Thảo hỏi - Cô bạn của anh tên gì?

Mẫn giật thót:

- Cô ta hả? Cô ta tên... Thủy!

Đang quỳnh quáng, không kịp nghĩ ra một cái tên nào khác, Mẫn đành mượn đại tên người yêu của Nhiệm. Nói xong, anh cười thầm: “Nếu tên Nhiệm biết mình “giành” Thủy của hắn, chắc hắn rửa mình thê thảm!”

- Chị Thủy cũng học cùng lớp với anh hả? - Thu Thảo lại hỏi.

Mẫn lắc đầu:

- Không! Thủy đi làm.

Thu Thảo tò mò:

- Chị Thủy chắc là dễ thương lắm?

Mẫn gật đầu đại:

- Ừ, dễ thương! Nhưng Thu Thảo cũng chẳng cần biết rõ về Thủy làm gì!

Nghe Mẫn nói vậy, Thu Thảo “hứ” một tiếng:

- Em phải biết chứ! Rủi mai mốt, khi biết em là “bồ” anh, chỉ tìm đến “thanh toán” em thì sao!

Mẫn phì cười:

- Cái đó thì Thu Thảo khỏi lo! Viết thư cho tôi, Thu Thảo không cần ghi địa chỉ người gửi. Vả lại, Thu Thảo nên “bịa” ra một cái tên khác.

Thu Thảo có vẻ hào hứng với trò chơi ngoắt ngoéo này, cô nhún mày:

- Bịa tên gì bây giờ?

Mấn gõ gõ tay xuống bàn:

- Một cái tên bất kỳ nào đó!

Thu Thảo nghiêng mặt nhìn anh:

- Nhưng phải hay kìa!

- Ừ thì hay! Tên hay thì thiếu gì!

Thu Thảo cắn môi:

- Tên Hương được không?

- Được! Gì Hương?

- Thanh Hương.

Thấy Mấn che miệng cười, Thu Thảo hỏi, giọng nghi ngờ:

- Anh cười gì vậy?

- Cười cái tên.

Thu Thảo không hiểu:

- Cái tên sao?

Mấn lại cười:

- Nghe giống như nước hoa Thanh Hương quảng cáo trên ti-vi.

Thu Thảo vùng vằng:

- Vậy mà cũng cười! Giống nước hoa thì giống chứ sao, miễn tên hay là được!

Mấn làm hòa:

- Thì tôi có nói gì đâu! Vậy Thu Thảo lấy tên Thanh Hương hén?

- Ừ, Thanh Hương!

Mấn thở phào. Thế là cái trò chơi tình cảm của anh đã khởi động khá suôn sẻ. Con Tàu đã được đặt vào ray, bây giờ chỉ còn chờ nổ máy và lăn bánh. Anh chưa kịp suy nghĩ đến công việc tiếp theo thì Thu Thảo đã hỏi:

- Vậy chừng nào em mới bắt đầu viết thư cho anh?

- Tất nhiên càng sớm càng tốt.

- Ngay hôm nay được không?

Mấn gật đầu:

- Được.

Rồi anh hỏi lại:

- Thu Thảo định viết ngay hôm nay thật à?

Thu Thảo chớp mắt:

- Thật chứ sao! Nhưng mà em chưa biết... sẽ viết như thế nào?

Mấn khoát tay:

- Dễ thôi! Tôi sẽ viết sẵn một lá thư, Thu Thảo cứ theo đó mà chép lại.

Thu Thảo ngó Mấn:

- Chừng nào anh đưa lá thư đó cho em?

- Mốt.

- Sao anh không đưa ngay bây giờ?

Mẫn gãi đầu:

- Bây giờ hả? Bây giờ thì... tôi đâu đã viết.

- Thì anh viết ngay đi! - Thu Thảo giục.

Mẫn lưỡng lự:

- Viết ngay bây giờ sao được? Còn học nữa chi!

Đang hững hờ, Thu Thảo gạt phất:

- Học thì lúc nào học chẳng được! Với lại, viết thư thì đâu có tốn mấy thì giờ. Viết xong rồi học.

Trước nhiệt tình quá mức của cô học trò khoái nghịch ngợm, Mẫn đành phải lùi gờ dạy lại. Anh loay hoay lật tập, cặm cụi “sáng tác” một lá thư gửi cho... chính mình.

Thu Thảo ngồi đợi bên cạnh, với vẻ mặt náo nức của một đứa trẻ sắp được món đồ chơi của mẹ.

Viết xong lá thư, Mẫn đưa thư cho Thu Thảo:

- Em xem đi!

Thu Thảo vừa xem vừa cười khúc khích. Mẫn hồi hộp theo dõi nét mặt cô và cố đoán xem những dòng chữ nào khiến cô bật cười.

- Bức thư “tình” lắm! - Cuối cùng, Thu Thảo gấp lá thư lại và nhận xét - Nhưng có nhiều chỗ hơi kỳ kỳ!

Mẫn bối rối:

- Chỗ nào kỳ kỳ đâu?

Thu Thảo chỉ tay vô lá thư:

- Chẳng hạn chỗ này nè! Anh viết: “Hôm đó anh thất hẹn khiến em đợi dài cổ luôn”.

Mẫn chớp mắt:

- Vậy mà kỳ?

Thu Thảo chun mũi:

- Chứ sao! Làm gì có chuyện con trai cho con gái đợi dài cổ! Chỉ có con gái cho con trai “leo cây” thì có !

Mẫn đực mặt ra. Anh ấp úng:

- Vậy thì... Thu Thảo bỏ câu đó đi!

- Còn chỗ này nữa!

Mẫn toát mồ hôi:

- Chỗ đó sao?

- Cũng không hợp lý chứ sao! - Rồi Thu Thảo hắng giọng đọc - “Chiều thứ bảy này, em sẽ chờ anh ở đầu đường Trương Nguyệt Ánh, y chỗ cũ...”.

Lần này, rút kinh nghiệm, Mẫn không dám bộp chộp hỏi “tại sao”, sợ Thu Thảo phát hiện ra mình là một chàng trai không hề có một chút xíu kinh nghiệm nào trong tình yêu. Anh ngồi im lặng nghe cô học trò “lên lớp”:

- Hẹn ở đầu đường chỉ có bạn trai với nhau thôi. Con gái thường ý tứ, chẳng làm gì có chuyện đứng đợi người yêu ngoài đường ngoài sá...

Mẫn gục gặc đầu ra vẻ hiểu biết:

- Đúng, đúng! Thu Thảo nói đúng! Khi này viết vội quá nên tôi không để ý...

Rốt cuộc, trước khi chép lại lá thư của Mẫn, Thu Thảo phải kiêm thêm nhiệm vụ “biên tập”. Cô cân nhắc, sửa chữa từng câu từng chữ sao cho bức thư thật “trữ tình” và nhất là phải phù hợp với tâm lý một người con gái đang yêu.

Và Thu Thảo làm tất cả những việc đó với một sự say mê, thích thú.

Trước khi ra về, Mẫn ghi cho Thu Thảo địa chỉ phòng trọ của mình và dặn cô cứ gửi thư về đó.

10. Chương 10

Về đến nhà, vừa bước qua khỏi cửa, Mẫn vô cùng ngạc nhiên khi thấy Chuyên và Nhiệm đang ôm cổ nhau vật lộn trên giường. Tiếng la hét, tiếng đập chân rầm rầm làm căn phòng huyền ảo như có giặc. Chiều mền xốc xếch, gối thì cái trên giường, cái vắng dưới đất. Khung cảnh hỗn loạn không thể tả.

- Tụi mày làm trò gì vậy? - Mẫn vội vàng lên tiếng hỏi.

Nhiệm vừa nắm chặt cánh tay Chuyên đang giấu dưới bụng, vừa ngoác miệng cầu cứu:

- Mày đừng giùm tao chút!

Mẫn vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao:

- Nhưng chuyện gì vậy?

Nhiệm hỗn hển:

- Cuộn băng.

Mẫn ngơ ngác:

- Cuộn băng gì?

- Cuộn băng thằng Chuyên giấu dưới bụng.

Lời giải thích của Nhiệm vẫn tối mò mò như đêm ba mươi. Mẫn quay sang Chuyên:

- Cuộn băng gì vậy Chuyên?

Chuyên vẫn nằm sấp trên giường, tay giấu dưới bụng, mặc cho Nhiệm tìm đủ mọi cách kéo ra. Nghe Mẫn hỏi, Chuyên cười hì hì, mặt vẫn úp vào gối:

- Cuộn băng tao thu giùm cho em Thủy...

Chuyên vừa nói tới đó, Nhiệm đã nhảy chồm chồm, miệng hét toáng:

- Đồ phản bạn! Đồ Juda! Mày có đưa cuộn băng cho tao không?

Vừa hét, Nhiệm vừa nghiêng răng nắm vai Chuyên lắc qua lắc lại.

Mẫn giảng hòa:

- Thôi, đưa cho nó đi Chuyên!

- Đưa sao được mà đưa! - Chuyên hừ mũi - Đây là cuộn băng của tao chứ đâu phải của thằng Nhiệm!

Nhiệm gầm lên:

- Mày có đưa không?

Chuyên khăng khăng:

- Không!

Trước thái độ cứng rắn của Chuyên, Nhiệm đành chịu thua. Không biết làm sao, cuối cùng Nhiệm chuyển qua năn nỉ:

- Thôi mà, Chuyên! Giỡn vậy đủ rồi! Mà cho tao chuộc lại đi!

Thấy Nhiệm xuống giọng thê lương, Chuyên liền tỏ ra độ lượng:

- Vậy mà buông tao ra đi!

Nhiệm lập tức buông tay.

- Bước xuống khỏi giường! - Chuyên ra lệnh.

Nhiệm lồm cồm leo xuống đất, hiền lành như một học trò mẫu giáo.

Chuyên tiếp tục “hành hạ”:

- Đi tuốt lại đằng kia! Đứng dựa lưng vô tường!

Nhiệm vẫn ngoan ngoãn làm theo lời phán của Chuyên, không dám hó hé một tiếng.

Thấy Nhiệm tuân lệnh mình răm rắp, Chuyên khoái chí cười khì. Anh nằm lật người lại, dòm Nhiệm đang đứng chôn chân tít đằng xa, hắng giọng:

- Ngoan ngoan như vậy có phải tốt không!

Phớt lờ sự châm chọc của Chuyên, Nhiệm nuốt nước bọt, chìa tay ra:

- Bây giờ thì mà trả cuộn băng cho tao đi! Chuyên vung cuộn băng đang cầm trong tay:

- Đưa ày thì phí quá!

Nhiệm nhăn nhó:

- Thôi mà, Chuyên!

Chuyên nói Nhiệm lom lom:

- Mà đừng có giả bộ đóng kịch!

Nhiệm gãi đầu:

- Đóng kịch gì đâu! Mà đừng có nói oan cho tao!

Chuyên lắc đầu:

- Tao còn lạ gì mà! Tao đưa cuộn băng ày xong là mà trở mặt liền!

Nhiệm chớp mắt:

- Không có đâu! Người đằng hoàng như tao...

Nhiệm nói chưa dứt câu, Chuyên đã cười hô hố:

- Mà là người đằng hoàng? Ai nói mà vậy?

Nhiệm liếm môi:

- Thì... tao nói.

Chuyên nhún vai:

- Thì chỉ có mà khen mà đằng hoàng thôi!

Nhiệm ấp úng:

- Nhưng đây đâu phải ý kiến của cá nhân tao. Tao nghe nhiều người đánh giá tao như vậy, tao gom lại rồi tao nói giùm...

Chuyên bấu môi:

- Thôi đi! Mày chỉ được cái bốc phét! Tóm lại, bây giờ mày muốn lấy lại cuộn băng này phải không?

Mắt Nhiệm sáng trưng:

- Phải.

- Vậy mày thề đi!

- Thề sao? - Thề từ nay về sau mỗi khi tao nói chuyện với em Sương, mày không thò cái “bàn chải” của mày ra cửa sổ nữa.

Nhiệm giơ tay lên trời:

- Tao thề.

Chuyên vẫn chưa bằng lòng:

- Cả cái miệng lấp xấp của mày nữa! Thề sẽ không chõ mõm vào chuyện của người khác!

Nhiệm lại giơ tay lên:

- Thề sẽ không chõ mõm vào chuyện người khác!

Thấy Chuyên gục gặc đầu, Nhiệm hớn hử nhắc:

- Xong rồi, đưa cuộn băng đây!

Chuyên khoát tay:

- Xong đâu mà xong! Nếu mày vi phạm lời thề thì sao?

Nhiệm liền đứng nghiêm hắng giọng:

- Nếu vi phạm lời thề, tao sẽ....

Thấy Nhiệm ngập ngừng, Chuyên giục:

- Sẽ sao?

Nhiệm gãi đầu:

- Để tao nghĩ đã! Nếu vi phạm lời thề, ra đường tao sẽ bị xe cán... suýt chết!

Chuyên găm gừ:

- Không được ăn gian, mày! Chết tươi chứ không suýt chết gì hết!

Nhiệm cười hì hì:

- Ủ, thì chết tươi!

Sau khi thấy Nhiệm đã thề thốt long trọng, Chuyên thả cuộn băng lên chiếu:

- Trả mày nè!

Chỉ đợi có vậy, Nhiệm phóng tới vô lấy cuộn băng như sợ để lâu Chuyên đổi ý.

Cho đến lúc đó, Mẫn không hiểu đó là cuộn băng gì mà Chuyên và Nhiệm tranh chấp với nhau dữ vậy. Anh ngó Nhiệm, dò hỏi:

- Băng gì “quí” vậy mày?

Nhiệm khịt mũi:

- Quí cái con khỉ!

Còn Chuyên thì cười cười:

- Đây là cuộn băng “ca nhạc theo yêu cầu”!

Mẫn thắc mắc:

- Yêu cầu gì? Mà ai ca?

Chuyên nháy mắt:

- Thì thằng Nhiệm “ca” theo “yêu cầu” của tao.

Nghe vậy, Nhiệm buột miệng: - Đồ đểu!

Chuyên tặc lưỡi:

- Đểu đầu mà đểu! Mà mở cho thằng Mẫn nghe thử đi!

Mẫn hòa theo liền:

- Đúng rồi, mở đi Nhiệm! Để tao xem thử thằng Chuyên nó đểu đến cỡ nào!

Sau một thoáng do dự, Nhiệm bước lại tra băng vào máy:

- Thằng Mẫn nghe đi! Mà nghe để biết thằng Chuyên là cái đồ... cái đồ như thế nào!

Nhiệm nói với giọng chưa hết hậm hực. Chuyên tăng hăng:

- Không có chữ đồng ghen mà!

Mẫn không buồn để ý đến cuộc đấu khẩu dằng dai của hai đối thủ. Anh lắng tai, chờ cuộn băng phát tiếng.

Thoạt đầu là tiếng sè sè của băng chạy không, sau đó là bản “You’re my hearts, you’re my soul” nổi tiếng của nhóm Modern Talking. Bài hát bị đứt một nửa sau do bài học tiếng Anh chồng lên. Hóa ra đây là cuộn băng “cơ động” của Chuyên. Anh dùng nó để thu và xóa đủ thứ trên đời.

Bài học tiếng Anh lại bị đứt. Thay vào đó là phần chính yếu nhất: cuộc trò chuyện giữa Chuyên và Nhiệm.

Trước khi màn đối thoại bắt đầu, Mẫn nghe có tiếng khịt mũi hồi hộp của Chuyên. Có lẽ đó là lúc anh đang đợi Nhiệm bước lên khỏi thang gác.

Tiếp theo là tiếng bước chân nhảy nhót của Nhiệm. Anh dậm sàn nhà thành thịch theo thói quen.

Rồi tiếng Chuyên hỏi:

- Đi đâu về đó, mà?

Tiếng Nhiệm trả lời, giọng hách xì hăng:

- Như thường lệ!

- Đi chơi với em Thủy hả?

Tiếng Nhiệm chép miệng:

- Chứ còn ai nữa! Đạo này em “đeo cùm” lấy tao, không chịu rời nửa bước!

- Vậy càng thích chứ sao? - Tiếng Chuyên cười.

- Thì thích! Nhưng em “mê” mình quá, đôi lúc mình cũng cảm thấy mệt.

- Sao lại mệt? Thằng này lạ!

- Mệt chứ! Nội chuyện phải hôn trả lại em một ngày cả trăm lần cũng đủ mệt rồi!

- Thì đừng hôn! - Giọng Chuyên tỉnh quái. - Đừng hôn sao được! Em đòi như vậy mà!

- Xạo!

- Tao xạo mà làm gì! Lúc nào em cũng thủ thủ bên tai tao: “Anh hôn em một cái nữa đi!”, làm sao tao nỡ từ chối cho đành. Mặc dù nhiều lúc tao phải gắt lên: “Hôn, hôn hoài!” khiến em khóc rưng rức...

- Nói nhỏ nhỏ, mà! Coi chừng em nghe thấy như bữa trước! - Tiếng Chuyên sụt khế.

- Ban ngày ồn ào chắc em không nghe đâu! - Tiếng Nhiệm đáp và mặc dù nói vậy, giọng anh vẫn hạ xuống thật thấp. Và ý vào cái giọng thấp khó nghe lắm đó, Nhiệm tỏ oai phong - Mà em nghe được thì đã sao! Tao cóc ngán!

- Lại nói dóc!

- Thật chứ dóc gì! Đạo này em Thủy sợ tao một phép! - Mà có quái gì mà em phải sợ? - Giọng Chuyên ma mãnh.

- Sao không có quái gì! Bây giờ mà tao “nghĩ” em ra là em hết muốn sống liền!

Tiếng Chuyên lại vang lên nhắc nhở:

- Nói nhỏ nhỏ chút! Mà sao có cái tật ưa nói lớn quá, rồi em nghe được thì rắc rối...

Cuộn băng chạy chưa dứt lời “cảnh giác” của Chuyên thì Nhiệm đã đưa tay nhấn mạnh nút stop, cắt ngang. Anh liếc Chuyên, hằm hè:

- Đồ đểu!

Chuyên cười hề hề:

- Làm gì “xài xể” tao hoài vậy mà! Mà hỏi thằng Mẫn coi có phải tao đểu không!

Nhiệm lập tức quay sang Mẫn, hắt hàm:

- Sao Mẫn? Mà coi thằng Chuyên nó “chơi” tao như vậy có được không?

Từ nãy đến giờ, theo dõi những câu “gài bẫy” của Chuyên và giọng điệu ba hoa của Nhiệm trong băng, Mẫn cười đến chảy nước mắt. Nhiệm không biết Chuyên gài mấy nghe trộm nên cứ tha hồ thao thao bất tuyệt về chuyện của mình với em Thủy, theo cái phong cách “nói đến đâu, bịa ra đến đó” trước nay của mình. Hậu quả là khi phát hiện ra “độc chiêu” của đối phương, Nhiệm quýnh lên như gà mắc đẻ.

Nghe Nhiệm hỏi, Mẫn quệt nước mắt, đáp:

- Cái đòn độc này của thằng Chuyên rõ ràng là quá đểu rồi! Nhưng cái chính là do tật bốc phét của mà!

Nhiệm nuốt nước bọt:

- Tao bốc phét kệ tao chứ! Tao bốc phét với hai đứa mà chứ tao có bốc phét với em Thủy đâu! Rồi Nhiệm chỉ tay vào người Mẫn, hỏi lại:

- Khi nãy mà có bảo thằng Chuyên chơi vậy là đểu phải không?

Mẫn gật đầu.

Chỉ đợi có vậy, Nhiệm thu nắm tay dứ dứ trước mặt, tuyên bố:

- Nếu vậy thì do xét thấy tính chất “quá xá đểu” của thằng Chuyên trong vụ này, nhất là sau khi nghe lại cuộn băng một lần nữa, tao tuyên bố hủy bỏ lời thề khi nãy và sẽ “trả đũa” lại bằng cách tiếp tục xuất hiện “cao cao bên cửa sổ” vào giờ cao điểm của thằng Chuyên.

Giọng Nhiệm cứng rắn, đầy vẻ đe dọa. Hóa ra anh vẫn chưa hết ám ức về ngón đòn bất ngờ tinh quái của Chuyên. Vừa nói, Nhiệm vừa nhìn Chuyên bằng vẻ mặt thách thức.

Chuyên vẫn tỉnh bơ, thậm chí anh còn cười:

- Mới thề xong, “xù” lẹ vậy mà?

Nhiệm nghinh mặt:

- Ừ đó! Rồi sao?

- Đâu có sao!

Thấy Chuyên không tỏ vẻ gì nao núng trước sự hăm dọa của mình, Nhiệm hơi chột dạ. Anh ngó thẳng vào mặt Chuyên, nói bằng giọng thăm dò:

- Tao sẽ “trả đũa” đến cùng!

Chuyên nheo mắt:

- Lại chõ miệng ra cửa sổ phá bình nữa hả?

Nhiệm gục gặc đầu:

- Thì vậy chứ sao!

Chuyên đáp với giọng bình thản:

- Mà không dám đâu!

Nhiệm hừ mũi:

- Sao lại không dám? Tao sẽ làm!

Chuyên dọa:

- Mà mà còn giở trò đó một lần nữa, tao sẽ đi gặp em Thủy.

Nhiệm phẩy tay:

- Cho mà gặp! Không có cuộn băng, em Thủy đâu có tin lời mà.

Vừa nói, Nhiệm vừa nhét cuộn băng sâu vào túi quần như sợ ai giật mất.

Chuyên cười tươi như hoa:

- Mà khi dễ tao quá! Mà tưởng tao không biết cách đề phòng sự trở chứng của mà hả?

Câu nói của Chuyên khiến Nhiệm giật mình:

- Mà nói sao? Đề phòng gì?

- Đề phòng mà chứ đề phòng gì! - Chuyên kéo dài giọng - Cái cuộn băng trong túi quần mà là cuộn băng gốc. Trước khi đem ra “hù” mà, tao đã chạy ra tiệm thuê người ta sang những câu vung vít của mà qua một cuộn băng khác rồi. Mà đừng tưởng lấy được cuộn băng đó rồi, mà muốn làm gì thì làm!

Không biết là Chuyên “bịa”, Nhiệm hoảng hồn. Về hăm hờ “trả đũa” lập tức biến mất không để lại một dấu vết trên gương mặt mới đây còn hào hứng của anh. Nhiệm nói với Chuyên, giọng xìu như bún:

- Tao nói chơi vậy thôi chứ ai lại bỏ lời thề.

Chuyên gật gù:

- Thì tao cũng nghĩ là mà nói chơi, chứ người đàn ông hoàng như mà...

Nhiệm hừ giọng, ngắt lời Chuyên:

- Tao đàn ông thật mà!

Chuyên cười:

- Thì thật chứ sao!

Nhiệm liếm môi:

- Thật thì mà đưa cuộn băng kia luôn cho tao đi!

Chuyên lắc đầu nguây nguây:

- Cái đó thì không được! Tao phải giữ cuộn băng đó làm “vũ khí phòng thân”, chứ không mà nổi hứng bắt tử cừu lao ra cửa sổ, tao phải canh mà mệt quá!

Nhiệm vò đầu:

- Tao không lao nữa đâu!

Chuyên vẫn kiên quyết:

- Ai biết được! Tao cứ giữ cuộn băng “ca nhạc theo yêu cầu” cho chắc ăn!

Biết không thể lay chuyển được Chuyên, Nhiệm đành tặc lưỡi, nằm lẩn ra giường, ngoác miệng ngậm Kiề:

- Xem gương trong bấy nhiêu ngày

Thân con chẳng kéo mắc tay bọm già!

Chuyên trề môi:

- Mày làm như mày không bọm vậy!

Mất này giờ đóng vai “kẻ ngoài cuộc”, im lặng quan sát cuộc “chiến tranh cân não” của hai đối thủ, bây giờ thấy “cuộc chiến” đã ngã ngũ, Mất mới khịt mũi bình luận:

- Đúng là vỏ quít dày gập móng tay nhọn!

Chuyên lẩm bẩm:

- Tại nó chứ! Lúc nào nó cũng “phá” người ta được!

Nhiệm cãi:

- Tại mày thì có! Cái đài FM của mày nghe “nhột lỗ tai” thấy mờ, tao không “tham gia ý kiến” sao được!

Chuyên nhướng mắt, liếc Nhiệm:

- Thì mày cứ “tham gia” đi , ai cấm! Nhưng từ nay, hể mày “tham gia ý kiến” vào chuyện của tao thì tao sẽ lập tức “tham gia” vô chuyện của mày. Vậy là công bằng!

Giọng Chuyên nhẹ nhàng nhưng dứt khoát. Biết mình bị yếu thế, Nhiệm im re.

Trước thái độ lúng túng như mèo mắc mưa của Nhiệm, Mất không nhịn được cười.

- Cười gì mày?

Nhiệm quay lại nạt Mất. Rồi anh tặc lưỡi, nói tiếp:

- Như mày vậy mà sướng! Không yêu iếc lỏi thôi, khỏi sợ ai thu lén “tâm tình” của mình. Nhất là với những thằng bạn xấu.

Nhiệm không bỏ lỡ cơ hội xiên xỏ Chuyên. Nhưng Chuyên không thèm chấp. Anh cứ ngồi mỉm cười một mình với thắng lợi to lớn của mình.

Nhớ đến những điều vừa bàn tính với Thu Thảo, Mất nheo mắt ngó Nhiệm:

- Sao mày biết tao không yêu iếc lỏi thôi?

Nhiệm trợn mắt:

- Ái chà chà! Thằng này bữa nay ngon quá ta!

Mất ưỡn ngực:

- Ngon chứ sao không!

Nhiệm xuýt xoa:

- Thôi rồi! Vậy là có em nào “đổi đời” ày rồi!

Mất cười.

Chuyên chồm người tới:

- Em nào vậy Mất?

Mất làm bộ bí mật:

- Em nào mà hỏi chi!

- Hỏi để mừng ày chứ chi!

Mẫn nhún vai:

- Có gì đâu mà mừng!

Nhiệm vọt miệng:

- Mà không nói tụi tao cũng thừa biết đó là em nào rồi.

- Em nào?

- Thu Thảo chứ ai.

Mẫn nhăn mặt:

- Bậy.

- Vậy chứ em nào?

Mẫn cười hì hì:

- Chẳng có em nào hết.

Nhiệm hừ mũi:

- Vậy mà cũng nói! Đùa vô duyên!

Chuyên gật gù:

- Thằng Mẫn không đùa đâu! Tao tin là có một chuyện gì đó...

Đang nói nửa chừng, Chuyên quay sang Mẫn:

- Đúng không Mẫn?

Mẫn lấp lửng:

- Tao không thể nói trước được điều gì. Cái gì tới thì nó sẽ tới.

Vừa nói, Mẫn vừa thích thú thưởng thức vẻ mặt tò mò pha lẫn ngạc nhiên của Chuyên và Nhiệm. Và anh càng nôn nao mong ngóng “lá thư tình” đầu đời của mình. Sáng mai, có lẽ “Thanh Hương” sẽ bỏ nó vào hòm thư bưu điện.

11. Chương 11

Từ nhà Thu Thảo đến chỗ Mẫn, thư đi mất hai ngày .

Đến ngày thứ ba thì thư đến tay... Chuyên.

Trưa đó, vừa đi học về đến nhà, Mẫn cảm thấy Nhiệm và Chuyên nhìn mình bằng ánh mắt khác lạ. Vẻ ranh mãnh hiện rõ trong những nụ cười kín đáo.

Mặc dù thừa biết chuyện gì, Mẫn vẫn làm bộ ngạc nhiên:

- Làm gì tụi mày nhìn tao dữ vậy?

Nhiệm cười cười:

- Tự nhiên bữa nay tao phát hiện mày đẹp trai dễ sợ!

- Đĩa di mày!

- Thật chứ đĩa gì! Nếu không, sức mầy mà em Thanh Hương mê mày!

Mẫn giả vờ giật mình:

- Em Thanh Hương nào?

Chuyên phát vào vai Mẫn:

- Thôi đừng làm bộ nữa, mày ơi! Lộ tẩy hết rồi!

Mẫn giữ vẻ mặt ngơ ngác:

- Tụi mày nói gì tao không hiểu!

- Muốn hiểu, trưa nay mày dẫn tụi tao đi ăn phở là hiểu liền!

Mẫn sờ túi:

- Tiền đâu mà ăn phở?

Nhiệm khoát tay:

- Yên chí! Tao ày mượn.

Mẫn làm bộ thắc mắc:

- Nhưng tại sao tao phải dẫn tụi mày đi ăn phở? Có chuyện gì vậy?

Chuyên móc lá thư trong túi ra, hươ qua hươ lại trước mặt:

- Chuyện này nè!

Mẫn trố mắt:

- Thư của ai vậy?

- Của mày chứ của ai!

- Nhà tao gọi lên hả?

- Thôi đi! Mày đừng có giả bộ ngờ nghệch! Đây là thư của em Thanh Hương gửi ày.

Mẫn làm bộ mừng rỡ và quỳnh quáng chồm tới chộp lá thư trên tay Chuyên:

- Đưa đây!

Nhưng Chuyên đã vội vã rút tay lại:

- Đâu có đơn giản vậy được! Phải “chuộc” lá thư này bằng một châu phở đàn hoàng!

- Dễ thôi! - Mẫn nhanh nhẹn đồng ý, mặt tươi rói - Mười châu cũng được chứ đừng nói một châu!

Nhiệm tỏ ra độ lượng:

- Khỏi! Hoàn cảnh của mày khó khăn, tụi tao chỉ “bóc lột” một châu thôi!

Thế là trưa đó, thay vì lui cui nấu cơm như thường lệ, cả ba kéo ra quán phở gần nhà.

Mẫn vừa húp phở sì súp vừa khoái trá vênh tai nghe những lời “chúc tụng” nồng nhiệt của Chuyên và Nhiệm:

- Thế là từ nay đời mày lật qua trang sử mới...

- Hết còn là “pê - đê cô đơn”.

Nhiệm còn ư ử nhạc Trịnh Công Sơn ngay giữa quán:

- Vẫn biết bên đời còn có em...

Trước sự hào hứng ồn ào của Chuyên và Nhiệm, Mẫn cười tíu tít, mặt mày rạng rỡ như một người đang yêu thực sự. Mà quả là Mẫn cảm thấy thú vị thật. Anh cảm thấy cuộc sống của mình như đổi khác đi, lạ lùng và mới mẻ.

Sau phần “chúc tụng”, tới phần “chất vấn”. Đầu óc Mẫn phải làm việc căng thẳng với tốc độ của máy tính điện tử mới có thể trả lời suôn sẻ màn điều tra của Chuyên và Nhiệm về... Thanh Hương.

Cũng có những lúc Mẫn lúc túng, nói năng mâu thuẫn và lộn xộn nhưng Chuyên và Nhiệm chẳng nghi ngờ gì. Cả hai cho là Mẫn không muốn tiết lộ toàn bộ bí mật của mình nên nhiều lúc cố tình nói trở đi.

Chẳng hạn, Chuyên hỏi:

- Mà quen em mấy tháng rồi?
- Khoảng hai tháng nay.
- Nhà em ở quận mấy?
- Quận sáu.
- Em làm gì?
- Đi học.
- Lớp mấy?
- Mười hai.
- Em học trường nào?

Mẫn đáp ứng:

- Trường hả? Trường... Bùi Thị Xuân.

Chuyên hừ giọng:

- Xạo đi mà!

Mẫn giật mình:

- Xạo gì đâu?
- Vậy mà không xạo! Em ở quận sáu, trường Bùi Thị Xuân ở quận một, sao em học trường đó được?

Mẫn đành nhe răng cười trừ:

- Ủ thì em không học trường đó.

Nhiệm nhăn nhó:

- Làm gì mà phải giấu giếm giếm vậy? Bộ mà sợ tụi tao tới trường “cuỗm” mất em hả?

“Ăn mừng” chuyện tình của Mẫn xong, cả ba kéo nhau về nhà.

Vừa bước qua khỏi cửa, Nhiệm đã giục Mẫn:

- Bây giờ mở thư ra đọc đi!

Mẫn mân mê lá thư vừa “chuộc” được sau châu phở, lẩm bẩm:

- Không biết em viết gì trong này!

Nhiệm sốt ruột:

- Mở ra coi là biết liền chứ gì!

Mẫn lườm Nhiệm:

- Ai coi?
- Thì ba đứa mình coi.
- Hừ! Đọc thư mà mà làm như đọc báo không bằng!

Rồi Mẫn lên giọng:

- Đây là chuyện riêng tư!

Nhiệm dài giọng:

- Thôi đi mày ơi! Riêng tư quái gì! Mày đưa tụi tao đọc, có gì tụi tao còn góp ý giùm cho.

Sau khi làm bộ lưỡng lự, Mẫn tặc lưỡi xé phong bì, móc thư ra. Chuyên và Nhiệm lập tức châu đầu vào.

Mới đọc hai, ba dòng đầu, Nhiệm đã hít hà bình luận:

- Chà, tình quá hén! Mới quen nhau có hai tháng mà đã anh thân yêu rồi. Ngọt còn hơn mía lùi!

Chuyên thở ra:

- Vậy là mày số dzách rồi! Tao với em Sương yêu nhau mấy... kiếp rồi mà chưa bao giờ tao được em ban ột chữ “thân yêu” làm vốn.

Đọc tới phần dưới, Nhiệm lại la lên:

- Trời ơi, còn hẹn đi chơi nữa!

Rồi theo một thói quen “tai hại”, Nhiệm liền ngâm thơ “tức cảnh”:

- Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé

Để lòng buồn anh dạo khắp không sân

Ngó trên tay thuốc lá cháy lụi dần

Anh sẽ nói: gớm, sao mà...

Mẫn quắc mắt, cắt ngang:

- Trù ẻo hả mày?

Nhiệm gãi đầu:

- Trù ẻo gì đâu! Thơ Hồ Dzếch chứ đâu phải thơ tao!

Mẫn nghiêng răng:

- Thơ ai mặc xác! Em mới vừa hẹn tao, mày đã ông ổng “em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé” là không được đâu à!

Nhiệm nhún vai:

- Chà, thằng này mới yêu đã bày đặt hung hăng rồi!

Mẫn chép miệng:

- Tao phải bắt chước thằng Chuyên “đề phòng” mày chứ! Hề mày còn trù ẻo tao một lần nữa, tao sẽ mượn cuộn băng trên thằng Chuyên đến ra mắt em Thủy liền.

Nghe Mẫn dọa, Nhiệm hoảng hồn:

- Thôi, thôi, tao lạy mày! Mày đừng có bắt chước cái thằng hại bạn đó. Tao không thèm trù ẻo mày nữa đâu. Ngược lại, từ nay về sau tao sẽ sát cánh bên mày trên những nẻo đường tình ái đầy chông gai và cạm bẫy...

Nghe cái giọng ve vuốt của Nhiệm, Chuyên bật cười hô hô:

- Giọng điệu thằng Nhiệm y chang trong mấy tuồng cải lương. Hừ, “những nẻo đường tình ái đầy chông gai và cạm bẫy”! Bẫy đâu nhiều vậy?

Nhiệm bĩu môi, giọng khi dễ:

- Mày cóc biết gì hết! Bẫy của tụi con gái chứ đâu! Đứa nào mà chẳng có trong túi vài chục cái bẫy. Lâu lâu nổi hứng, nó rút ra một cái để trước mặt ình đập chơi.

Chuyên lấu lĩnh:

- Mà có đập lần nào chưa?

Nhiệm liếm môi:

- Tao hả? Tao... đập hoài!

Chuyên cười ha hả:

- Vậy mà lúc nào mà cũng bô bô: “Em Thủy sợ tao một phép”.

Nhiệm gãi cằm, bối rối:

- Thì hai đứa tao... sợ qua sợ lại.

Chuyên nhướng mắt:

- Đừng xạo mà! Chỉ có mà sợ em chứ em sức mấy mà sợ mà!

Nhiệm vung tay:

- Ủ thì tao sợ. Nhưng tụi mà cũng vậy thôi. Mà thì sợ em Sương, còn thằng Mẫn sợ em Thanh Hương.

Nghe nhắc đến mình, Mẫn nhồm người lên:

- Tao không sợ. Thằng này cóc biết sợ ai!

- À, à, để đó rồi coi! - Nhiệm gật gù, giọng răn đe - Rồi mà sẽ hiểu thế nào là... lưỡi gươm tình ái. Mà chưa tiếp xúc với bọn con gái nhiều, mà chưa biết....

Mẫn bĩu môi:

- Mà làm như mà tiếp xúc nhiều lắm vậy!

Nhiệm vỗ ngực:

- Ít ra tao cũng yêu nhiều hơn mà. Trước nay tao cũng có sơ sơ khoảng chín, mười mối tình gọi “quĩ tiết kiệm” chứ mà thì mới có một.

Tự nhiên Mẫn cảm thấy buồn cười. Suýt chút nữa anh đã buột miệng: “Một đầu mà một!” nhưng cuối cùng anh kềm lại được.

Kể từ hôm đó, Mẫn nghiêm nhiên đứng vào hàng ngũ những chàng Roméo thời đại.

Bây giờ, sau những giờ đến lớp, anh không còn nằm lì trên căn gác trọ như trước.

Thỉnh thoảng, Mẫn chuồn ra khỏi nhà để thực hiện những màn hẹn hò tưởng tượng với “người yêu”. Để rồi sau đó anh trở về nhà muộn màng với vẻ mặt rạng rỡ và thích thú trả lời úp úp mở mở những câu hỏi tò mò của Chuyên và Nhiệm.

- Hôm nay đi chơi đâu vậy?

- Đầm Sen.

- Xa dữ vậy!

- Ủ.

- Đi bằng gì?

- Xe PC của em.

- Ngon quá hén! Mà có dẫn em đi pedalo không?

- Đương nhiên rồi! Tụi tao ra giữa hồ tâm sự.

- Tâm sự sao?

- Mà hỏi để làm gì?

- Hởi để... nghiên cứu.
- Hừm! Lãng xẹt!
- Thế tụi mày có bị ướt không?
- Ướt đâu mà ướt! Hồi chiều đến giờ trời đâu có mưa!
- Thì trời không mưa. Nhưng tụi mày tắm sự mùi mẫn giữa hồ, nhiều khi tới chỗ xúc động, tụi mày ngã tòm xuống nước, ai mà biết được!

Mẫn hừ một tiếng và đưa tay tóm lấy Nhiệm nhưng Nhiệm đã kịp thời nhích ra xa, cười hích hích.

Khác với Nhiệm, Chuyên “quan tâm” đến chuyện tình của Mẫn “sâu sắc” hơn: - Bữa nay, chuyện mày tới đâu rồi?

Mẫn đáp ứng:

- Tới... tới...

Chuyên sốt ruột:

- Tới đâu?

Mẫn gãi đầu:

- Thì tới... Đầm Sen.
- Hừ! Tới Đầm Sen thì nói làm quái gì! Ý tao muốn hỏi là tới giai đoạn nào rồi.
- À, tụi tao đang tới giai đoạn... yêu.

Chuyên lắc đầu nguầy nguậy:

- Mày trả lời không đúng trọng tâm câu hỏi. Yêu thì đã đành rồi. Nhưng tình yêu nó có nhiều giai đoạn: giai đoạn thăm dò, giai đoạn tấn công, giai đoạn xáp lá cà...

Nhiệm xen vào:

- Chắc thằng Mẫn đang ở trong giai đoạn lạy lục.

Mẫn lườm Nhiệm:

- Làm như mày!

Chuyên ngo Mẫn:

- Đừng thềm cãi nhau với thằng Nhiệm! Mày trả lời đi! Tới giai đoạn nào?

Mẫn ngược nhìn trần nhà:

- Tới giai đoạn... giai đoạn... xáp lá cà.

Nhiệm cười hô hố:

- Xạo đi! Tưởng mày mà dám xáp lá cà !

Mẫn tự ái:

- Tao “xáp” tốt!

Nhiệm nheo mắt:

- Đừng có dóc! Mày biết xáp lá cà là sao không?

Mẫn nuốt nước bọt:

- Là sao?

Nhiệm hươ tay:

- Là phải hôn nhau. Hôn liên tục. Như tao với em Thủy vậy.

Mẫn gật đầu:

- Thì tụi tao cũng có... hôn nhau vậy.

Nhiệm hỏi gặng:

- Có không?

- Có.

- Nhiều không?

- À, à, không nhiều lắm!

Nhiệm phẩy tay:

- Vậy thì chưa thể gọi là xấp lá cà được! Mà mày còn đang ở trong thời kỳ “đánh du kích”. Hôn em theo kiểu của mày người ta gọi là “hôn lễ tế”, nghĩa là thỉnh thoảng thừa cơ em không đề phòng, mày chồm tới hôn đại một phát rồi rút liền.

Mẫn đỏ mặt:

- Tao không có hôn lén, mày! Tao hôn ít nhưng mà hôn đằng hoàng.

Chuyên lên tiếng can thiệp:

- Vậy là được rồi! Ít hay nhiều không thành vấn đề, hễ có hôn là coi như đã bước vào giai đoạn xấp lá cà rồi!

Mẫn liếc Nhiệm, hí hửng:

- Thấy chưa! Tao đã nói tao xấp lá cà mà mày cứ cãi!

Thấy Chuyên hòa vào với Mẫn, Nhiệm đành cười hề hề thừa nhận “thành quả” của Mẫn.

Không chỉ “trả lời phỏng vấn”, dạo này đêm nào Mẫn cũng tham gia “trao đổi kinh nghiệm” về tình yêu với Chuyên và Nhiệm, vốn là chương trình phát thanh độc quyền của hai tên này trong suốt một thời gian dài.

Bây giờ, Mẫn không còn quần chần lẩn vào một góc tường nằm vểnh tai nghe “ké” chuyện của thiên hạ. Mà, xen kẽ vào những mẩu chuyện về Sương và Thủy, Mẫn đã có thể hùng hồn “đóng góp” phần “tâm sự” của mình:

- Hôm nay, Thanh Hương của tao...

Những lúc đó, nhìn Chuyên và Nhiệm tròn mắt theo dõi “chuyện tình” của mình, Mẫn cảm thấy cuộc sống trở nên bình đẳng hơn bao giờ hết và anh tự buông mình vào niềm vui mới mẻ đó một cách vô tư.

12. Chương 12

“Thanh Hương” viết thư cho Mẫn đều đều.

Đúng như kế hoạch, cứ cách khoảng một tuần hoặc mười ngày, một lá thư đầy nũng nịu bay về căn gác trọ.

Bây giờ không chỉ Mẫn mà cả Chuyên và Nhiệm đều nôn nao mong ngóng thư của em “Thanh Hương”. Cả hai gặp em Sương và em Thủy hằng ngày, những gì cần nói đã nói... sạch sành sanh, ít khi có chuyện thư qua thư lại lồi thối. Vì vậy đối với Chuyên và Nhiệm, “hiện tượng thư tình” của Mẫn có một sức hấp dẫn đặc

biệt, như thế đó là một món chơi sang mà những chàng Don Juan bình dân như Chuyên và Nhiệm không bao giờ sắm nổi.

Có khi Thu Thảo nổi hứng ngưng viết thư liền tù tì nửa tháng khiến Chuyên và Nhiệm phải thấp thỏm hỏi Mẫn:

- Mày và em Thanh Hương đang giận nhau hả?
- Đâu có.
- Chứ sao kỳ này em lâu viết thư vậy?
- Tao cũng chẳng biết. Có lẽ em đang bận ôn thi kiểm tra học kỳ.

Hôm sau, Mẫn hỏi Thu Thảo. Cô cười:

- Tại em đang nghĩ cách viết sao cho nó khang khác một chút. Hẹn đi chơi hoài, “mỏi chân” quá!

Câu nói đùa của Thu Thảo khiến Mẫn phì cười.

Trong những lá thư gần đây, Thu Thảo không còn viết theo “lá thư mẫu” của Mẫn nữa. Cô yêu cầu Mẫn cho cô được quyền “tự do sáng tác”. Cô bảo như thế nó tự nhiên hơn, đồng thời cũng thích thú hơn.

Mẫn đồng ý ngay đề nghị của Thu Thảo. Anh cũng đã bắt đầu chán cái trò “soạn thảo thư tình”, một nhiệm vụ nặng nề quá sức anh và những sơ hở tệ hại trong quá trình thực hiện nhiệm vụ quỉ quái đó có thể phản lại anh bất cứ lúc nào.

Vả lại, đọc những lá thư do Thu Thảo sáng tác, Mẫn còn được thưởng thức cái cảm giác tò mò thú vị, chứ như trước đây, anh chẳng hề chờ đợi một điều gì trong những lá thư do chính anh viết ra.

Và những lá thư của Thu Thảo - Thanh Hương luôn luôn khiến Mẫn ngạc nhiên về nội dung trữ tình cũng như giọng điệu êm ái đáng yêu của nó.

Mỗi lần đọc thư Thanh Hương, Nhiệm cứ xuýt xoa luôn miệng:

- Chậc! Con bé của mày viết thư dễ thương ác!

Chuyên thì gật gù, lẩm bẩm:

- Tao không ngờ thằng Mẫn lại “cua” được một em “chiến” như vậy.

Rồi Chuyên ngó Mẫn:

- Hôm nào mày dẫn em về đây chơi đi!

Lời đề nghị bất ngờ của Chuyên khiến Mẫn giật thót. Anh lúng túng:

- Để từ từ...
- Từ từ gì nữa! Mày quen em đã mấy tháng rồi!

Mẫn tìm cách hoãn binh:

- Tao còn phải hỏi ý kiến em đã! Nhiều khi em ngại...
- Có gì đâu mà ngại?
- Ngại chứ! Nhất là cái miệng thằng Nhiệm!

Nghe “đụng” đến mình, Nhiệm vội vàng trấn an Mẫn:

- Tao thề là khi gặp em Thanh Hương, tao sẽ câm như hến.

Mẫn nheo mắt:

- Ai tin mày nổi!

Nhiệm cả quyết:

- Thì mày với thằng Chuyên tin. Tao thề là tao sẽ im thin thít. Nếu cần, mày cứ lấy băng keo dán miệng tao lại.

Chuyên vỗ vai Mẫn:

- Mày đừng lo! Tao còn giữ cuộn băng “tấu hài” của thằng Nhiệm trong tay, nó không dám giở trò gì đâu!

Nhiệm gật đầu lia lịa:

- Đúng rồi! Tao ngu gì “hại” mày để ày “hại” lại tao!

Sự “đầu hàng” hăng hái của Nhiệm khiến Mẫn mím môi lại để khỏi bật cười. Anh chưa kịp nói gì thì Chuyên đã nhắc:

- Vậy mày định hôm nào giới thiệu em Thanh Hương với tụi tao?

Mẫn lấp lửng:

- Chưa biết.

Chuyên nhăn nhó:

- Mày phải cho biết trước để tụi tao còn sửa soạn đón tiếp chứ!

Mẫn cứ một mực lững khờ:

- Tao còn phải xin ý kiến em...

- Thì xin lẹ lẹ đi!

- Ủ, mốt tao xin.

Nhưng rồi Mẫn lờ tịt.

Chuyên và Nhiệm sau vài lần nhắc nhở, thúc giục, thậm chí “chửi rửa” Mẫn thậm tệ nhưng thấy Mẫn cứ trơ ra, lúc nào cũng chỉ nhe răng cười trừ, cả hai chán quá không thèm đòi gặp Thanh Hương nữa. Chuyên nghĩ sở dĩ Mẫn chưa “ra mắt” người yêu với bạn bè là tại Thanh Hương “nhát”. Nhiệm suy luận “thực tế” hơn: “Hay là người yêu thằng Mẫn cũng có cái chân bị tật giống như nó?”. Tất nhiên Nhiệm chỉ thắc mắc trong bụng.

Nhưng đoán gì thì đoán, cho đến nay Chuyên và Nhiệm vẫn chỉ mới biết Thanh Hương qua những lá thư tình định kỳ của cô, những lá thư mà sự dịu dàng đặc biệt của chúng khiến cả ba chàng trai lần nào đọc cũng cảm thấy bồi hồi.

Vì vậy, hôm nay nghe Thu Thảo bảo “sẽ viết cho nó khang khác”, Mẫn giật mình:

- Viết khang khác là viết sao?

Thu Thảo cười bí mật:

- Viết sao thì khi nhận được thư anh sẽ biết.

- Biết bây giờ không được hả?

- Không được! Thư tình ai lại nói trước!

Mẫn thở ra:

- Vậy thì thôi! Lật tập ra học đi!

- Làm gì học liền vậy! Ngồi chơi thêm mười phút nữa đi! - Thu Thảo nài nỉ.

Mẫn khẳng khái:

- Không “ngồi chơi” gì hết! Không nói cái vụ “khang khác” kia thì lấy bài ra học!

Thái độ “thù vật” của Mẫn khiến Thu Thảo tức càn hông.

Cô vừa lúi húi lục tập vừa giở giọng bướng bỉnh:

- Học thì học! Còn chuyện kia thì anh đừng hòng “dụ khì”!

Rốt cuộc, Mẫn chẳng moi được gì ở Thu Thảo.

Phải đợi đến năm ngày sau, khi nhận được thư của Thanh Hương, anh mới biết cái kang khác đó là gì.

Lá thư mở đầu bằng hai chữ cộc lốc: “Anh Mẫn”.

Những tính từ âu yếm quen thuộc như “thân yêu”, “yêu quý” rơi đầu mắt. Tho bạo hết như nhà đèn “cúp” điện, Thu Thảo “cúp” thẳng tay những từ ngữ đầy âm vang đó.

Tiếp theo, thư viết, giọng sắc mùi... chiến tranh lạnh: “Bây giờ, tôi mới biết anh là một kẻ lừa dối, một người có họ hàng với... chú Cuội. Tôi sẽ không nói quanh co dài dòng, bởi trong tình cảm sự thẳng thắn bao giờ cũng đáng quý dù đôi khi nó đem lại sự khó chịu, như trong trường hợp này, vì vậy tôi sẽ không ngần ngại mà nói rằng: anh xạo! Anh bảo tôi là người bạn gái duy nhất mà anh quen, vậy chứ cô Thu Thảo là ai? Tất nhiên, câu hỏi của tôi cũng là câu trả lời, một câu trả lời khá cay đắng đối với tôi. Vì vậy, anh khỏi cần phải tìm cách thanh minh, giải thích lời thôi. Vả lại, tôi cũng không cần và không muốn nghe những lời bịa đặt của anh thêm một lần nào nữa”.

Những dòng cuối thư lạnh lẽo, đầy âm khí, đọc lên muốn toát mồ hôi lạnh: “Gửi anh lời từ biệt. Chúc anh hạnh phúc”.

Mặc dù biết đây chỉ là một trò chơi, lá thư đầy dẫy những lời lẽ nặng nề của “Thanh Hương” vẫn khiến Mẫn cảm thấy bồn chồn. Giọng điệu chì chiết của lá thư này quả thật khác xa cái giọng điệu thủ thỉ, dịu dàng mà anh đã quen nghe và quen đắm mình trong nỗi xúc động mơ hồ do nó gây ra.

Chuyên và Nhiệm càng sống sờ hơn cả Mẫn. Cả hai cứ giạt mình thon thót theo từng dòng “tối hậu thư” của người đẹp... không chân dung kia.

Nhiệm chép miệng than thở:

- Kiểu này thì nguy tới nơi rồi! Hết như “bản án” của em Thủy gửi tao trước kia!

Chuyên khịt mũi:

- Thăng Mẫn nguy hơn mày nhiều! Lúc trước, mày chỉ bị cái tội “bốc phét” quá trớn về chuyện mày với em Thủy. Tội đó dù sao cũng còn nhẹ, thuộc phạm vi “nội bộ”. Đằng này, chuyện thăng Mẫn lại dính dáng đến người thứ ba. Thế mới chết!

Từ nãy giờ, Mẫn ngồi bó gối, mặt mày buồn xo. Nghe Chuyên phân tích và “luận tội” như một quan tòa, Mẫn lẩm bẩm, giọng rầu rĩ:

- Đúng là chết thật!

Nói xong, Mẫn duỗi chân, ngã người vào lưng ghế y như chuẩn bị... chết ngay tại chỗ khiến Nhiệm hốt hoảng la lên:

- Mày làm gì xiu quá vậy! Bình tĩnh đi! Để tụi tao nghĩ cách giải quyết “ca” này cho!

Mẫn vẫn nằm ngửa, mắt nhìn lên trần nhà, phều phào:

- Tụi mày nghĩ lẹ lẹ đi! Nghĩ chậm, tao “đi luôn” ráng chịu à!

Nghe Mẫn “hừ”, Nhiệm càng hoảng:

- Rồi, rồi! Chờ một chút! Có ngay đây!

Nhưng rồi nghĩ hoài mà chẳng “có ngay” được một chút sáng kiến nào, Nhiệm vội thúc cùi tay vô hông Chuyên:

- Nghĩ trước đi mày!

Chẳng đợi Nhiệm giục đến lần thứ hai, Chuyên quay sang Mẫn, hắng giọng hỏi:

- Tại sao em Thanh Hương lại biết Thu Thảo?

Mẫn lắc đầu:

- Tao chẳng hiểu.
- Có bao giờ mày nói cho em Thanh Hương về Thu Thảo không?
- Không bao giờ!
- Mày nhớ kỹ đi! Có lúc nào mày vô tình...

Mẫn cau mặt, cắt ngang:

- Tao đã nói rồi! Không bao giờ!

Chuyên nhú mày:

- Thế thì lạ thật!

Mẫn nhếch mép:

- Hay là mày với thằng Nhiệm “xì” cho em Thanh Hương biết?

Nhiệm trợn mắt:

- Nè, nè, không có nghi ầu à ghen! Tụi tao có biết em Thanh Hương là ai đâu!

Mẫn nheo mắt:

- Biết đâu trong lúc tao đi vắng, em Thanh Hương lò dò tới đây tìm tao. Gặp tụi mày, trò chuyện một hồi, thế là qua cái “loa phóng thanh” của thằng Nhiệm, em biết tổng tông tong hết mọi chuyện.

Nhiệm giầy nẩy như đĩa phải vôi:

- Chẳng có ma nào tới đây tìm mày hết! Đừng có nghi ngờ bậy bạ!

Mẫn cắn môi:

- Chứ tại sao em Thanh Hương lại biết Thu Thảo?

Nhiệm hừ mũi:

- Lẽ ra chính mày phải biết điều đó!

Chuyên liếc mẫn:

- Nhưng mà giữa mày với em Thu Thảo có gì không?
- Có gì là có gì?
- Nghĩa là có gì... để cho em Thanh Hương phải nghi ngờ...

Chẳng để cho Chuyên nói hết câu, Mẫn sầm mặt:

- Chẳng có gì sất! Tao đã nói bao nhiêu lần rồi mà tụi mày cứ hỏi tới hỏi lui hoài!
- Thì tại em Thanh Hương “làm mình làm mẩy” ghê quá nên tao hỏi vậy thôi! - Rồi Chuyên gục gặc đầu - Thôi được rồi! Nếu giữa mày và em Thu Thảo không có gì... lời thôi, thì “ca” này cũng dễ dàn xếp thôi!
- Ở đó mà dễ!

Chuyên quả quyết:

- Tao đã nói dễ là dễ! Vấn đề là mày phải tìm cách “tiếp cận” với em, rồi lựa lời giải thích...

Mẫn nhún vai:

- Em đã bảo em cóc cần nghe tao giải thích kia mà!

Chuyên cười mũi và nói bằng giọng lơi đời:

- Mày hơi đầu tin lời bọn con gái! Em nói là nói vậy thôi, chứ trong thâm tâm em vẫn muốn nghe mày phủ định những điều em nghi ngờ.

Sự phân tích tâm lý sâu sắc và thấm đượm tinh thần lạc quan chủ nghĩa của Chuyên giúp Mẫn “sáng” ra. Anh gật gù:

- Được rồi! Tao sẽ gặp em!

Nhưng trong khi chờ đợi gặp được em, suốt buổi chiều và tối hôm đó, Mẫn quần xắn nằm thu lu trên giường, chỉ thò mỗi cái đầu ra ngoài để triển lãm một bộ mặt “đắm nước mắt”, còn râu rĩ và đáng thương hơn cả anh chàng Werther của Goethe, khiến Chuyên và Nhiệm phải thay nhau an ủi và động viên đến khô cả nước bọt. Còn Mẫn thì vừa thở vắn than dài vừa cố ghìm mình để khỏi bật cười thành tiếng.

Đó là tất cả những hậu quả không thể nào lường trước của cái mà Thu Thảo gọi là “viết cho nó khang khác”. Trước tình huống bất ngờ đó, Mẫn không còn cách nào khác là phải ứng diễn thật tốt vai kịch oái ăm của mình, với một tâm trạng nửa tỉnh thức nửa hôn mê.

Nhưng Thu Thảo không dừng lại ở đó.

Với bản tính nghịch ngợm, một tháng sau, Thu Thảo lại “đánh” trực tiếp vào “người yêu” của Mẫn.

Không hề nghi ngờ chút gì về tính chân thật trong những lời “tâm sự” của Mẫn, cô lại giả giọng giận dỗi:

“... Trong khi những dấu hỏi về nhân vật Thu Thảo vẫn còn đó, tôi lại phát hiện ra anh đang quan hệ tình cảm với cô Thủy nào đó nữa. Thật là quá sức chịu đựng của một người con gái cả tin như tôi...”

Lá thư của Thu Thảo khiến Mẫn toát mồ hôi. Khi bảo “người yêu” của mình tên... Thủy, Mẫn định trả lời lấp liếm cho qua chuyện, không ngờ Thu Thảo nhớ dai còn hơn cả... máy tính điện tử và bây giờ lại lôi cái tên đó ra để “hại” anh.

Vì không đề phòng tình huống trở trêu đó, Mẫn vẫn hăm hở bóc thư ra cho cả bọn xem chung như thường lệ.

Vừa lướt qua lá thư, Nhiệm đã nhảy dựng lên:

- Chết mẹ rồi! Thăng Mẫn “đâm sau lưng chiến sĩ”!

Chuyên cũng ngó người ra:

- Quí quá gì vậy nè!

Nhiệm chồm tới chộp lấy vai Mẫn, găm gừ:

- Chơi trò gì vậy mày?

Mẫn ú ớ:

- Bình tĩnh nào! Chắc là có sự nhầm lẫn gì đây!

Nhiệm nghiêng răng:

- Nhầm lẫn gì nữa! Em Thanh Hương của mày đã “khai” tên người yêu của tao trong thư rõ ràng ràng!

Mẫn nhăn nhó:

- Buông tay ra đi! Tao thề là tao không hề đụng đến em Thủy của mày, dù chỉ một sợi tóc.

Nhiệm buông tay ra nhưng mặt mày vẫn chưa hết căng thẳng. Anh mím môi:

- Vậy tại sao em Thanh Hương lại “đặt vấn đề” em Thủy ở đây?

Mẫn gãi đầu, ấp úng giải thích:

- Chắc là em nghe lộn! Hôm trước em hỏi thăm về bạn bè của tao, tao có kể cho em nghe về mày với thằng Chuyên. Nhân tiện, tao nhắc đến em Sương và em Thủy! - Rồi Mẫn chép miệng, than thở - Không hiểu em nghe ba chớp ba nhoáng thế nào mà lộn em Thủy của mày thành... của tao!

Nhiệm tỏ vẻ ầm ức:

- Lộn gì mà lộn “độc” vậy không biết!

Rồi anh liếc Mẫn bằng ánh mắt nghi hoặc:

- Mà mày nói sao nghe khó tin quá!

Mẫn nuốt nuốt bọt:

- Tao xạo mày làm gì!

Chuyên hắng giọng:

- Chắc là thằng Mẫn nói thật! Theo nhận định của tao thì quan hệ giữa nó và em Thủy không hề có một dấu hiệu khả nghi nào. Trong trường hợp này, có lẽ là em Thanh Hương nhầm.

Nét mặt của Nhiệm rạng rỡ hẳn lên:

- Ủ, tao cũng nghĩ vậy. Nhưng mà nhầm kiểu này thì... nguy hiểm quá! Em Thủy mà...

Nhiệm đang nói bỗng ngừng bật, mắt ngó sững về phía cầu thang. Chuyên và Mẫn liền nhất loạt ngoảnh cổ lại, lập tức cả hai đổi sắc mặt và vội vàng mỉm cười tươi tắn:

- Mời Thủy vào chơi!

Chuyên vừa nói vừa nghĩ bụng: “Cô ta đúng là một... quái vật linh thiêng! Lần nào cũng vậy, hễ vừa nhắc đến cô ta là cô ta tức khắc xuất hiện!”.

Thủy bước vào. Cô nhìn Nhiệm, cười cười:

- Anh vừa nói xấu gì em đó?

Nhiệm nín thở:

- Nói xấu gì đâu! Anh định nói: “Em Thủy mà lên đây chơi thì tội mình... thích phải biết!” nhưng anh vừa mới nói có nửa câu thì em đã lên tới.

Thủy bĩu môi:

- Anh chỉ được cái tài nói phét!

Nhiệm gãi đầu:

- Phét đâu mà phét! Anh nói thật đó!

Thủy rùn vai:

- Em không tin!

Rồi cô chìa cuộn băng trong tay ra:

- Trả anh nè!

Nhiệm cầm lấy cuộn băng, hỏi:

- Em mượn cuộn khác không?

Thủy lắc lắc mái tóc: - Mượn! Anh còn cuộn băng nào hay không?

Thình lình Chuyên hắng giọng chen vào:

- Tôi có cuộn băng hay lắm! Thủy mượn không, tôi ượn.

- Băng gì vậy? - Thủy hỏi, giọng tò mò.

Chuyên tỉnh khô:

- Băng “ca nhạc theo yêu cầu”! Cuộn băng này hôm trước tôi nhờ Nhiệm thu giùm!

Nhiệm quắc mắt nhìn Chuyên:

- Vừa phải thôi ghen mày! Rồi anh hấp tấp nói với Thủy:
- Em đừng có nghe lời anh Chuyên! Ảnh nói đùa đó! Để anh lấy băng cho em mượn!

Sau khi “hăm dọa” Chuyên bằng một tia nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống đối thủ, Nhiệm bước lại chỗ hộp băng lục lục tìm tìm.

Lát sau, anh rút ra một cuộn băng ABBA đưa cho Thủy.

Thủy cầm cuộn băng lật tới lật lui một lát rồi đưa trả lại:

- Cuộn băng này hôm trước anh cho em mượn một lần rồi mà!

Nhiệm gật đầu:

- Ủ, nhưng nhạc hay mình nghe đi nghe lại đâu có sao! Em cứ cầm về nghe đi! Trong đó có bản “Lay all your love on me” anh rất thích.

Đợi cho Thủy vừa xuống khỏi cầu thang, Nhiệm lập tức quay sang Chuyên, nghiêng răng ken két: - Tính giờ trò đùa hả mày?

Chuyên nhe răng cười:

- Ai mà thêm giờ trò với mày! Tao chỉ “hù” chơi vậy thôi!

Nhiệm cau có:

- Thôi dẹp đi! “Hù” cũng không được! Mày “hù” kiểu đó có ngày tao đứng tim tao chết, mày ráng chịu à!

Chuyên nheo mắt:

- Sức mấy mà mày dám chết! Mày chết thì bỏ em Thủy cho ai! Nhất là lúc này tụi mày chuyển “tông” qua “anh anh em em” nghe ngọt xớt cứ như đường cát pha... đường phèn.

Nhiệm cười khẩy:

- Mày làm như mày với em Sương dạo này không “anh anh em em” vậy! Nói thật với mày là tao biết hết.

Chuyên ấp úng:

- Thì tao có... chối đâu!

Mấn dang hai tay, hệt như trọng tài quyền Anh, đồng dục phán:

- Vậy là huê! Khỏi cãi!

Rồi Mấn quay sang Nhiệm, trách:

- Còn mày, sao không cho em Thủy mượn cuộn băng mới mà đưa băng cũ chi vậy?
- Thì tao đã nói rồi! Để cho em nghe lại bản “Lay all your love on me”!
- Sao phải nghe lại bản đó?

Nhiệm xoa cằm:

- Thì để... phòng xa. Biết đâu những điều em Thanh Hương “tổ cáo” trong thư nó... đúng thì sao! Do đó, tao mượn bản nhạc để dặn em: “Lay all your love on me!”. Hãy dồn tất cả tình yêu của em cho anh! Đừng có chia cho thằng Mấn một chút xíu nào hết, dù nó có mon men tới xin xỏ, lạy lục...

Mấn “xì” một tiếng:

- Thôi đi mày ơi! Mày làm như ai cũng quen cái thói năn nỉ, ỉ ôi với bọn con gái như mày! Tao thêm vào em Thủy! Em Thanh Hương của tao còn dễ thương hơn em Thủy của mày gấp một trăm lần!

Thấy Mấn chê bai người yêu của mình, Nhiệm cáu tiết:

- Đừng có nói dóc! Nếu người yêu của mày dễ thương sao mày không dám giới thiệu với tụi tao?

Bị phản đòn thành linh, Mẫn bối rối:

- Không phải là không dám! Nhưng tao còn phải hỏi ý kiến em...

Nhiệm trề môi:

- Ý kiến cái con khỉ! Tháng trước mày cũng bảo để hỏi ý kiến, tháng này cũng vậy. Ý kiến cái quái gì mà lâu dữ vậy!

Mẫn tắc lưỡi:

- Em còn lưỡng lự...

Nhiệm nhún vai, giọng ngang phè:

- Có cái chuyện cón con vậy mà cũng lưỡng lự! Theo tao, mày nên cho em “de” là vừa!

- Hứ! Nói như mày!

Rồi không để cho Nhiệm kịp “chất vấn” tiếp, Mẫn đứng dậy bỏ đi tắm. Anh sợ ngồi nán lại, Nhiệm thắc mắc tới thắc mắc lui một hồi, rồi thêm “nhà phân tích” Chuyên xen vào hạch hỏi, anh sẽ lúng túng để lộ bí mật của mình mất.

13. Chương 13

Thu Thảo hỏi Mẫn:

- Chuyện của anh tới đâu rồi?

- Chuyện gì?

- Chuyện anh với chị Thủy đó!

- À, nói chung là tốt.

- Chỉ có đọc thấy mấy lá thư em viết cho anh không?

- Có.

- Chỉ có nói gì không? - Nói.

- Nói sao?

- Nói “đồ cà chớn”.

Thu Thảo giật mình:

- Nói em hả?

Mẫn cười:

- Không. Nói tôi.

Thu Thảo cũng cười:

- Rồi anh trả lời sao?

Mẫn hấp háy mắt:

- Tôi bảo: “Cà chớn gì đâu! Con bé Thanh Hương này nó yêu anh chứ anh... đâu có thèm yêu nó”.

Thu Thảo “xì” một tiếng:

- Anh nói vậy, sức mấy chị Thủy tin.

Mẫn gật gù:

- Lúc đầu thì không tin. Nhưng sau thì tin.

- Thật không?

- Thật. Bởi vì mấy lần thấy Thanh Hương hẹn đi chơi, cô ta “canh me” tôi sát nút. Tới giờ hẹn, thấy tôi nằm lì trên giường nghe nhạc, không buồn nhúc nhích, cô ta tin liền.

Thu Thảo cười:

- Vậy bây giờ em có phải viết thư cho anh nữa không?

Mẫn tròn mắt:

- Tiếp tục chứ! Thu Thảo mà ngưng “cung cấp” thư cho tôi một cái, tình hình xấu đi liền.

Thu Thảo rụt cổ:

- Dữ vậy hả?

- Chứ sao! Tình hình an ninh hiện nay vẫn đang còn bị đe dọa. Khi nào mọi việc đã suôn sẻ, tôi sẽ báo cho Thu Thảo biết. Lúc đó, Thu Thảo khỏi cần viết thư nữa.

Thu Thảo mỉm cười dễ dãi:

- Ủ, nếu vậy thì em sẽ tiếp tục “nhiệm vụ” của mình.

Mẫn sực nhớ ra một chuyện tối quan trọng. Anh dặn: - Nhưng từ nay trở đi, Thu Thảo đừng bao giờ nhắc đến tên Thủy trong thư nữa nghen!

- Sao vậy? Bộ chị Thủy giận hả? - Ủ. Cô ta cảm thấy bị xúc phạm. Cô ta bảo là mình bị bêu riếu.

Thu Thảo tròn mắt:

- Em có bêu riếu gì đâu!

Mẫn gãi đầu:

- Thì Thu Thảo không bêu riếu, nhưng cô ta lại cảm thấy như vậy. Thế mới kẹt!

Thấy “ông thầy” có vẻ khổ sở ghê quá, Thu Thảo động lòng từ bi:

- Thôi thì em sẽ không đụng đến chị Thủy của anh nữa.

Nói xong cô ngoan ngoãn lấy tập ra học, không chờ Mẫn giục tới giục lui như mọi hôm.

Tới giờ giải lao, Mẫn ngả người vào lưng ghế và lơ đãng nhìn quanh. Không thấy con gấu bông đâu, anh ngạc nhiên hỏi:

- Thu Thảo cất con gấu bông đâu rồi?

Bị hỏi thình lình, Thu Thảo lộ vẻ bối rối:

- Con gấu bông... hả...?

- Ủ, con gấu bông. Mọi khi tôi vẫn thấy nó trên kệ sách kia mà! Đâu rồi?

Thu Thảo thở dài:

- Em trả rồi!

Suýt chút nữa, Mẫn đã nhảy dựng lên. Anh trố mắt:

- Cái gì? Thu Thảo trả rồi à? Trả cho ai? Thu Thảo nhìn xuống đất:

- Thì trả cho anh Phúc.

Mẫn lại hỏi, sau một thoáng ngập ngừng:

- Sao Thu Thảo lại làm vậy?

Thu Thảo nhún vai:

- Không thích nữa thì trả chứ sao!

Giọng cô có vẻ bức bối pha lẫn chút giận dữ khiến Mẫn đâm ra ngại ngùng. Anh ngồi im một lúc lâu. Nhưng rồi không nén được tò mò, anh rụt rè hỏi:

- Có chuyện gì giữa hai người phải không?

Thu Thảo không đáp, nhưng cô khẽ gật đầu.

- Chuyện gì vậy? - Mẫn hắng giọng - Thu Thảo có thể nói cho tôi biết được không?

Thu Thảo dường như muốn tránh ánh mắt dò hỏi của Mẫn. Cô nhìn ra sân. Những bông hồng, những bông thược dược như thẫn lại dưới ánh nắng chiều gay gắt. Cây ổi già như chưa ra khỏi giấc ngủ trưa, những chiếc lá bám vào cành hững hờ và lười biếng, thỉnh thoảng lại uể oải đong đưa theo từng cơn gió hiem hoi. Hết trưa nhưng chưa tới chiều, mọi vật có vẻ bất động, không thêm xê dịch và không khí thì đặc quánh lại thành khối hệt như câu trả lời đang đông cứng trong lòng Thu Thảo. Cô phân vân nửa muốn nói nửa muốn không.

Thái độ của Thu Thảo khiến Mẫn băn khoăn:

- Chuyện khó nói lắm hả?

- Cũng chẳng đến nỗi khó nói lắm! - Thu Thảo cảm thấy hơi tự ái trước câu hỏi của Mẫn, cô quyết định chẳng thềm giấu giếm - Anh Phúc tình cờ thấy em đang viết thư cho anh.

- Rồi sao? - Mẫn giật thót.

- Anh gặng hỏi! - Thu Thảo chớp mắt.

Mẫn rất muốn hỏi “anh ta hỏi sao?” nhưng anh cảm thấy rất khó mở miệng. Anh ngồi im nhìn Thu Thảo, hy vọng cô sẽ kể tiếp.

Quả vậy, sau một tiếng thở dài cố nén, Thu Thảo nói tiếp, giọng chậm rãi nhưng không giấu được nỗi xúc động:

- Em nói sự thật. Em kể cho anh nghe về chuyện của anh. Nhưng anh không tin. Thế là... anh làm âm ỉ lên.

Thu Thảo ngừng lời. Mặt cô đỏ lên. Có lẽ cô cảm thấy xấu hổ khi nói về chuyện đó.

Còn Mẫn thì nhấp nhồm như ngồi phải lửa. Anh không hề ngờ cái trò chơi nghịch ngợm của mình lại là nguyên nhân dẫn đến sự hiểu lầm tai hại giữa Phúc và Thu Thảo. Vì vậy lòng anh vô cùng áy náy.

Anh nhìn Thu Thảo bằng ánh mắt xốn xang và nín thở hỏi:

- Thế là cãi nhau?

Thu Thảo nhún vai:

- Cãi làm gì ệt! Em trả lại con gấu bông. Và tất cả những thứ khác.

Mẫn tắc lưỡi:

- Thu Thảo làm vậy e rằng quá đáng!

- Chẳng có gì là quá đáng! - Giọng Thu Thảo quyết liệt - Một khi anh đã tỏ ra là một con người thiếu tế nhị, và nhất là thiếu lòng tin vào người khác. Hơn nữa, giữa em và anh chưa có gì rõ ràng để anh tự ình cái quyền la lối om sòm với em.

Mẫn hỏi, giọng phiến muộn:

- Anh Sơn biết chuyện này không?

- Biết! - Thu Thảo gật đầu - Ngay sau đó, anh Phúc đi nói với anh Sơn.

Mẫn lo lắng:

- Anh Sơn nói gì không?

Thu Thảo chớp mắt:

- Không! Anh Sơn hoàn toàn tin lời em.

Thu Thảo nói bằng giọng tỉnh bơ Trong khi đó, Mẫn toát mồ hôi hột. Anh không ngờ có một ngày câu chuyện bí mật tưởng chỉ có anh và Thu Thảo biết lại lộ ra tùm lum như vậy. Cứ nghĩ đến chuyện mai mốt giáp mặt với Sơn, anh cảm thấy lúng túng và xấu hổ đến chín người. Nhưng mặt khác, việc Sơn hiểu rõ và thông cảm “nhiệm vụ đặc biệt” của Thu Thảo lại khiến anh nhẹ nhõm. Anh nói với Thu Thảo:

- Như vậy, chuyện Thu Thảo và anh Phúc cũng chưa đến nỗi nào! Anh Sơn hoàn toàn có thể giải thích và thuyết phục anh Phúc về việc hiểu lầm vừa qua.

- Tất cả đã muộn rồi! - Thu Thảo cắn môi - Sau khi chuyện đó xảy ra, chiều nào anh Phúc cũng chở một cô gái lượn qua lượn lại trước nhà em, ý chừng muốn trêu tức em...

Mẫn chép miệng:

- Nhưng chắc gì giữa anh Phúc và cô gái kia đã có gì với nhau?

Thu Thảo hừ mũi:

- Có gì hay không, điều đó không quan trọng! Cái chính là anh Phúc đã xử sự không như một người đàn ông.

Mẫn vô cùng ray rứt khi thấy mình không thuyết phục được cô học trò bướng bỉnh. Anh thở dài:

- Tất cả là do lỗi ở tôi!

- Anh chẳng có lỗi gì trong chuyện này! - Thu Thảo phản đối - Thậm chí nhờ vậy, em mới có cơ hội nhận diện con người chính xác hơn. Điều đó chẳng tốt cho em hơn sao?

Mẫn ngồi im, anh chẳng biết phải nói gì. Thu Thảo đã nói vậy, có nghĩa là cô chẳng cần anh trả lời. Nhưng mặc dù cô cho là đã rút ra những kết luận bổ ích từ sự rạn nứt tình cảm giữa cô và Phúc và cô đón nhận điều đó một cách bình thản, anh vẫn không thoát khỏi tâm trạng dằn vặt, bứt rứt. Cái ý nghĩ vì anh, chính tại vì anh, vì câu chuyện bịa đặt về một cô Thủy hình sương bóng khói kia, sự rắc rối dẫn đến chia tay của Thu Thảo và Phúc mới xảy ra cứ dày vò anh suốt buổi dạy hôm đó.

Nó cứ lảng nhảng bám lấy đầu óc anh làm anh không thể tập trung vô bài giảng được đến nỗi đã mấy lần Thu Thảo phải lên tiếng chỉnh anh về những con tính cộng sai.

Mẫn rầu thúi ruột.

Đã vậy, về đến nhà, thấy Nhiệm ngồi ủ rũ như con gà mắc mưa nơi góc bàn, anh lại càng rầu hơn.

Nghe tiếng động, Nhiệm ngẩng đầu lên.

Thấy Mẫn, anh thều thào như người sắp chết:

- Cứu tao, mày ơi!

Mẫn ngán ngẩm:

- Làm gì mà kêu cứu hoài vậy? Bộ sắp chia tay tụi tao để ra đi hả?

- Đi đâu?

- Thì đi về... bên kia thế giới chứ đi đâu!

Nhiệm thản nhiên gật đầu:

- Ủ, có khi phen này tao “đi” thật!

Mẫn hoảng hồn. Anh sức nhớ Nhiệm là cái đứa nói gì làm nấy. Nó nói kiểu này không khéo nó định “đi” thật. Nghĩ vậy, Mẫn không dám cà rồn nữa. Anh ngó Nhiệm, lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Nhiệm ảo não:

- Em Thủy bỏ tao đi lấy chồng!

Mẫn giật mình: - Đừng có tung tin vịt, mày! Em lấy chồng sao tụi tao không biết? Hễ đám cưới là pháo nổ ù ù ù...

Nhiệm tiếp tục thở dài:

- Đám cưới thì chưa! Nhưng mà sắp!

- Hừm! Sắp thì nói làm gì!

Nhiệm quắc mắt: - Sao lại không nói! Chuyện tày trời như vậy mà mày kêu tao tỉnh bơ hả?

Mẫn lại hỏi:

- Đám hỏi chưa?

Nhiệm ngẩn người:

- Đám hỏi hả? Đám hỏi cũng... chưa luôn!

Mẫn nhăn mặt:

- Vậy sao mày dám cả quyết em sắp lấy chồng?

Nhiệm chép miệng:

- Thì em bảo với tao vậy.

- Em bảo hồi nào?

- Hồi chiều.

Mẫn nhú mày:

- Em có bảo em định lấy ai không?

- Không.

- Nhưng mày phải biết chứ?

Nhiệm lắc đầu:

- Tao cũng... không biết nổi! Em chỉ nói vậy thôi!

Mẫn cảm thấy mình đang lạc vào một trận đồ bát quái, tám cửa đều tối mò. Anh ngồi xuống ghế, đối diện với Nhiệm:

- Mày kể đầu đuôi câu chuyện nghe coi! Tại sao em lại tuyên bố xanh dờn như vậy?

Nhiệm háng giọng:

- Chả là hôm trước đi chơi với nhau, tao ngứa tay lục lọi túi xách em. Tình cờ thấy tờ chứng minh nhân dân của em, tao cầm lên coi và thế là tao biết được hôm nay là ngày sinh nhật của em. Hôm qua tao lùng sục khắp nơi trong thành phố và cuối cùng mua được cho em một món quà đẹp hết biết. Đó là một cái hộp kim chỉ nhỏ bằng bàn tay, có dạng cuốn sách, trông xinh xắn đáo để, bên trong không thiếu thứ gì: kim, chỉ, dao, kéo... món nào cũng nhỏ xíu như thể đồ chơi...

Nghe Nhiệm cà kê dê ngỗng lâu lắc, Mẫn sốt ruột:

- Kể lẹ vô chuyện chính đi! Mày cứ vòng vo tam quốc hoài!

- Yên chí! Sắp tới chỗ quan trọng rồi! - Nhiệm sửa lại thế ngồi và kể tiếp, giọng căng thẳng - Hồi chiều tao rủ em đi chơi và nhân lúc thuận tiện, tao rút hộp kim chỉ ra tặng em. Em cầm lấy món quà tao đưa với vẻ ngạc nhiên: “Quà gì vậy?”. Tao nói: “Quà sinh nhật cho em đó”. Em lộ vẻ xúc động thấy rõ. Hình như mắt em rưng rưng. Và em âu yếm nhìn tao, nói: “Trên đời này chỉ có anh là nhớ ngày sinh nhật của em. Ngay cả bố mẹ em cũng chẳng nhớ ngày hôm nay là ngày gì!” Lúc đó tao thấy thương em ghê, và không biết ma xui quỷ khiến thế nào, tao lại hào hứng bốc phét: “Không những anh nhớ như đinh đóng cột ngày sinh của em mà ngay cả ngày chết...”. Đang thao thao bất tuyệt, bỗng phát hiện ra mình nói hớ, tao liền thẳng rết một cái, miệng câm như hến. Nhưng tai em thính như tai mèo. Em nhìn tao bằng ánh mắt kinh hãi: “Anh vừa nói gì ngày sống ngày chết đó?”. Nhanh trí còn hơn Trạng Quỳnh, tao trở liền: “À, anh định nói là không những ngày sinh của em mà ngay cả ngày chết của... ông nội em anh cũng nhớ không sai một mảy”. Tưởng nói vậy cho qua truông, ai dè ông nội già cỗi ế của em vẫn còn sống nhăn, thế mới khổ! Em liền lồng lên: “A, anh trù cho ông nội em mau chết phải không?”. Tao nghe lạnh toát sống lưng, mặt mày méo xẹo, còn miệng thì ú ớ như thằng ngọng xem chuông. Ai mà biết được ông nội em ham sống dai đến như vậy! Nếu biết, tao ngu gì mà đụng đến cái ông Bành Tổ thời nguyên tử đó, tao dẫn ông cổ hoặc ông tăng của em ra là ngon ăn rồi!

Câu chuyện “thương tâm” của Nhiệm khiến Mẫn cười chảy nước mắt. Anh vừa cười vừa hỏi:

- Sau đó thì sao?

Nhiệm buồn xo:

- Còn sao nữa! Em tuyên bố sẽ bỏ tao, cái thứ miệng mồm độc địa, và em đi lấy chồng!

Mẫn lại cười bò. Nhiệm gắt:

- Cứu giùm tao không cứu! Cứ cười hoài!

Mẫn lắc đầu:

- Tao chịu! Chuyện tày trời như thế này phải nhờ tới thằng Chuyên!

Nhiệm nguyền Mẫn một cái dài cả chục cây số:

- Đồ... ba trợn! Rồi anh lại bó gối ngồi thu lu trên ghế, vừa gặm nhấm nỗi buồn vừa ngóng cổ chờ Chuyên.

Mẫn bỏ đi tắm. Lẫn trong tiếng nước chảy ào ào, anh nghe giọng ngậm ồ ề của Nhiệm từ ngoài vọng vào:

- Nụ tầm xuân nở ra xanh biếc

Em có chồng rồi anh tiếc lắm thay!

“Có chồng đâu mà có chồng! Em Thủy mới hù một phát, tên Nhiệm này đã quỳnh lên như gà mắc đẻ rồi!”, Mẫn bật cười khiến nước chảy vào miệng làm anh ho sặc sụa.

Khi Mẫn thay đồ bước ra thì vị cứu tinh của Nhiệm cũng vừa về tới.

Thấy Chuyên cầm cái hộp giấy nhỏ nhỏ, dài dài nơi tay, Mẫn hỏi:

- Gì vậy mày?

Chuyên giơ cái hộp lên trước mặt, lắc lắc:

- Cây viết.

- Mới mua hả?

- Ủ.

- Chi vậy?

Chuyên nháy mắt:

- Tặng người đẹp chứ chi!

- Em Sương hả?

- Chứ còn ai! Chẳng lẽ tao tặng... em Thủy!

Nhiệm đang rầu rĩ, lại có chuyện đang định nhờ vả Chuyên nên anh không buồn phải kích lại lời châm chọc của Chuyên như mọi khi. Anh chỉ ngồi nhếch mép cười ruồi.

Nhớ đến chuyện của Nhiệm khi này, Mẫn buột miệng hỏi Chuyên:

- Quà sinh nhật phải không?

- Sinh nhật đâu mà sinh nhật! Buổi học vừa rồi, em đánh mất viết, phải mượn viết tao. Thế là tao tự thấy có “nghĩa vụ” phải mua cho em một cây viết mới.

Đột nhiên, Nhiệm vọt miệng:

- Tặng viết khơi khơi như vậy chẳng có ý nghĩa gì!

Chuyên giật mình ngó Nhiệm:

- Mà nói vậy là sao?

- Ý tao muốn nói là cây viết mày tặng hay cây viết mua ngoài chợ, đối với em cũng chẳng khác gì nhau.

Chuyên tím mặt:

- Sao lại không khác?

Nhiệm vẫn bình thản:

- Khác gì đâu! Cây viết nào cũng là cây viết! - Rồi anh nghiêm mặt, “chỉ đạo” - Muốn khác, mày phải ra ngoài đường Lê Lợi, thuê người ta khắc một cái gì đó lên cây viết. Như vậy, nó vừa khác với cây viết mua ngoài chợ, lại vừa có ý nghĩa, mỗi lần nhìn thấy cây viết, em sẽ có cảm tưởng như nhìn thấy... bản mặt xấu trai của mày.

Không thèm chấp nhất đòn “đá hậu” của Nhiệm, Chuyên gật gù tán thưởng:

- Ý kiến mày hay đấy! Tao sẽ khắc tên em lên cây viết.

Nhiệm bĩu môi:

- Khắc tên thì xoàng quá! Tên người yêu thì mình phải khắc vào... tim. Còn trên cây viết phải khắc thứ khác!

Chuyên dao động:

- Ví dụ thứ gì?

Nhiệm gục gặc đầu:

- Những câu thơ chẳng hạn.

Chuyên khịt mũi:

- Mày lúc nào cũng thơ với thẩn! Muốn tặng thơ, chẳng thà ra hiệu sách mua đại một tập thơ tặng em quách cho rồi. Chứ còn khắc trên viết thì được bao lắm! Lèo tèo chừng một, hai câu là cùng!

Nhiệm “hứ” một tiếng:

- Nói như mày đâu có được! Mình khắc một, hai câu nhưng là một, hai câu thâm thúy, hàm súc, ý nghĩa lênh láng, còn hơn tặng cả một tập thơ luěnh loăng, hời hợt, chẳng đâu vào đâu.

Trước sự hùng biện của Nhiệm, Chuyên bị thuyết phục ngay. Anh phần chấn hỏi:

- Theo mày, tao nên khắc câu gì?

Nhiệm xốc cổ áo, trịnh trọng:

- Mày nên khắc câu thơ chữ hán: “Nhất nhật...”

Nhiệm chưa đọc dứt câu, Chuyên đã nhăn nhó cắt ngang:

- Lúc nào mây cũng cà rồn được! Mây định bảo tao khắc câu “Nhất nhật tại tù, thiên thu tại ngoại” chứ gì? Một ngày “ủ tù” bằng ngàn năm...

Nhiệm vội vàng xua tay:

- Bậy! Người đứng đắn như tao đời nào lại xui mây khắc cái câu xúi quẩy đó. Ý tao muốn nói đến câu thơ của Giả Đảo đời Đường: “Nhất nhật bất kiến sương, tâm nguyên như phế tỉnh”, dịch thơ là “Một ngày chẳng thấy sương rơi, khác chi giếng cũ lâu đời bỏ hoang”. Cái hay của câu thơ nằm ở chỗ “sương” vừa có nghĩa là giọt sương vừa có nghĩa là em Sương của mây. Một ngày không thấy em, lòng mây như giếng khô, hết như chung cư bị cúp nước vậy. Khắc cái lâm li, thống thiết đó lên cây viết, tao bảo đảm khi nhìn thấy, em sẽ xúc động ngất xỉu tại chỗ liền.

Chuyên khoái quá:

- Hay lắm! Tao sẽ đi khắc câu đó ngay bây giờ!

Rồi đang lúc hứng khởi, Chuyên không tiếc lời “bốc” Nhiệm lên mây xanh:

- Tao không ngờ mây “đầu cơ tích trữ” nhiều câu thơ độc đáo như vậy. Đúng là một thiên tài chứ không phải chơi! - Rồi Chuyên tặc lưỡi hít hà - Tao phải kiếm cách đền ơn mây vụ này mới được.

Nhiệm “chớp” liền:

- Mây khỏi kiếm chi ắt công. Tao có sẵn một cách đây rồi.

Thấy Nhiệm “bố trí” sẵn, Chuyên hơi hoảng. Anh hỏi, giọng cảnh giác:

- Cách đâu sẵn vậy mây? Bộ mây tính “gài thế” tao hả?

- Tao “gài” mây làm gì! Cách này dễ thôi!

- Mây tính bắt tao làm gì đó? - Chuyên hỏi lại, giọng vẫn còn đề phòng.

Nhiệm cười buồn:

- Dễ thôi! Gỡ giùm tao cái này chút!

Chuyên đoán ra ngay:

- Tơ lòng hả?

- Ừ.

Chuyên chọc:

- Tơ lòng mây sao rồi hoài vậy? Chắc là tơ “dỏm” rồi!

- Thôi đi mây! - Nhiệm cau mặt - Tao đang “tang gia bối rối” đây mà mây còn “đía”!

Chuyên làm mặt nghiêm:

- Đầu đuôi sao kể nghe coi!

Chỉ đợi có vậy, Nhiệm sụt sùi dốc bầu tâm sự.

Nghe xong câu chuyện “bi thương” của Nhiệm, Chuyên thở dài:

- Đời khổ thật! Chuyện tao cũng giống y như mây!

Nhiệm trố mắt: - Nghĩa là sao?

- Nghĩa là em Sương cũng tuyên bố sắp đi lấy chồng.

- Giỡn hoài!

- Tao giỡn mây làm gì!

- Sao kỳ vậy? Bộ mây cũng trù ẻo ông nội của em hả?

Chuyên lắc đầu:

- Ông nội em chết lâu rồi! - Thế thì tại sao? Hay là mày với em học hặc nhau?

Chuyên lại lắc đầu:

- Không! Quan hệ giữa tụi tao vẫn vô cùng êm thấm!

Nhiệm vò đầu:

- Thế thì tại sao em lại đòi đi lấy chồng?

Chuyên nhún vai:

- Ai biết!

Nhiệm lại hỏi:

- Mày có biết em định lấy ai không?

Chuyên gật đầu:

- Cái đó thì biết!

Nhiệm mở to mắt:

- Ai?

Chuyên cười toe:

- Tao chứ ai!

Nhiệm đá cái ghế kêu “rầm” một tiếng:

- Đẹp mày đi! Giỡn chẳng đúng lúc chút nào!

Chuyên cười hề hề:

- Thì thấy mày buồn buồn, tao giỡn chút xíu ày... giải khuây.

- Giải khuây cái con khỉ! Tao đang cần mày “gỡ rối tơ lòng” giúp tao chứ cóc cần mày làm trò hề. Muốn thọc lét, tao đi xem Bảo Quốc được rồi.

Chuyên thôi cười. Anh ngó Nhiệm, phán:

- Nói chung, chuyện trục trặc của mày cũng dễ giải quyết thôi. Nhưng bây giờ tao phải đi khắc cây viết. Tối về, tao sẽ “tham mưu” ày, bảo đảm “dứt điểm” cái một!

Nhiệm nhìn ra ngoài trời:

- Giờ này tối rồi mà đi đâu!

Chuyên đứng dậy. Anh bỏ hộp viết vào túi áo, nói:

- Mới tối thì ăn nhắm gì! Tao đi một lát về ngay.

Nói một lát nhưng Chuyên đi lâu thật lâu. Không biết Chuyên còn la cà ở những đâu nữa nhưng khi anh về đến nhà, Mẫn đã ngủ mất. Chỉ có Nhiệm vẫn kiên trì thức đợi.

Vì vậy, Mẫn không biết Chuyên đã trao cho Nhiệm “bữa bổi” gì để cột chân em Thủy. Nhưng sáng ra, thấy Nhiệm mặt mày tươi tỉnh, Mẫn đoán thứ “bùa phép” của Chuyên hẳn phải thiêng lắm.

Quả vậy, chiều hôm sau, mặt Nhiệm càng tươi, y như cây héo đã ngấm nước. Qua ngày hôm sau nữa thì mặt Nhiệm đã hơn hớn như hoa mùa xuân.

Chỉ có Chuyên là cau có.

Buổi tối, vừa tặng quà cho Sương xong, Chuyên về nhà hỏi Nhiệm:

- Hai câu thơ “Một ngày chẳng thấy sương rơi...” ai dịch mà hay quá vậy mày?

Nhiệm khoe:

- Tẩn Đà dịch đó! Ông này là vua dịch thơ.

Chuyên nghiêng rằng:

- Tặng đá chứ Tẩn Đà quái gì!

Nhiệm “teo”:

- Làm gì mà y sững sờ với tao vậy?

Chuyên sững sờ:

- Tao chưa bóp cổ mày là còn may, chứ sững sờ thì ăn thua gì! Hừm, mày làm tao quê mặt với em Sương!

Nhiệm vờ vịt:

- Làm gì mà quê mặt?

Chuyên gầm lên:

- Mày đừng có làm bộ ngờ nghệch! Thơ Giả Đảo làm gì có “kiến sương kiến khói”! Tao nghe lời mày, cứ tương đại vô, hóa ra ông già em là dân Hán học, em cũng rành ít nhiều thơ Đường. Thế là em cười vào mũi tao: “Hai câu của Giả Đảo là ”Nhất nhật bất tác thi, tâm nguyên như phế tỉnh“, một ngày không làm thơ, lòng như giếng hoang, chứ làm gì có ”kiến sương“?”. Tao chống chế: “Cái đó là do anh cố ý sửa lại cho nó phù hợp với... thời đại”. Em cười ruồi: “Vậy tại sao anh còn để tên Giả Đảo ở dưới?” - “Chứ chẳng lẽ anh để ở trên?”, tao pha trò một câu cho qua trường rồi vội vã đánh bài chuồn, tóc gáy cứ dựng đứng cả lên.

Nghe Chuyên hung hăng kể lể, Nhiệm cười khì:

- Tưởng gì! Thấy mày sửa thơ người xưa để nịnh em, em càng khoái chứ sao!

Mặt Chuyên hầm hầm, giọng bốc lửa:

- Khoái cái con khỉ! Lát nữa, tao sẽ nộp cho em Thủy cuộn băng “tấu hài” của mày!

Cú phản đòn của Chuyên khiến Nhiệm thất sắc:

- Thôi mà Chuyên! Chỗ anh em với nhau...

Chuyên quay mặt đi, gọn lỏn:

- Tao không thèm anh em với mày!

Nhiệm nuốt nước bọt:

- Nhưng mà tao thèm!

Cái kiểu pha trò từng từng của Nhiệm khiến Chuyên không thể giận lâu hơn được. Anh đành phải phì cười:

- Đồ... ba trợn!

14. Chương 14

Nhận được điện tín dưới thị trấn đánh lên báo tin mẹ ốm, Mẫn khẩn gúi về ngay.

Vội đi, Mẫn không kịp báo tin cho Thu Thảo. Anh chỉ đủ thời gian viết ngoáy một tờ đơn xin phép nhờ Chuyên ngày hôm sau lên trường anh nộp giùm.

Thu Thảo không hề biết một tí gì về chuyện này. Vì vậy cô vô cùng bồn chồn khi thấy Mẫn bỏ liền hai buổi dạy, chuyện trước nay chưa từng xảy ra. Thấp tha thấp thỏm, cô đoán non đoán già đủ thứ, hoặc giữa anh và Thủy đang xảy ra chuyện gì ghê gớm, hoặc anh bị đụng xe, hoặc anh đang ốm liệt giường, có khi anh... chết rồi cũng nên. Càng nghĩ, cô càng lo sốt vó.

Cho tới buổi học thứ ba, vẫn không thấy Mẫn xuất hiện, Thu Thảo quyết định đến tìm anh, theo địa chỉ trước nay cô vẫn thường gửi thư.

Chuyên và Nhiệm vừa đi chơi về, chưa kịp thay đồ, đã nghe có tiếng gõ cửa. Tiếng gõ rụt rè cứ vang lên từng chập.

Nhiệm bước ra mở cửa và ngay lập tức anh đứng chết trân luôn tại chỗ, quên cả hỏi khách là ai.

Mãi đến khi cô gái áp úng lên tiếng:

- Dạ, anh cho hỏi, đây có phải là nhà anh Mẫn?

Nhiệm mới hoàn hồn. Anh vội vã gạt đầu:

- Đúng rồi! Mời cô vào chơi!

Thu Thảo theo Nhiệm vào nhà. Cô gạt đầu chào Chuyên, rồi không đợi Chuyên chào đáp lại, cô hấp tấp đảo mắt nhìn quanh phòng và lo lắng khi không thấy Mẫn đâu.

Cô quay sang Nhiệm, bồi hồi hỏi:

- Anh Mẫn không có nhà hả anh? - Mẫn đi vắng! - Nhiệm gạt đầu.

Câu trả lời bình thường của Nhiệm, đối với Thu Thảo, lại giống như sự xác nhận mọi nghi ngờ của cô. Trong tâm trạng thăng thót đó, Thu Thảo hoang mang hỏi:

- Ảnh đang nằm bệnh viện hả?

Nhiệm ngạc nhiên:

- Ai bảo cô vậy?

Thu Thảo bối rối:

- Không ai bảo hết! Tự dưng em nghĩ vậy!

Nhiệm bật cười:

- Làm gì có chuyện đó! Tại cô quá lo đó thôi! Mấy hôm nay Mẫn về thăm nhà. Mẹ ảnh đang ốm.

Thu Thảo thở phào như trút một gánh nặng. Nghĩ đến sự lo lắng vô cơ của mình vừa rồi, cô xấu hổ đỏ bừng mặt.

Chuyên nãy giờ thắc mắc trong bụng, liền lên tiếng hỏi: - Xin lỗi, có phải tên cô là Thanh Hương?

Thu Thảo thoáng rùng mình nhưng cô kịp thời trấn tĩnh và lắc đầu:

- Anh nhầm rồi! Em tên Thu Thảo!

Chuyên và Nhiệm cùng “ồ” lên một tiếng.

- Hóa ra đây là học trò của “thầy” Mẫn!

Trước sự reo hò ầm ĩ của hai ông bạn của “thầy” mình, Thu Thảo ngượng ngịu ngó lơ ra cửa sổ. Còn Chuyên và Nhiệm từ khi phát hiện ra Thu Thảo là... Thu Thảo, cóc phải “cô kia” cả hai đâm ra cụt hứng và không khí hồi hộp, căng thẳng từ lúc Thu Thảo xuất hiện đã nhanh chóng biến mất.

Chuyên hỏi:

- Thu Thảo tìm Mẫn có chuyện gì quan trọng không?

Thu Thảo quay lại:

- Đâu có gì quan trọng! Tại thấy ảnh mấy ngày liên tiếp không đến dạy, em tưởng ảnh ốm nên đến thăm.

Nhiệm liếc cuốn tập Thu Thảo cầm nơi tay:

- Còn cuốn tập gì đây?

Thu Thảo ấp úng:

- Đây là... cuốn tập toán của em.

Nhiệm hỏi tới:

- Thu Thảo cầm đi đâu vậy? Có bài toán khó phải không?

Thu Thảo đỏ mặt. Cuốn tập cô cầm theo thật ra chỉ là cái cớ. Nó giúp cô đỡ bối rối khi đến tìm Mẫn. Vì vậy nghe Nhiệm hỏi, cô lúng túng vo tròn cuốn tập và xoay xoay trong tay:

- Vâng! Nhưng thôi, để lúc khác...

Nhiệm chìa tay ra, nhiệt tình một cách trâng tráo:

- Lúc khác gì! Không gặp Mẫn thì đưa đây tụi này giải giùm cho!

Thu Thảo mỉm cười ngượng ngáp: - Thôi, để đợi khi nào anh Mẫn lên...

- Trời đất! Hơi sức đâu mà đợi! - Nhiệm kêu lên - Thu Thảo cứ đưa đây!

Chuyên cũng hòa vào:

- Thu Thảo cứ coi tụi này như Mẫn vậy, đừng ngại gì hết!

Thấy không thể từ chối được, Thu Thảo đành đưa cuốn tập cho Nhiệm, vẻ mặt hơi bẽn lẽn.

Nhiệm đặt cuốn tập trước mặt. Chuyên lập tức kéo ghế xích sát lại. Cả hai mặc dù đang theo học Đại học tổng hợp Văn nhưng vẫn chưa quên những kiến thức môn toán lớp mười hai, nhất là Chuyên, một “cây toán” thời phổ thông trung học.

Vừa lật tập ra, Chuyên và Nhiệm bỗng giật nảy mình và cả hai bất giác đưa mắt nhìn nhau. Nổi ngạc nhiên sững sốt hiện rõ trong hai đôi mắt mở to. Vẻ mặt của Chuyên và Nhiệm như đang muốn hỏi lẫn nhau: “Tại sao nét chữ trong cuốn tập này lại giống như in nét chữ của... Thanh Hương?”.

Trong một thoáng, không ai bảo ai, cả hai chàng trai đều quay lại nhìn Thu Thảo, vẻ dò hỏi.

Thu Thảo nhận ra ngay thái độ khác lạ của Chuyên và Nhiệm nhưng cô không kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Vì vậy, khi Chuyên lại hỏi:

- Thu Thảo là... Thanh Hương phải không?

Thu Thảo hơi chột dạ nhưng cô vội vàng chối biến:

- Khi này em đã nói rồi. Em không phải là Thanh Hương. Chắc anh nhầm em với ai.

Chuyên cười tỉnh: - Nhầm sao được!

Và anh chỉ tay vào cuốn tập:

- Nét chữ của Thu Thảo với nét chữ của Thanh Hương chẳng là một là gì!

Thu Thảo tái mặt. Bây giờ cô mới sực nhớ ra “bút tích” của mình còn lưu lại đầy đủ trên những lá thư gửi cho Mẫn và hai ông bạn quý quái này chắc đã “mổ xẻ” không sót một dòng nào. Nhớ lại những lời lẽ tình tứ, thậm chí đôi lúc ẻo lả, mình đã viết trong thư, Thu Thảo ngượng chín cả người. Cô tiếc là mình không thể chui ngay được xuống đất.

Thấy Thu Thảo ngồi lặng trên ghế, mặt mày bàng hoàng, Chuyên và Nhiệm càng tin cô là người yêu của Mẫn. Và lại, những nét chữ trong cuốn tập là một bằng chứng không thể chối cãi.

Nhiệm vuốt lại cổ áo và đưa tay lên đầu “uốn nắn” lại mái tóc xù lông nhím bất trị, cố tạo vẻ đàng hoàng của một chủ nhà lịch sự tiếp người yêu của bạn, rồi chép miệng đơn đả:

- Trời ơi, tụi này nghe Mẫn kể về Thanh Hương hoài mà đâu biết Thanh Hương là Thu Thảo. Đã bao nhiêu lần tụi này kêu Mẫn dẫn người yêu về ra mắt anh em nhưng lần nào Mẫn cũng bảo Thu Thảo chưa cho phép. Hôm nay tình cờ gặp ở đây...

Nhiệm cứ hào hứng thao lao bất tuyệt. Còn Thu Thảo thì dở cười dở khóc. Mỗi lời nói của Nhiệm như một sợi chỉ oan khiên cột chặt cô vào vở bi hài kịch không mong đợi và tai hại hơn, không biết đến bao giờ mới hạ màn này.

Cuối cùng, chẳng đành dừng, cô đành thầm xin lỗi Mẫn và quyết định chấm dứt màn hiểu lầm dai dẳng này. Cô ngắt lời Nhiệm, giọng cố tỏ ra bình tĩnh:

- Nhưng em không phải là Thanh Hương! Em chỉ là Thu Thảo!

Chuyên vọt miệng:

- Bây giờ thì Thanh Hương hay Thu Thảo gì cũng được! Miễn tụi này được “diện kiến dung nhan” người yêu ông Mẫn là thỏa lòng mong ước rồi!

Giọng điệu hài hước pha cái lương của Chuyên càng khiến Thu Thảo nhột nhạt. Cô nhún vai:

- Em cũng không phải là người yêu anh Mẫn.

Nhiệm nheo mắt:

- Đến giờ này mà Thu Thảo còn chối thì lạ thật! Vậy chứ không phải Thu Thảo viết thư cho Mẫn sao?

Thu Thảo cắn môi:

- Thì em viết. Nhưng anh Mẫn nhờ em viết. Chuyên và Nhiệm gần như cùng một lúc nhồm lên khỏi ghế và kêu lên kinh ngạc: - Cái gì? Mẫn nhờ Thu Thảo viết?

Thu Thảo không đáp. Cô lặng lẽ nhìn xuống đất thay cho câu trả lời.

Nhiệm lại hỏi, giọng chưa hết thẳng thốt:

- Tại sao Mẫn lại làm vậy, Thu Thảo có biết không?

Biết không thể giấu được nữa, sau một thoáng ngập ngừng, Thu Thảo đành “cung khai”:

- Anh Mẫn bảo người yêu của anh đối xử với anh không được tốt. Chị ấy có vẻ... coi thường anh. Do đó, anh nhờ em giả tên Thanh Hương viết thư cho anh. Anh bảo đọc những lá thư đó, người yêu của anh sẽ trở nên “biết điều” hơn.

Lời giải thích của Thu Thảo càng khiến Nhiệm thắc mắc:

- Người yêu của Mẫn là ai sao tụi này không biết cả? Thu Thảo có gặp cô ta lần nào chưa?

- Chưa! - Thu Thảo lắc đầu. Nhiệm lại hỏi:

- Mẫn có bảo cô ta tên gì không?

- Có. Anh Mẫn bảo chị ấy tên Thủy.

Trong khi Nhiệm giật nảy người như đập phải lửa thì Chuyên cười ha hả. Anh chỉ tay vào người Nhiệm, nói với Thu Thảo:

- Thu Thảo bị Mẫn “xí gạt” đó! Thủy là người yêu của anh này nè!

Đến lượt Thu Thảo trở mặt:

- Ủa, sao kỳ vậy? Hay là anh Mẫn quen một chị Thủy nào khác?

Chuyên khịt mũi:

- Làm gì còn cô Thủy nào nữa!

Sự thật trái ngược và bất ngờ khiến Thu Thảo hoang mang tột độ. Cô chớp mắt, và không hiểu là định nói với Chuyên hay nói với chính mình:

- Sao anh Mẫn bảo...

Nửa chừng, cô bỗng ngừng bật. Cô chợt nhận ra cái câu nghi vấn cô vừa định thốt lên trong lúc này hoàn toàn thừa thãi. Như một người đi trong sương mù, cô có cảm giác mình đang trôi bồng bềnh và đang bị bủa vây giữa giữa vô số ảo ảnh, và trong mớ hỗn độn mơ hồ đó, cô nghe tiếng nói của Nhiệm vang vọng bên tai:

- Từ xưa đến giờ, Mẫn chưa hề có lấy một người bạn gái, làm gì có chuyện người yêu!

Thu Thảo bỗng nhiên sực tỉnh. Trong thoáng mắt, cô chợt hiểu ra tất cả.

Với nỗi xót xa ngập lòng, Thu Thảo bùi ngùi đưa mắt nhìn Nhiệm. Nhiệm khẽ ngó đi chỗ khác. Thu Thảo lại quay sang Chuyên. Nhưng Chuyên cũng vội vã tránh tia nhìn thăm thẳm của cô. Anh lặng lẽ nhìn ra cửa sổ, giả vờ ngắm những trái dầu rơi.

Cũng như Thu Thảo, Chuyên và Nhiệm đã nhanh chóng rút ra từ chuyện tình giả kia những tâm trạng thật của bạn mình.

Tự nhiên, không khí trong phòng im ắng hẳn đi. Hai chàng trai cầm đầu giải toán không nói một lời, ngồi viết hí hoáy lặng lẽ như trong một cuốn phim câm.

Đang góc bàn, Thu Thảo ngồi một mình một thế giới, lòng bồi bồi những cảm xúc ngổn ngang.

Cho đến khi Thu Thảo đứng dậy cầm lấy cuốn tập ra về, cả ba không ai nói với ai một lời. Nhưng qua những ánh mắt chớp vội, mọi người đều hiểu rằng họ đang nghĩ đến Mẫn.

Mẫn lên.

Anh hoàn toàn không hay biết gì về cuộc gặp gỡ tay ba xảy ra trong những ngày anh vắng mặt ở thành phố.

Vừa thấy Mẫn xuất hiện ở ngưỡng cửa, Chuyên hỏi thăm ngay: - Bác ở nhà đỡ chưa?

Mẫn vui vẻ:

- Đỡ nhiều rồi! Nói chung, sức khỏe đã trở lại bình thường.

Mẫn bước vào phòng. Anh đặt túi xách lên bàn, mỉm cười hỏi Chuyên: - Mấy hôm nay có gì mới không?

- Cũng bình thường! - Chuyên đáp.

Nhiệm bộp chộp:

- À, hôm trước có em...

Đang nói, Nhiệm sực nhớ ra, liền giật mình “bể lái”:

-... em... Sương...

Mẫn liếc Nhiệm, tò mò:

- Em Sương sao?

Nhiệm cà lăm: - À... à, em... đi chơi với thằng Chuyên.

Mẫn hừ mũi:

- Xa một tuần gặp lại, tao thấy mày vẫn chưa bỏ được cái tật ăn nói vô duyên. Em Sương đi chơi với thằng Chuyên thì có gì lạ đâu!

Chuyên trừng mắt ngó Nhiệm:

- Tao thấy mày “tóp” lại là vừa! Ăn nói vô duyên mà cứ đòi nói hoài!

Biết Chuyên “cảnh cáo” mình về cái vụ nói hớ vừa rồi, Nhiệm nhe răng cười giả lả.

Mẫn lại hỏi:

- Mấy hôm nay tao có thư không?

Chuyên tắc lưỡi:

- Không.

- Chắc em Thanh Hương giận tao rồi! - Mẫn chếp miệng than thở - Hôm về quê, tao không kịp báo cho em biết. Thế là tối nay lại phải có một màn năn nỉ ỉ ôi ra trò!

Nếu như trước đây, Nhiệm sẽ không bỏ lỡ cơ hội châm chọc Mẫn bằng thích. Nhưng hôm nay, Nhiệm không buồn cà khịa. Trái lại, anh trấn an Mẫn với một vẻ nghiêm trang ít thấy:

- Ôi, chuyện đó chẳng có gì khó! Mà nói lý do mẹ ốm, phải về nhà gấp, là em thông cảm ngay thôi.

Mẫn gật gù:

- Ủ, tao cũng nghĩ vậy.

Rồi anh quay sang Chuyên:

- Tối nay cho tao mượn một, hai ngàn nghen?

Chuyên hỏi, giọng nghi ngờ:

- Mà mới về nhà lên, sao hết tiền được?

Mẫn vỗ túi:

- Tiền thì có đây nhưng chỉ đủ để đóng tiền trọ.

- Nhưng mà cần tiền làm gì?

Mẫn vỗ ngực:

- Thì tao đã nói rồi. Tối nay tao đi chơi với em Thanh Hương.

- Xạo đi mà! Tối nay mà còn phải dạy kèm chỗ em Thu Thảo kia mà! Mẫn nhấn nhó:

- Thì sau khi dạy xong, tao đi chơi! Nhưng mà có muốn ượn tiền không mà truy tới truy lui vậy?

Chuyên cười. Anh móc tiền ra đưa Mẫn:

- Nè! Cho mà luôn đó, khỏi trả!

Mẫn trợn mắt:

- Ái chà chà! Sao tự nhiên mà tốt với tao quá xá vậy nè?

Chuyên không đáp. Anh bước lại giường mở máy nằm nghe nhạc. Trong khi đó, Nhiệm lui cui đi vo gạo chuẩn bị nấu cơm chiều. Đó là công việc của Mẫn xưa nay. Nhiệm làm không quen nên khi chắt nước, anh làm đổ cả gạo ra ngoài.

Mẫn vừa thay đồ vừa ngạc nhiên quan sát Nhiệm. Thấy Nhiệm lóng ngóng, anh bảo:

- Để đó tao nấu cho!

- Tao nấu được rồi! - Nhiệm từ chối.

Mẫn nhướng mắt:

- Làm gì bữa nay mà siêng bắt tử vậy?

Nhiệm không trả lời thẳng câu hỏi của Mẫn. Anh khẽ nói:

- Mà đi xa về mệt, nằm nghỉ đi!

Mẫn không nói gì nhưng anh có vẻ cảm động.

Suốt buổi chiều hôm đó và cả những ngày hôm sau, Mẫn có cảm giác Chuyên và Nhiệm đối xử với anh dịu dàng hơn hẳn trước kia. Thoạt đầu anh tưởng hai tên này đang định “giở trò” với anh, đang định giăng một cái bẫy gì đó, nhưng sau một thời gian chờ đợi, chẳng thấy gì xảy ra, anh không chú ý đến nữa và từ đó anh yên tâm sống trong sự chăm sóc tế nhị và ân cần của Chuyên và Nhiệm.

Cả Thu Thảo cũng đối xử với Mẫn với một vẻ gì đó khác trước. Mẫn cảm nhận được điều đó mặc dù nó không thật rõ ràng, không thể phân tích và không thể gọi tên được.

Cô trở nên ngoan ngoãn hơn. Cô không còn cãi lời Mẫn một cách ương bướng, không còn thích thú chàm chọc anh và tìm cách nắn nã kéo dài giờ nghỉ giải lao giữa hai tiết học.

Thu Thảo vẫn thực hiện “nhiệm vụ” viết thư cho Mẫn một cách đều đặn, kiên trì và vui vẻ. Nhưng mặc dù không để ý, Mẫn vẫn nhận thấy những lời lẽ giận hờn, những giọng điệu nghịch ngợm đã hoàn toàn biến mất trong những lá thư gần đây của cô. Thay vào đó là những dòng tâm tình nghiêm trang hơn, và đậm thắm hơn, ít ra đó cũng là cảm giác của Mẫn. Thậm chí đôi lúc Mẫn tưởng như phảng phất đâu đây những tiếng thở dài vọng ra từ những dòng chữ đang lay động trên trang giấy kia.

Những lúc đó, lòng Mẫn không khỏi nao nao, đồng thời anh cũng thầm phục tài “diễn kịch” của Thu Thảo, một cô gái biết cách phủ lên các trang thư giả tạo kia những nỗi buồn vui đủ sức rung động lòng người.

Rõ ràng những thay đổi nhỏ nhoi và tinh tế đó chỉ khiến Mẫn đôi lúc ngạc nhiên nhưng không để lại trong đầu anh một thoáng ngờ vực nào. Mãi chìm đắm trong trò chơi độc đáo của mình, mãi thích thú thưởng thức vẻ tò mò trên gương mặt của Chuyên và Nhiệm về mối tình của anh với “Thanh Hương”, mãi say sưa thông báo những diễn biến trong quan hệ tình cảm giữa anh và “Thủy” trước cặp mắt quan tâm lo lắng của Thu Thảo, Mẫn không hề mấy may chú ý đến sự thay đổi quan trọng nhất: trong những ngày gần đây hầu như không ai, kể cả Chuyên, Nhiệm và Thu Thảo, chủ động khơi gợi hoặc hỏi han về “chuyện tình” của anh, chỉ những khi nào anh hào hứng đề cập đến “Thanh Hương” hoặc “Thủy” thì Chuyên, Nhiệm hoặc Thu Thảo mới lên tiếng hòa theo với một vẻ chân thành đáng tin cậy.

Vì vậy, cho đến lúc này, Mẫn vẫn cứ đinh ninh trong trò chơi tai quái này, anh vẫn là người điều khiển vô hình sau bức màn nhung, anh vẫn là người duy nhất nắm giữ các đầu mối của sự bí mật và chừng nào anh vẫn còn cảm thấy thú vị với trò chơi, chừng nào anh chưa quyết định vén lên bức màn bí mật kia thì lúc đó trước mắt mọi người, anh vẫn là một chàng trai đang yêu và được yêu. Như Chuyên. Như Nhiệm. Như tất cả mọi người.

Chuyên, Nhiệm, và Thu Thảo, mặc dù không ai bảo ai, mỗi người đều tự cảm thấy có trách nhiệm bảo vệ sự bí mật đã không còn bí mật kia của Mẫn.

Để lộ điều đó ra, không chỉ là đổ vỡ một bí mật mà còn làm đổ vỡ một ước mơ, đổ vỡ một tâm trạng mà có khi còn tai hại hơn thế nữa. Bởi, trò chơi của Mẫn suy cho cùng rõ ràng không phải là một trò chơi.

15. Chương 15

Rồi cũng đến một ngày Mẫn tự quyết định chấm dứt trò chơi của mình.

Cái quyết định đó đến với Mẫn vào lúc trời chập choạng tối, khi anh đang ngồi một mình trong công viên nhàn nhai một cọng cỏ ứt.

Lúc đó có lẽ khoảng sáu rưỡi chiều. Ngày chưa tắt hẳn, đêm vừa mới tới. Chung quanh Mẫn, những gốc cây, những vạt cỏ, những chiếc ghế đá mỗi lúc một chìm vào một vùng tranh tối tranh sáng, đùng đục và buồn rầu. Trong khoảng nhờ nhờ đó, Mẫn trông rõ những chiếc lá đang thiu thiu ngủ, chúng chúc đầu xuống, bắt động, mệm mội và thỉnh thoảng lắc lư uể oải theo gió, ngay trên chỗ anh ngồi.

Nền trời chưa đủ tối để anh có thể không nhìn thấy những chiếc lá thiêm thiếp kia in mình lên đó. Nếu như những ngọn cỏ dưới chân anh ngược mắt nhìn lên, hẳn chúng cũng sẽ trông thấy rõ mồn một cái bóng đen phiền muộn của anh.

Đây là công viên Mẫn thường ngồi.

Cứ mỗi lần thực hiện những cuộn hẹn hò với “Thanh Hương”, Mẫn đều trốn Chuyên và Nhiệm ra đây. Suốt mấy tiếng đồng hồ liền ngồi lì trên ghế đá, Mẫn để cho đầu óc mình đi lang thang tùy thích. Anh nghĩ đến kỳ thi sắp tới, đến nghề nghiệp tương lai, đến cha mẹ già ở nhà, đến thị trấn buồn tẻ dưới quê, đến quãng đời thơ ấu dài dằng dặc của mình. Và cuối cùng, bao giờ cũng vậy, anh buộc phải nghĩ đến cuộc đi chơi với “Thanh Hương” tối nay, dựng lên một câu chuyện tình tứ tưởng tượng giữa hai người để lát nữa về nhà biết đường mà trả lời những câu hỏi tò mò của Chuyên và Nhiệm.

Trước nay, Mẫn vẫn tự nhủ những cuộc “tự hẹn hò” ở công viên của mình là một cuộc dạo mát, một thú tiêu khiển lành mạnh, thậm chí là một hoạt động thể dục bổ ích. Đi lại sau bữa ăn cho tiêu cơm, ngồi một mình trong công viên giúp tinh thần tỉnh táo, thư giãn, lại được hít thở không khí trong lành, tất cả những điều đó hoàn toàn đáng mơ ước đối với sức khỏe của bất cứ ai. Với lập luận mang màu sắc y học đó, Mẫn luôn tỏ ra yên tâm với những cuộc hẹn hò của mình.

Nhưng hôm nay, những lý lẽ có vẻ chính đáng đó không còn đem lại cho Mẫn cảm giác bình yên như trước đây nữa. Trong một phút giây chán ngán và buồn rầu, anh bỗng nhận ra tất cả về nguy hiểm trong sự tự giải thích của mình. Anh cay đắng hiểu rằng cái ý tưởng về “thú tiêu khiển lành mạnh” của anh chỉ là một sự bào chữa, một sự tự trấn an không hơn không kém. Anh đã tìm cách phủ lên nỗi cô đơn bất lực của mình một lớp sơn hào nhoáng giả tạo chẳng khác nào người thợ kim hoàn đang tìm cách mạ vàng lên một thứ sắt gỉ bỏ đi.

Bóng tối càng lúc càng đậm đặc trong công viên. Những vòm lá sẫm màu thấp thoáng ẩn hiện trong ánh sáng chập chờn hắt lại từ những bóng đèn thủy ngân xa tít bên ngoài. Mẫn quay đầu nhìn quanh. Đây đó trên những chiếc ghế, hệt như chiếc ghế Mẫn ngồi, những đôi tình nhân đang thắm thì to nhỏ. Đắm mình trong hạnh phúc, họ dường như quên hết chung quanh và chắc chắn họ không hề và không cần biết đến sự hiện lẻ loi của Mẫn ở bên cạnh.

Mẫn không ngăn được tiếng thở dài. Anh chợt hiểu ra, kể từ giây phút này, nỗi xót xa chán ngán đã thế chỗ cho sự thích thú trong trò chơi của anh và vì vậy đã đến lúc nó phải chấm dứt.

Mới khi nãy đây, Mẫn còn hỏi vay tiền Nhiệm.

- Chi vậy? - Nhiệm hỏi.

Mẫn cười tươi:

- Thì như mọi lần. Đi xi-nê với em Thanh Hương.

Khác với thường lệ, Nhiệm không buồn vặn vẹo và châm chọc Mẫn. Anh lặng lẽ móc tiền ra đưa Mẫn, lại còn nói:

- Chúc vui vẻ.

“Vui vẻ cái con khỉ!”, Mẫn nghĩ thầm trong đầu và cầm tiền bước ra khỏi nhà.

Cũng như trong những lần “hẹn hò” trước đây, thoát đầu Mẫn đi lang thang vô định qua các đường phố, thỉnh thoảng ghé bất chợt vào một cửa hàng bên đường, đứng ngắm nghía những con búp bê bằng vải trong các tủ kính, những lọ nước hoa, những hộp chì màu. Ngắm chán, Mẫn lại đi. Rồi lại vào một cửa hàng khác để lơ đãng ngắm những dãy chai rượu đủ màu bày trên quầy như những chú lính xếp hàng. Rồi Mẫn lại thất thểu bước ra.

Lòng vòng như vậy khoảng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Mẫn lại tìm đến công viên quen thuộc và ngồi vào chiếc ghế quen thuộc. Mẫn sẽ ngồi lại ở đó, cột mình vào chân ghế và những nghĩ ngợi lan man, cho đến chừng nào Mẫn đoán là những người đi xem phim xuất bãi giờ đã ra về. Lúc ấy, Mẫn mới đứng dậy, ngáp một vài cái và “chia tay với Thanh Hương” để lê gót về nhà với vẻ mặt hớn hờ và đôi mắt lấp lánh một thứ ánh sáng đặc biệt của hạnh phúc.

Nhưng hôm nay, Mẫn cóc cần những thứ đó. Trát lên mặt mình những phấn son hạnh phúc không thật để gạt gẫm Chuyên và Nhiệm đối với Mẫn không còn là trò vui nữa. Rút người vào trong nỗi cô đơn lạnh lẽo, tự dưng Mẫn cảm thấy tội nghiệp mình và anh nhận ra tất cả tính chất bi kịch trong trò chơi tình cảm của mình.

Trong lúc này, hơn ai hết, Mẫn bàng hoàng hiểu rằng khi dựng lên trò chơi oái ăm đó, không phải anh đã đùa với Chuyên, với Nhiệm hay với Thu Thảo, mà thật ra anh đã đùa với chính anh, với chính trái tim cô độc của anh. Anh đã moi trái tim tội nghiệp đó ra khỏi lồng ngực, tước mất của nó sự bình yên lặng lẽ, để tung hứng nó giữa cuộc đời như một diễn viên xiếc. Cho đến khi nó bị bầm dập, bị xây xát và cất tiếng rên rỉ trong lòng tay anh, anh mới nhận ra sự tàn nhẫn ác độc của mình.

Mẫn lại thở dài và nhìn ra chung quanh. Một số cặp tình nhân đã bỏ đi, một số cặp mới đến. Người đi kẻ đến chẳng ai thêm chú ý đến Mẫn. Đã mấy lần anh tính bỏ về nhưng vì không biết đích xác bây giờ là mấy giờ, các rạp xi-nê đã vắng xuất chưa nên anh đành nấn ná ngồi lại với những ý nghĩ buồn thảm xoắn tít trong đầu.

Gần đây, thêm một điều khiến Mẫn sợ hãi. Không biết từ lúc nào, Mẫn đã đồng hóa Thanh Hương với Thu Thảo. Điều đó xảy ra hoàn toàn ngoài ý thức của anh. Trong những ngày vừa qua, anh thường gặp Thanh Hương trong giấc mơ. Cô mang gương mặt của Thu Thảo, nói chuyện với anh bằng giọng nói của Thu Thảo, cười với anh bằng đôi môi của Thu Thảo và nhìn anh âu yếm bằng đôi mắt của Thu Thảo.

Lúc tỉnh dậy, Mẫn hoang mang và khổ sở gạt bỏ tất cả những hình ảnh trong giấc mơ ra khỏi đầu óc của mình. Nhưng qua đêm hôm sau, thừa lúc anh chợp mắt, không còn một chút xíu khả năng đề phòng, Thu Thảo lại hiện đến, nắm tay anh và nói:

- Em là Thanh Hương đây!

Sau những giấc mơ quái dị đó, mỗi lần gặp Thu Thảo, Mẫn luôn cảm thấy ngượng ngập. Anh có cảm tưởng mình đã làm một việc gì đó không đúng đắn và đáng xấu hổ. Ừ thì đã đành là giấc mơ, Mẫn tự giấu cột mình, nhưng là giấc mơ ở trong đầu mình chứ đâu phải trong đầu người khác.

Những diễn biến đáng lo đó càng cho phép Mẫn kết luận trò chơi của anh đã đi quá xa. Và vì vậy, cần phải chấm dứt trước khi mọi việc trở nên quá muộn. Khi đã quyết định dứt khoát như vậy, Mẫn vô cùng kinh ngạc nhận ra sự thần thờ tê dại của mình. Quả thật, anh cảm thấy rất đau lòng khi phải chia tay với mối tình tưởng tượng kia, bởi dẫu là tưởng tượng nó cũng vẫn là mối tình đầu tiên và duy nhất của anh, hơn nữa suốt một thời gian dài sống với mối tình đó, anh cảm thấy nó quen thuộc đến nỗi một khi từ bỏ nó, anh như rơi vào một nỗi trống vắng ghê người.

Dường như có tiếng dế gáy đâu đây sát chỗ Mẫn ngồi. Anh nghiêng đầu lắng tai nghe, giống như thỏ nhỏ anh vẫn thường ngóng tiếng dế để lần tìm hang của nó. Tiếng dế thoát xa thoát gần, thoát phải thoát trái, như muốn đùa cợt với Mẫn. Anh hết nghiêng đầu sang bên này đến nghiêng đầu sang bên khác mà vẫn không xác định được con dế tình quái kia đang nấp ở đâu. Mãi mê với trò chơi tuổi thơ, lòng Mẫn dần dần trở nên thanh thản. Cho đến khi Mẫn rời khỏi công viên, những nỗi muộn phiền trong lòng anh dường như đã nhẹ nhõm hơn.

Ngày hôm sau Mẫn nói với Thu Thảo, giọng cố giữ vẻ bình tĩnh:

- Thu Thảo có biết không...

Đang nói, tự dưng Mẫn ngập ngừng. Anh đang tìm cách diễn đạt thế nào cho lời thông báo của anh không quá đột ngột.

Thấy Mẫn cứ ấp a ấp úng, không chịu nói tiếp, Thu Thảo sốt ruột:

- Anh định nói gì?

Mẫn chép miệng:

- Về cái chuyện viết thư ấy mà!

Thu Thảo trố mắt:

- Chuyện đó sao?

Mẫn nói một cách khó khăn:

- Thu Thảo khỏi cần viết nữa.

Thu Thảo ngập ngừng hỏi, giọng tò mò hơn là thắc mắc:

- Sao vậy?

Mẫn cắn môi:

- Bởi vì... vì quan hệ giữa tôi và Thủy... nói chung là đã êm thấm...

Lời giải thích bối rối và ngượng ngập của Mẫn khiến Thu Thảo không đủ can đảm nhìn vào mắt anh. Cô đưa mắt ngắm những bông hoa đang kiêu hãnh khoe sắc ngoài vườn, lòng cố nén một tiếng thở dài.

Mãi một lúc sau, cô mới quay vào, khẽ hỏi: - Như vậy là kể từ hôm nay em khỏi phải viết thư cho anh nữa?

Mẫn hít vào một hơi dài:

- Thu Thảo chỉ còn viết một lá cuối cùng thôi, lá thư từ biệt!

Mặt Thu Thảo lộ vẻ buồn buồn:

- Lá thư từ biệt? Em biết viết thế nào bây giờ?

Mẫn mỉm cười. Anh thò tay vào túi áo lấy ra một tờ giấy gấp tư đặt lên bàn:

- Thu Thảo khỏi phải lo! Tôi đã chuẩn bị sẵn đây rồi!

Thu Thảo xị mặt:

- Sao anh không để em tự viết?

Mẫn cười:

- Thu Thảo mới bảo là Thu Thảo không biết viết như thế nào đây mà! - Rồi anh tặc lưỡi, nói thêm - Vả lại, lá thư mở đầu và lá thư kết thúc trò chơi này do chính tay tôi viết thì hay hơn!

Thu Thảo không nói gì. Cô cầm lấy lá thư và mở ra xem:

“Anh thân yêu Có lẽ những dòng chữ này là những dòng cuối cùng em viết cho anh. Những cuộc chia tay, nhất là những cuộc chia tay trong tình yêu, bao giờ cũng buồn bã và nhiều xót xa, nhưng em biết làm thế nào được! Em chỉ mong rằng, dẫu chúng ta không còn gặp lại nhau nữa, những kỷ niệm đẹp đẽ trong những giây phút bên nhau..”

Lá thư Mẫn viết khá dài, bùi ngùi và cảm động, nhưng Thu Thảo chỉ đọc lướt qua những dòng đầu rồi gấp lại, nhét vào giữa cuốn tập. Rồi cô nhìn Mẫn, nói giọng thoáng lạnh lùng:

- Thôi, học tiếp đi! Còn lá thư thì tối nay em sẽ đọc và chép lại.

Mẫn lúi húi lật sách.

Không khí nặng nề và lặng lẽ đến mức chỉ nghe có tiếng giấy sột soạt.

Suốt buổi học, Thu Thảo không cười, không giỡn. Cô luôn giữ một vẻ mặt nghiêm trang đến khó chịu. Thái độ của Thu Thảo khiến Mẫn đang rầu càng rầu hơn. Anh giảng bài một cách uể oải, đầu óc chỉ mong cho chóng hết giờ.

Cuối cùng thì cái buổi học dài hơn một thế kỷ đó cũng trôi qua. Mẫn thở phào và vội vã đứng dậy. Như thường lệ, Thu Thảo đưa anh ra tới tận cổng.

Hai người đi bên nhau nhưng chẳng ai nói với ai một lời nào. Cho đến trước lúc ra về, Mẫn chỉ nói với Thu Thảo được một câu:

- Sáng mai Thu Thảo nhớ gửi liền lá thư đó cho tôi nghen!

Thu Thảo không trả lời. Cô lặng lẽ khép cổng và quay lưng bỏ vào nhà.

Cả Chuyên và Nhiệm đều ngạc nhiên khi nghe Mẫn buồn bã tuyên bố mối tình của anh và Thanh Hương đang đến hồi kết thúc.

Nhiệm dòm Mẫn lom lom:

- Mày xạo!
- Tao xạo làm gì!
- Mà sao vậy?
- Nói chung là... tao với em không hợp nhau.

Nhiệm vẫn bướng bỉnh:

- Tao không tin!

Mẫn phẩy tay:

- Bây giờ mày không tin thì ít hôm nữa mày sẽ tin. Em bảo là em sẽ còn viết cho tao lá thư cuối cùng.

Chuyên tròn mắt:

- Em có bảo vậy hả?
- Ủ, em còn bảo là mối tình của tao với em thật là đẹp, nhưng...

Nói đến đó, tự dưng Mẫn thoáng bùi ngùi, mặt buồn như sắp khóc. Và anh lặng lẽ đi lại giường nằm úp mặt xuống gối.

Thấy vậy, Chuyên và Nhiệm liền xúm lại an ủi, mặc dù trong thâm tâm cả hai đều nghĩ là Mẫn đau khổ giả vờ.

Chỉ có Mẫn, chỉ có riêng anh là biết mình đang đau khổ thật sự. Đối với Mẫn, đó là một nỗi đau lạ lùng nhưng có thật. Những thực tế giả tạo kia khi đi vào lòng anh đều biến thành những tình cảm bằng xương bằng thịt. Và bây giờ, khi phải chia tay với “Thanh Hương”, lần đầu tiên trong đời Mẫn cảm nhận được thế nào là đau khổ vì yêu. Rõ ràng Mẫn không thể giải thích bằng cách nào khác rằng anh đang dứt bỏ một mối tình và anh đang bị dày vò vì điều đó. Khi phải chia tay với Sương và với Thủy, Mẫn nghĩ, chắc chắn Chuyên và Nhiệm cũng không thể đau khổ hơn anh bây giờ.

Chuyên và Nhiệm không tài nào biết được tâm trạng của Mẫn. Trái lại, lời tuyên bố của Mẫn khiến cả hai cảm thấy nhẹ nhõm bởi cả Chuyên và Nhiệm đều hy vọng rằng cái quyết định sáng suốt đó sẽ giúp Mẫn thoát ra khỏi trò chơi tội nghiệp của mình, cái trò chơi mà không ai nỗ lực can thiệp.

Nhưng Chuyên và Nhiệm chờ suốt một tuần vẫn không thấy lá thư của “Thanh Hương” đâu.

Nhiệm nhìn Mẫn, nghi ngờ:

- Lá thư cuối cùng đâu mày?

Mẫn ngơ ngác:

- Tao cũng chẳng biết.
- Sao mày bảo vài hôm nữa có? Chắc mày “đía” rồi! Mẫn nhăn mặt:
- “Đía” đâu mà “đía”! Có thể là bưu điện làm thất lạc!

Hôm sau gặp Thu Thảo, Mẫn hỏi liền:

- Thu Thảo gửi lá thư đó cho tôi chưa?
- Gửi rồi.
- Gửi ngay hôm sau chứ hả?

- Ngay hôm sau.

Mẫn gãi đầu:

- Sao đến bữa nay thư vẫn chưa tới cà?

Thu Thảo vẫn cộc lốc:

- Ai biết!

Thấy Thu Thảo có vẻ giận dữ vì sự nghi ngờ của mình, Mẫn cười giả lả:

- Chắc là bưu điện làm thất lạc...

Cái câu nửa nghi vấn nửa khẳng định của Mẫn rơi vào im lặng. Thu Thảo vẫn loay hoay nơi góc bàn và đang lục lục tìm tìm gì đó trong đồng tập.

Ngồi im lặng một lát, Mẫn đành phải lên tiếng, giọng bối rối:

- Hay là... Thu Thảo viết lại lá thư đó và gửi đi một lần nữa?

- Nếu anh muốn!

Thu Thảo lạnh lùng đáp, vẫn không quay đầu lại.

Chẳng hiểu cô ta tìm cái gì trong đó, Mẫn tự hỏi và chán nản liếc vào trang sách trước mặt xem thử hôm nay học tới bài gì nhưng những con chữ và những con số không chịu nằm yên; chúng cứ nhảy nhót lung tung như những con rối nghịch ngợm khiến Mẫn phải bực dọc gấp sách lại.

Nhưng mặc dù Thu Thảo đã hứa, suốt cả mười ngày sau đó, ba chàng trai ngóng dài cả cổ vẫn chẳng thấy người đưa thư nào tới gõ cửa.

Nhiệm lác đầu, tuyên bố:

- Như vậy là thằng Mẫn nói dóc rồi!

Lần này, Mẫn không buồn thanh minh. Anh ngồi bó gối trên giường, mặt mày lăm lè, trong lòng giận Thu Thảo đến tím gan. Rõ ràng cô ta đang giở trò ương bướng nghịch ngợm ra với anh. Cô ta không hiểu rằng đây không phải là chuyện đùa, rằng anh đang muốn chấm dứt càng sớm càng tốt cái trò chơi khốn khổ của mình, rằng anh không muốn dính dáng với cái cô “Thanh Hương” kia một giây phút nào nữa...

Với tâm trạng bực bội đó, Mẫn mang nguyên bộ mặt lăm lè đến gặp Thu Thảo.

Vừa đặt chân vào phòng, anh hỏi ngay, không úp mở:

- Thu Thảo đã gửi lá thư đó đi chưa?

Thái độ gay gắt của Mẫn không hề khiến Thu Thảo bối rối. Cô nhìn thẳng vào mặt anh bằng ánh mắt lạnh lẽo xen lẫn trách móc.

Cái ánh mắt đó làm Mẫn lúng túng và anh chợt nhận ra sự sỗ sàng của mình. Trong một thoáng, Mẫn bỗng nhớ lại sai lầm của mình trước đây khi thốt lên câu hỏi ngu ngốc “Tôi treo hình Thu Thảo để làm gì?”. Khổ nỗi, câu hỏi của anh vừa rồi cũng không kém tệ hại hơn.

Thu Thảo vẫn lạnh lẽo nhìn anh, không nói một lời.

Sự bực dọc trong lòng Mẫn bỗng chốc bay vèo đâu mất. Chỉ còn lại trong anh sự áy náy, ngượng ngập của đứa trẻ vụng về vừa đập vỡ một món đồ gia bảo. Mẫn nhìn xuống đất, tránh ánh mắt của Thu Thảo và chép miệng lẩm bẩm:

- Chắc bưu điện lại làm thất lạc...

- Không phải tại bưu điện làm lạc đâu!

Giọng nói rõ ràng của Thu Thảo vang lên bên tai khiến Mẫn giật mình ngẩng đầu lên. Sợ mình nghe lầm, anh hoang mang hỏi lại:

- Thu Thảo nói sao?

Thu Thảo thản nhiên:

- Em nói không phải bưu điện làm lạc thư của anh đâu!

Sự khẳng định của Thu Thảo khiến Mẫn ngạc nhiên:

- Sao Thu Thảo biết?

- Sao lại không biết! - Thu Thảo nhún vai, thong thả nói - Bởi vì em đâu có gửi lá thư đó đi.

Mặc dù đã ngờ vực từ trước nhưng đến khi nghe chính Thu Thảo thú nhận điều đó, Mẫn vẫn có cảm giác như sét đánh ngang tai.

- Sao Thu Thảo lại làm vậy? - Mẫn hỏi như người mộng du.

Thu Thảo không đáp. Cô lặng lẽ rời bàn và bước lại đứng bên cửa sổ. Cô tì tay vào khung cửa, nhìn theo những cánh bướm dập dờn trên hàng rào hoa giấy, lòng ngổn ngang bao cảm xúc bồi hồi. Cô không thể nào nói với Mẫn rằng cô không đủ can đảm để viết lá thư đó. Đã nhiều lần, cô kiên quyết ngồi vào bàn với cây viết trên tay, nhưng cứ nhìn vào câu mở đầu “Có lẽ những dòng chữ này là những dòng cuối cùng em viết cho anh”, lòng cô lại thẩn thờ và bàn tay cứ run lên. Cái dòng chữ buồn thảm đó như một lời phán quyết của định mệnh mà cô luôn tìm cách chống lại.

Mẫn không sôi nổi bề ngoài như Phúc. Đối với Thu Thảo, anh bao giờ cũng là một chàng trai tử tế, tốt bụng và chân thành. Từ khi phát hiện ra tâm hồn Mẫn là một nỗi cô đơn thăm thẳm, nỗi cô đơn mà anh đang vất vả tìm cách chế ngự và khóa lấp, và cái cô Thủy chưa bao giờ xuất hiện kia sẽ không bao giờ xuất hiện trên cõi đời này nữa, Thu Thảo cảm thấy lòng mình vừa nặng nề lại vừa nhẹ nhõm.

Thu Thảo không tìm cách gọi tên tình cảm của mình, cô không buồn biết nó là gì. Cô chỉ biết rõ một điều là cô không thể ngồi viết những dòng thư từ biệt Mẫn một cách bình thản. Lần đầu tiên cô không thực hiện lời đề nghị của anh, thậm chí cô từ chối nó bằng một thái độ hờn dỗi lạnh lùng.

Vì vậy, khi Mẫn lên tiếng than thở, sau một hồi lâu không thấy Thu Thảo trả lời câu hỏi của mình:

- Không có lá thư, kệt quá! Mấy hôm nay Thủy cứ gây gỗ hoài...

Thu Thảo liền quay phắt lại, sắc giọng:

- Anh nói dối! Làm gì có cô Thủy nào!

Câu nói của Thu Thảo như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào ngực Mẫn. Anh điếng người:

- Thu Thảo nói sao?

- Em nói là anh không có người yêu nào hết! - Thu Thảo lạnh lùng nhắc lại, cánh mũi cô giật giật như sắp khóc - Không có ai hết!

Trong nháy mắt, Mẫn sững sờ hiểu ra trái tim của anh đã bị bóc trần và trò chơi khốn khổ kia đã kết thúc theo cái cách anh không hề dự liệu, nó bề bàng hơn và tàn nhẫn hơn.

Mẫn thở dài và cúi đầu nhìn xuống đất.

Chẳng buồn bã, chẳng khổ đau, lòng anh bây giờ chỉ là một nỗi ê chề mệt mỏi, như một người kiệt sức sau canh bạc dài, thua trắng tay mà lòng sao hờ hững.

Thế là hết! - Mẫn cay đắng nghĩ thầm - Hết Thủy. Hết Thanh Hương. Hết Thu Thảo. Chấm dứt những mối tình không bao giờ có. Chấm dứt trò chơi nghiệt ngã và ngu xuẩn. Chấm dứt cả những buổi dạy kèm đáng nhớ. Ngày mai trở đi, mình sẽ không bao giờ đặt chân đến đây nữa!

Mẫn ngược mặt lên và rùng mình khi bắt gặp ánh mắt của Thu Thảo. Cô vẫn đứng đó, nhỏ nhoi, bất động, lưng tựa vào cửa sổ và nhìn anh bằng ánh mắt thăm thẳm. Anh ngạc nhiên và bàng hoàng khi nhìn thấy trên đôi má cô những giọt lệ đang lặng lẽ rơi. Chúng trong suốt và lấp lánh như những viên bi dưới ánh mặt trời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-tro-ba-nguoi>